Meduza de Ovidiu Bufnilă

Marea balenă albastră din inima sudicelor l-a aruncat într-o bună zi pe nebunul de Pitoşkin pe ţărmul oceanului în apropiere de mândrul Beauburg. Pe vremea aceea toată lumea vorbea despre ploaia informaţionala adusă de norii trandafirii şi despre submarinul galben cu care o mulţime dintre prietenii mei voiau să pornească într-o nemaipomenită călătorie dincolo de orizontul nostru vizibil.

Multă vreme am crezut că universul acvatic l-a creat pe Pitoşkin după chipul meu valuritor şi după asemănarea mea. Am bănuit că voia să stârnească îndoiala asupra descoperirilor mele despre arta navigaţiei către ultimul sens.

Pitoşkin a folosit poveştile science fiction scornite de mine pentru a construi o realitate paralelă. A jucat o mulţime de roluri. A luat chipul arhivarilor din Tambo Tamboree, Ghemba, Matapahapamar, Bulbona, Ogabonda, Tazamo, Bankusai, Tulubras, Gaian, Wenda, Gutumbe, Halafaas, Hoştina, Mataras, Bunghurg, Tahomm, Wahstand, Burbaansk, Cammelor, Rafadda, Massa Gome, Kalodda, Gaspirias, Tulbonna, Has Masan, Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, Masam La Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, Gavaonia Gao şi dezmăţata Kumbali. S-a substituit împăratului Owagama şi l-a interpretat magistral pe Gingullo Baloas, un personaj fabulos descris de arhivarii din Guadebo în scrierile lor de taină.

Eu am intrat în jocul lui Pitoşkin pentru ca, fără să ştie, m-a ajutat să înţeleg strategicile acvatice ale furtunilor oceanice.

Să răspunzi însă unei invitaţii făcute de el era ca şi cum te-ai fi dus la război gol-puşcă. M-am îndreptat totuşi către acel internet-café din Batoa Butuba, fabulosul port despre care îmi vorbise în numeroase rânduri perversul de Pitoşkin!

O mâna sigură decupase o fereastră digitală într-un perete cândva cărămiziu, acum aburit şi plin de pânze de păianjen. Se zărea foarte bine vestitul wormhole Bagadorobarsk care înfuleca planete, fiinţe fabuloase şi o mulţime de inele magice căzute din vârtejurile virtuale ale furtunilor oceanice.

Decupajul îmi amintea de cuvintele lui Gastrobados din Kalorna

care, înainte de a fi decapitat la sfârşitul marilor războaie semantice, le-a spus călăilor săi să-şi facă datoria cu demnitate, cu evlavie şi cu dragoste pentru frumos.

Aşa s-a şi întâmplat.

Nu a curs o picătură de sânge, afirmă Postatores în întemeierea sa ultima purtând numele de Canonul de la Matapahapamar, scriere pentru care pictorii inspiraţi din Maladro Mora şi-au dat viaţa sau şi-au vândut modelele unor neguţători de sclavi din Kontarao.

O lumină sângerie se filtra prin fereastră, cădea în neorânduială pe podeaua straşnic lustruită de o femeie corpolenta care trăgea dintr-un chiştoc de ţigară şi mă privea cu un soi de dispreţ. Era una din acele femei Rubonssiene a cărei îmbrăţişare la miez de noapte te-ar fi lăsat fără suflare.

Rubons din Taleeamaro ar fi fost incitat de formele ei, de culoarea pielii ei care te pândea ca o fiinţă vie. Coloritul, spunea Rubons, e înţelegerea culorilor, parada nebuna pentru ochiul hulpav.

Dar femeia aceea masivă, atotcuprinzătoare, ficţională şi superbă, făcând întreg şuvoiul temporalităţii acvatici să se prăvălească în despicătura sânilor ei ca două pâini scoase din cuptorul călugărilor din Gomanao, era chiar culoarea.

Era întreagă culoare a lumii acvatice pornite să cucerească bietele forme asemenea mie, cel care încă mai aspiram la o interpretare culturală a lumii, la un discurs interior susţinut de lecturi amestecate, împănat de idei fugare, pervertit de o falsă privire asupra universului acvatic.

— Modernitatea trage să moară, zicea uneori Pitoşkin şoptindu-mi că din întâmplare ca dibuise secretul nemuririi urmărindu-l pe Gingullo Baloas, personaj fabulos descris de arhivarii din Guadebo în scrierile lor de taină.

Postmodernismul sucombase într-un hamburger. Îşi dăduse duhul în Kaatosaonai în ritm de house. Iar modernismul era îngropat în burta Eutopolisului, arhipelagul preafericiţilor scriitori de science fiction care se căutau pe sine tocmai acolo unde nu aveau să se găsească vreodată. În bula fantasmagorica asupra literaturii science fiction emisă în urmă cu o mie de ani de imperialele orientalelor.

Asta e, parada marilor filosofi se sfârşise.

Prudentul Tantore, filosoful contradictoriului, se rătăcise printre conceptele sale enigmatice, McYan, astrofizicianul melancolic,

era prins fără scăpare în ficţiunea corzilor cosmice iar Plodowsky, criticul vehement al bisericii, era pe punctul de a-l pierde pentru totdeauna pe Dumnezeu după ce avusese o revelaţie în legătură cu materia întunecată de dincolo de orizontul vizibil de unde se apropia o straşnică ploaie informaţionala enigmatica şi foarte periculoasă.

Dar tocmai se sfârşea parada de august şi fanfara navala din Gumabumbe încheia manifestaţia, făloasa, zgomotoasă şi foarte parşivă.

Fetele leşinau de emoţie lăsându-se în vârtejul unui orgasm nebunesc iar femeile măritate se despleteau dezgolindu-şi sănii de nebune şi alergând sălbatice în calea tamburului-major trandafiriu care călcă apăsat şi ţanţoş îndreptându-se spre circul de ape construit în inima unui inel magic.

Instrumentiştii aveau fete vineţii şi ochi încercănaţi. Sigur că privirile lor obosite mi-au evocat chipul lui Satalin, dictatorul din Bankusai, în ultimele clipe ale vieţii sale legendare sau chipul lui Gotombrie, regele-macelar din Kamarapamatapar sau al lui Casobias, ucigaşul din Helaor sau al lui Mamboa, tiranul baragodez sau al lui Mataloman, profetul din Gamboa.

Oboseala dictatorului era, pentru o meduză ca mine, o necunoscută ca şi erotismul poporului acvatic dezlănţuit sau adormit sub vălul metaforei şi al mitului numit, nu se ştie de ce, Valul Malaya, de martorii din Magribar, Kolsupe, Dadao, Kimballa, Lateea Gome, Ormooz, Galabraa, Fontas, Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efadalor, Pompaton, Wescutas, Vitalon, Bumbela, Combatador, Foretta Vion, Yagoo, EI Satador, Efar, Kamer, Gobed, Ygonaa şi zbuciumatul Baradazar

Chipurile acelea mânjite de funingine violentau proporţiile şi îşi băteau joc de Canonul de la Matapahapamar în care se vorbea despre strategicile acvatice ale furtunilor oceanice. Chipurile erau purtate de inşi ieşiţi din depourile secolului al nouăsprezecelea, le purtau nu nişte fiinţe vii ci nişte fantome plin de funingine care scoteau pietre din caldarâm punând pe fugă bonjuriştii filosofi din Gootaa, malagambiştii literari din Treodo sau trupele lui Kun Sun Ta sau barbisoanele din parlamentul Berlinuzului sau conspiratorii din Gutumbe.

Privind formele şi chipurile pornite la stricarea lumii, eu, meduză, încercam să pătrund înţelesurile tainice ale oboselii sau ale erotismului popoarelor acvatice sau ale nemuririi al cărui secret îl

căutau cu toţii cu o fervoare de neînchipuit.

Asta îl încânta pe nebunul de Pitoşkin. Îl punea pe jeratic.

Pitoşkin se avânta. Se jura că o să fure secretul nemuririi din casele imaginarului care se aflau bine ferecate într-un inel magic aflat în corpolenta ficţiune din inima universului acvatic, desfăşurat în corporalitatea Imagikonului.

Pitoşkin se urcă pe câte un scaun şi declama. Îmi recita din Pidulsky, din Quambo Bamquaboa şi din Moround, din Katamari sau din Omar Khalam. Îmi vorbea plin de patos despre metamorfoza markoniana şi despre mirajul orientalelor.

Pitoşkin murea de nerăbdare să ajungă la porţile orientalelor.

Orientalele îl fascinau. Îi ardeau buzele. Îl împingeau să se destrăbăleze, să-mi vorbească despre ordine când de fapt dezordinea era regina nisipurilor.

— Artele privirii sunt ale ritmului, mi-a spus Pitoşkin în timp ce mă cara cu el prin bazarul din Qutombe căutând o tastatură magică.

Ar fi vrut să devină şi el un moreaugarin. Un navigator al secretului! Dar nu pentru a pătrunde ultimul sens al universului acvatic. Pitoşkin era întruchiparea marelui şi hulpavnicului nimic. Voia doar să stârnească dezordinea.

L-am urmat însă fără să crâcnesc. Mă fascină. Ăsta eram, o meduză fascinanta pe deplin, pe deplin dacă vă spun.

Îl întâlnisem pe asteroidul Quampaala din constelaţia Rajahala. Pitoşkin răsărise din neantul oceanic, scuipat de o balenă albastră.

Poate că nici nu era o existenţă reală. Poate că era un animat construit de războinicii semantici din Goltuba sau de spionii de dincolo de orizontul vizibil. Poate că era un exerciţiu al furtunilor oceanice sau o protuberanţă a vârtejurilor virtuale. Se laudă în stânga şi-n dreapta ba că ar fi om de ştiinţă, ba că ar fi un vestit scriitor bazgubanian în travesti.

Mare mincinos, Pitoşkin! Pezevenghi! Coate-goale intelectual!

Pornise să schimbe istoria lumii, să modifice realitatea. Pornise, chipurile, să descopere miracolul ultimului sens. Dar Pitoşkin nu credea deloc în miracol! Şi nu era de acord cu mine când îi spuneam ca ştiinţa în întreaga ei corporalitate era o ficţiune generalizată şi generalizanta.

— Infinitul este o categorie ştiinţifică! strigă Pitoşkin dezlănţuindu-se împotriva mea, pitoskizându-mă.

În Qutombe aerul era încins. Caravane leneşe se târau prin lumina amurgului către Marsila Molé. Luptătorii deşertului Kaharym cărau cu ei lăzi cu dinamită iar puşcaşii ameridores se plimbau ţanţoşi de colo, colo, în ritm de ragtime.

Bazarul colcăia de şopârle şi de şobolani şi de şerpi vorbitori. Erau şopârle trandafirii şi galbene şi şobolani verzulii, vărgaţi aduşi de corăbii tocmai din Batoa Butuba sau din Halicarnas şi şerpi mincinoşi găsiţi pe sub pietrele încinse din inima orientalelor nebune pornite să cucerească aşezămintele ortodoxilelor de la periferia occidentalelor înfumurate.

Un doctor francori se certa cu o somalera. Somalera se bâţâia după o muzică auzită numai şi numai de ea. Doctorul cânta într-o păsărească aiuritoare. Un ritm nelămurit îi cadenţa furia în timp ce mâinile desenau în aer pictograme porcoase.

Privindu-l, i-am şoptit lui Pitoşkin ca Pintora din Salvedar se înşelase atunci când decretase ca vorbele durează mai mult decât faptele căci, iată, cuvintele stâlcite ale doctorului francori zăboveau o clipă prin praful spuzit peste bazar şi se pierdeau între razele molatece ale soarelui care abia mai pâlpâia peste întinderile oceanului.

Acordurile de pian de pe Sellaa, din Montamorté, din cartierul Latone şi din arondismentul 27 pluteau prin aerul sălciu.

Satile! Satile! Satile!

Fairez ces qulle turn veuxo.

Bietul Satile, pianistul. Fusese digitalizat de oamenii împăratului Owagama pentru ca îndrăznise să compună un concert pentru pian pe tema miracolului aflat în inima universului acvatic.

Dar Suzanne, iubita lui necredincioasa? Unde era, oare?

Uite-o în aerostatul de colo. Îşi scoase jartierele şi mi le arunca la picioare iar Pitoşkin mort de invidie, se pierdu printre tarabele viu colorate. Era nebun după femei, fusese crescut de femei. Dar cred că minţea!

Aerostatul trandafiriu fâsâia uşor pe deasupra îndreptându-se fantomatic spre Golful Persocaz. Căpitanul ne făcea semne cu cascheta lui coloniala şi trăgea focuri asurzitoare de revolver. Detunăturile punctau vacarmul bazarului precedând dangătul clopotelor din aşezămintele ortodoxilelor care vesteau noile cruciade şi noile războaie semantice din largul oceanului virtual.

Pitoşkin era în delir. Mi-a strigat la ureche ceva despre ritmurile

Lunii, despre mişcările celor şapte planete din Matapahapamar, despre fulgii de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă, despre spiritul oceanic şi mi-a promis că o să-mi dezvăluie secretul formelor acvatice ţinut ascuns de preoţii din Tagula Manokaan.

Nici nu bănuia că se apropia de noi o cumplită ploaie informaţionala venită de dincolo de orizontul vizibil. Sau poate era chiar emisarul ei, semnul ei de taină!

Am crezut că vrea să-mi vorbească despre cuvintele Sfântului Tihona din Zadońska dar Pitoşkin ţinea morţiş să mă piardă printre ideile filosofilor desueţi din Gandoraa, Tambo Tamboree, Ghemba, Matapahapamar, Bulbona, Ogabonda, Tazamo, Bankusai, Tulubras, Gaian, Wenda, Gutumbe, Halafaas, Hoştina, Mataras, Bunghurg, Tahomm, Wahstand, Burbaansk, Cammelor, Rafadda, Massa Gome, Kalodda, Gaspirias, Tulbonna, Has Masan, Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, Masam La Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, Gavaonia Gao, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalamatahar, Kumbra Kumbrali şi încântătorul Gontaro, frumosul stând în mărime şi ordine.

Dar întregul Qutombe era plin de măreţie tocmai prin viermuiala aceea aparent fără rost, prin îmbulzeala culorilor, a mirosurilor râncede amestecate cu mirosurile tari de migole, prin sunetele care se revendicau a fi ele primele fie că era vorba de tălăngile turmelor aduse de pastorii marocanila spre a fi jertfite, fie că era vorba de claxonul îndrăcit al jeepurilor ameridores care se fâţâiau de colo, colo ca nişte pipiţe, fie ca supremaţia şi-o revendicau fie glasul tunător al molahului de Kutumbe fie vocile vânătorilor de balene de sticlă din Mauna Lao.

Ritmul formelor, izvorât din profunzimi, din aiuritoarea mişcare a electronilor care creează aparenta lumilor acvatice, încânta ochiul şi atâta dorinţa, acea manifestare a libertăţii de a fi în acţiune a corporalităţii.

Istoria nu ţine seama însă de corporalitate şi se desfăşoară prin învăluirile succesive ale matricelor informaţionale.

Acordurile de pace de pe muntele Araraman, de la Mazalataz sau de la Camposaro dintre forţele beligerante ale războaielor

semantice nu ţineau seama de acordurile de pe Sellaa, de coloritul formelor din Tasasoli sau de dangătul ortodoxilelor din Bheiruz. Erau mai degrabă semne ale erotismului devastator care macina clicataturile, democraticele şi imperialele din lumile acvatice.

Eroticele de toate gradele cuprind manifestări ale corporalităţii, eroticele fiind modurile de operare subtile ale funcţiei erotice. Nu atingerea, nu simţul tactil sunt devastatoare şi lămuritoare pentru erotice ci adăugarea la profunzime, înlănţuirea în ritm, în ritmul nebun al sensului întrupat.

Îmbolbina e ritmul!

Îmbolbina era o femeie construită de mine în corporalitatea ficţiunilor mele pe care Pitoşkin o copiase cu conştiinciozitate.

S-o fi văzut!

Uite-aşa sucise minţile celor din Adamville, Îmbolbina. Era aşa, ca o trestie, cu părul ca pana corbului, uşor fiţoasa, uşor înfumurata. Ai fi zis că-i venită dintr-o altă lume ficţională. Din Tambo Tamboree sau din Bankusai, din Mauna Lao sau din furtunoasă şi enigmatica Tala Manakan.

Sigur că făcea pe nebuna, Îmbolbina. Sigur că înflăcăra imaginaţia bărbaţilor punându-i pe jeratic şi bântuindu-le nopţile!

Era nelipsita de la sindrofii, de la întruniri şi de la tot felul de ceremonii.

Bulversa inimile politicienilor. Îi vrăjea pe jurnalişti. Se dezbraca în văzul lumii, aiurită. Îşi mângâia pulpele, încet, încet. Îşi atingea sfârcurile în joacă. Toţi se dădeau în vânt după ea. Să-i smulgă un surâs. Să fie biciuiţi de ochiul ei.

O atingere a ochiului ei necruţător era ca un medicament. Ce nebunie! Ce extaz nebun! Ai fi zis că-i o amazoană venită din Bankusai să ne salveze pe toţi din ghearele lui Pitoşkin, monstrul ficţional al tuturor timpurilor acvatice.

Bineînţeles că toată lumea a aşteptat ca Îmbolbina să se lupte cu Pitoşkin pe viaţă şi pe moarte aşa, ca-n filmele cu capă şi spadă. Aşteptau cu toţii să-l răpună cu sabia de lumina veche ascunsă în trupul ei de un vrăjitor din ultima lumina duminicala pe care au văzut-o popoarele acvatice digitalizate şi fragmentate cu puţin timp înainte de venirea ploii informaţionale de dincolo de orizontul nostru vizibil.

Ticăloşii!

Ţineau mortis cu toţii ca Pitoşkin să fie dezvirginat de o fiinţă fabuloasă pentru ca mai apoi, odată învins personajul malefic, ei să se destrăbălеze împreună cu ea.

Pricoliciul de la arsenal din Gutumbe a venit la mine să mă tragă de limbă. Mi-a zis că eu trebuie să ştiu ce-i cu Îmbolbina, de unde a apărut şi ce are de gând.

— Hai, moreaugarinule, s-a rugat pricoliciul trăgându-se de mustăţi, zi-mi care-i şpilu' cu trestia asta frumoasă şi rece.

Şi Bobolina, cântăreaţă de estradă, a vrut să ştie ce-i cu Îmbolbina, fiinţa fabuloasa venita cine ştie de unde.

Murea şi altceva nu, Bobolina. Era geloasă foc. Era invidioasă.

Mi-a zis nişte vorbe grele, grele. A venit şi Makarov, ochelaristul, cu o depeşă de la tar, m-a căutat şi un mesager trimis de arhivarii din Wescutas, Vitalon, Bumbela, Combatador, Foretta Vion, Yagoo, EI Satador, Efar, Kamer, Gobed, Ygonaa şi enigmaticul Baradazar. A venit şi-un om de-al împăratului Owagama.

Toţi voiau să ştie dacă Îmbolbina o să-i vină de hac lui Pitoşkin.

— Moreaugarinule, nu te mai codi, mi-au şoptit ei pe înserate.

Eu i-am dus printre măslini să privească stelele.

— Să fie femeia providenţială? Să fie mama nenorocirilor? Să fie prinţesa galactica? Să fie oare târfa universală? Să fie acvatica destrăbălată? M-au întrebat cuprinşi de înfrigurare.

Aşa s-au căznit întreaga noapte să afle adevărul privind ploaia de meteoriţi care umpluse de scânteieri întregul desert oceanic. Dar cum să descoperi întregul adevăr despre Îmbolbina, fiinţa fabuloasa şi perversă?

— Moreaugarinule, m-au rugat spre ziua, ne dăm bătuţi, n-am desluşit mare lucru, ne va elibera de Pitoşkin?!

Am râs. Mureau să-şi facă de cap, voiau să se-arunce în braţele pericolului, să se lipsească de suflet. Să fie doar corp!

— Ce ştii despre mişcările corpului? M-au întrebat.

— Infinite sunt mişcările corpului urmând credinţa. Inelul magic al mişcării conţine o infinitate de coduri. Dacă axa voastră longitudinala se sfârşeşte la mijlocul bolţii cereşti, imaginarul vostru e asemenea unui turbion. Vă veţi lupta pe potriva cu nimicnicia şi ipocrizia. Dacă axa voastră transversală de apă e prea rigidă, atunci veţi fi sortiţi slugărniciei şi doar revelaţia şi miracolul v-ar putea sustrage violent nemerniciei şi compromisului cu acvatica oficială cea

trandafirie.

— Vom fi şi noi navigatori aşa ca tine?

— Îmi veţi spune că momentul naşterii voastre nu e guvernabil şi ca imaginarul vostru nu e pregătit pentru nemaipomenita călătorie către ultimul sens, având o târzie descoperire a sa. Îmi veţi spune că axele sunt conţinute în numerele fiinţei voastre şi ca în van aţi încerca să le schimbaţi. Îmi veţi spune că aţi plătit bani grei la oracolul din Tala Manakan şi ca numerele anunţa un destin implacabil. Îmi veţi spune că mişcările corpului vostru sunt pecetluite de axe determinate. Dar codurile secrete ale fiinţei sunt definiţia voastră şi, avându-le şi interpretându-le, puteţi deveni insurgenţi şi apoi navigatori. Insurgenta este explicitarea spiritului de navigaţie. Iar spiritul de navigaţie este împotriva dictatului şi autorităţii colectiviste, le-am şoptit călăuzindu-i cu grijă printre luminile zodiacale care se desfăşurau molatec dinspre Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, oraşul filosoficelor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, oraşul bucuriilor, Gavaonia Gao, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalamatahar, Kumbra Kumbrali, Gontaro şi sticlosul Paragas.

I-am îmbiat pe toţi cu măsline şi cu vin de Bungali, valurindu-mi valurile electrizate şi electrizante. Apoi le-am spus nişte poveşti despre fiinţe de sticla venite din stele la sfârşitul verii trecute şi despre nişte circari care înghiţeau focuri şi şerpi vii şi animale acvatice.

Apoi le-am spus că Adamville nu e-n puterea lui Pitoşkin dar ei nu m-au crezut. Apoi le-am spus despre electricitate.

— Suntem fiinţe electrice. Din acest punct de vedere, imaginea unora ne electrizează. Cădem într-o cursă aproximativ electrică. Imaginea este o chestiune de polaritate din acest simplu motiv. În acest punct delicat, se afla eroarea multora. Ei nu au arta polarizării. Impun bariere. Se îndepărtează. Memoria mare, amintirile fugare, prejudecăţile şi multe altele împiedica polarizarea. Imaginile sunt confuze. Mesajul e perceput defectuos. Deciziile omului politic sunt hilare, anoste sau periculoase!

— Dacă vrei să-ţi construieşti o imagine puternica atunci trebuie să înveţi câteva lucruri despre electricitate? M-au întrebat cuprinşi de înfrigurare.

— Fără doar şi poate. Valorile de acelaşi semn se resping. Tocmai aici descoperim negocierea, armistiţiul, manipularea. Căci dacă

semnul electric e acelaşi nu vă aflaţi pe poziţii deterministe. Aveţi libertatea de a juca. Fiţi electrici şi electrizaţi. Prin discurs. Prin privire profundă şi aţâţătoare. Prin gestica. Electricitatea e arma secretă a omului politic şi a nebunei de îmbolbina iar electrizarea este, fără îndoială, modul lor secret de operare.

— Ne fâstâceşti, moreaugarinuleee!

— Poate că vă lipseşte credinţa, le-am spus la sfârşit.

Ei s-au văitat. S-au bocit.

— Iar dacă e Pitoşkin, răul, atunci Îmbolbina va cădea sub vraja lui. Căci lupta femeii cu Pitoşkin ascunde dorinţa ei neruşinata.

Aşa le-am zis şi-apoi i-am îndemnat să găsească grabnic o nouă jertfa care să fie dusă lui Pitoşkin pentru a-i adormi vigilenţa.

Ei m-au bombănit şi mi-au zis de la obraz că dacă aş vrea aş putea schimba mersul lumii dar lucruri tainice m-au împiedicat să le dezvălui lucrarea despre artele navigaţiei care surpa vulgaritatea lumilor acvatice.

Vulgaritatea se naşte şi guvernează superficialul, atingerea şi suprafeţele care alcătuiesc aparenta martorului inclus. Corpul este un negativ al aparenţei, este o profunzime, aparenta ţinându-l prizonier, oferindu-l fiinţei adormite.

Artele privirii sunt ale furtunilor oceanice. Artele privirii sunt armele din războaiele semantice. Războaiele semantice ale corporalităţii înghit martorul inclus, îl revendica violent. Violenţa este grabă către schimbare a corporalităţii privită ca negativ al aparentei. Ploaia informaţională de dincolo de orizontul vizibil este şi ea fie negativ al aparenţei, fie orgasmul, fie atribuirea de sens sau aflarea sensului ultim.

În toate descoperim naivitatea noastră, teama noastră de adâncurile oceanului virtual, de profunzime dar şi nepotolita dorinţa de a fi înlănţuiţi în ritm. Vrem să ne dărui ubicuităţii electronului ca şi cum am fi aspiraţi înăuntru. Nu înăuntrul materiei fiindcă materia nu exista. Materia este lipsită de un sens ultim pentru că materia este de fapt o proprietate a aparentei.

Eroticele secretului anima dorinţa. Secretul este al sensului ultim, construit nu spre vraja formelor ci pentru raţiunile subtile ale roirilor cuantice.

Roiurile cuantice însufleţesc fiecare atotcuprinzător specific înamorat de propria lui corporalitate.

El se afla într-o aparentă cădere liberă către adâncurile oceanului virtual. Valurile înspumate îl împing inevitabil către inelele magice flămânde care străjuiesc corporalitatea ultima a aparenţei, miraculosul atotcuprinzător.

Pitoşkin făcuse kilometri cu avionul doar pentru a mă lua în custodie.

Mă năucise, perversul, cu ideile lui ameţitoare despre universul acvatic, despre atotcuprinzător şi despre schimbarea ficţiunilor.

Dar oare ştia el adevărul întreg sau doar îl intuia? Mi-a spus că nu credea că sunt un scriitor adevărat şi că sub această aparentă bănuia că se ascundea ceva înfiorător şi periculos. Poate ca tocmai de aceea pusese ochii pe mine. Poate că era trimis de oamenii împăratului Owagama sau de generalii nordicelor să mă tragă de limba din pricina asta.

Acvatica oficială cea trandafirie îl manevra cu siguranţa prin pase acvatice folosindu-l împotriva tuturor celor care puneau la cale într-un fel sau altul schimbarea Principiilor din Tambo Tamboree şi nouă revoluţie a spiritului critic!

Pitoşkin avea relaţii oculte, în toate, în absolut, cancelariile occidentalelor, orientalelor, nordicelor şi sudicelor. Pornise să pervertească istoria. Pornise parcă de unul singur să apere ştiinţele desuete. Avea ce avea cu literatura science fiction, cu ideea de libertate şi cu artele privirii. Am intuit eu!

— Atât timp cât eşti privit nu poţi fi liber, mi-a spus Pitoşkin pregătindu-mă să mă dezic de mine însumi.

Pusese ochii pe mine.

Avea de gând să construim un dublu. Punea la bătaie imaginarul lui aiurit şi ticălos în timp ce mie îmi cerea să construiesc evenimente magice. Dar nu credea nici în magie, nici în miracol. Purta sâmbetele istoriei.

— Istoria? E curva curvelor! răcnea cuprins de frenezie.

— Iar noi, navigatorii secretului? Suntem o insulă în inima imaginarului plutind către atotcuprinzător, gata, gata să schimbăm istoriile, să amestecăm personajele, să conspirăm împotriva lumii, să arestăm complotul din Tagula Manokaan, să dirijam din umbra revoluţia din Kutumbe, să schimbăm cursul războaielor de la periferia acvatica a orientalelor şi sudicelor.

— Bravo! Bravo! Bravo! Mi-a strigat Pitoşkin entuziasmat. Eşti

atât de profund, eşti atât de inspirat, moreaugarinuleee!

Şi Pitoşkin făcu o sută de piruete ameţitoare prin faţa cafenelei către care mă îndreptasem încercând să fiu punctual şi se pierdu într-un vârtej virtual iscat din hulpavnicul Bagadorobarsk. Se hotărâse să mă aiurească punând la cale schimbarea ficţiunilor şi instrucţiunile furtunilor oceanice. Se dădea în vânt după astfel de ieşiri teatrale, îi plăcea la nebunie, perversul, să vânzolească ficţiunile.

Parada se sfârşise.

Toată vara am hoinărit de-a lungul şi de-a latul oceanului virtual vânzând romane science fiction ieftine în pieţele din Has Masan, Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, Masam La Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda şi Qualimbo şi am aşteptat ploaia plin de nerăbdare. Speram că spionii ploii îmi vor aduce vreo veste despre nebunul de Pitoşkin care se pregătea desigur să-mi joace vreo festă, ceva.

Se zvonise că ploaia venea nebună de dincolo de orizontul nostru vizibil şi că avea de gând să ne facă felul. Era ascunsă în norii trandafirii care pluteau încă de la începutul vremurilor în corpul universului acvatic.

Din când în când ploaia stingea câte o stea. Din când în când schimba instrucţiunile narative ale lumilor acvatice pe care le bântuia.

Spala zone întinse din universul acvatic şi apoi dispărea grăbita într-un degetar de materie sau în pliurile bine încreţite ale furtunilor oceanice sau în imaginarul fiinţelor fabuloase sau într-un vârtej marin.

În aşteptarea ploii, navigând pe marea înspumata din inima sudicelor, metamorfozat de şamanii din Gamboa, m-au bântuit nişte gânduri despre miracol.

Piroskin se lăudase tot mereu ca într-o bună zi va pune la cale un memorabil număr de magie. Dar minţise!

Am bănuit că ar putea fi vorba de o încercare de manipulare ordinară, de prost gust, ceva în genul acţiunilor vulgare puse la cale de serviciile secrete ale nordicelor.

Lui Piroskin îi plăceau la nebunie astfel de înscenări. Se dădea în vânt după fantome şi castele lugubre. Colecţiona amulete care aveau, chipurile, puteri miraculoase. Se lăsase crestat cu un cuţit de un preot tungu. Era convins că are un spirit malefic într-un clondir furat din Bablon. Cumpărase din Algaor hărţile piraţilor din Insula Brostelei

Tastoa şi timp de şapte zile se giugiulise cu o vrăjitoare din Hawamarapuptai şi ejaculase în ritm de samba spre deliciul unor agenţi secreţi care îl urmăreau cu grijă prin satelit şi-i raportau mişcările direct împăratului Owagama.

În urmă cu câţiva ani, în timp ce corabia noastră se legăna leneşa în rada portului Pueblo, Pitoşkin a încercat să mă convingă din răsputeri că în adâncuri zăcea o comoară fabuloasă. Brăţări masive de aur, vase de argint şi o grămadă de diamante de lumina veche aşteptau să fie scoase la lumina soarelui. Dar vajnicul nostru echipaj trăgea însă la aghioase după un chef de pomină. Nu-i pasa.

Guvernatorul arhipelagului se ascundea după butoiaşele cu rom bucurându-se de rotunjimile unei negrese. Nişte băştinaşi din tribul taori ne dădeau târcoale într-o pirogă vopsită în galben, trandafiriu şi trandafiriu vrând să se bucure şi ei de spirtoasele noastre şi de o porţie dublă de tăbăcioc.

Pitoşkin îşi suflecase pantalonii. Îmi flutura pe la nas o hartă jerpelită şi ţipă ca din gura de şarpe. Vestitul lup de mare Agobadobdo o desenase chiar cu sângele sau pe la mijlocul secolului paisprezece. Regele crabilor din Bornoko nu s-a lăsat însă impresionat de fioroasele lui tatuaje cu cap de mort. L-a atârnat în curtea palatului sau din fildeş lăsându-l prada canicule şi ţânţarilor electrici.

Hartă a stat uitata într-un seif bine ferecat al serviciilor secrete externe din inima orientalelor. O meduză a şterpelit-o pentru spionii nordicelor iar Pitoşkin a cumpărat harta într-un talcioc din Omaharma unde fusese vândută de un colonel care dezertase în urma puciului eşuat din septembrie.

Necunoscutul acvatic îl fascina pe Pitoşkin. Îl excită la culme. Îl atrăgea ca un magnet. Îl pornea prin furtună.

M-a prins şi pe mine în jocul lui nebunesc.

— Am vorbit prea mult despre Hatler, despre Baharin, despre Donaton, despre Leanin şi Satalin, despre Londenburg şi Tratowki, strategul revoluţiilor din Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, Gavaonia Gao, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalamatahar, Kumbra Kumbrali, Gontaro, Paragas, Boble, Saon, Ghema, Bomblas, Zaraban, Prudella Qonto, Kankaro, Watanga, Melisador, Watalaa Wangam, Orcheström, Burgund, Ovaloo, Stantivorej, Magribar, Kolsupe, Dadao şi ceteoasa Kimballa, despre fractali, magie şi haos, mi-a spus Pitoşkin

călăuzindu-mă prin deşertul încins. E timpul să punem magii în furci! A venit vremea sa ferecam imaginarul şi să strivim visele într-un mojar! Experimentul şi cunoaşterea ştiinţifică sunt căile către ultimul sens al universului acvatic!

Nisipul cânta. Puciştii din Paragras fuseseră spânzuraţi în zori la porţile oraşului. Cadavrele lor se uscau în bătaia soarelui. Soarele se scurgea peste noi în valuri năucindu-ne. Auzeam voci. Un avion de vânătoare trecu razant pe deasupra noastră. Iar Pitoşkin era convins că vorbisem prea mult despre Tratowki. Dar poate că lumea era încă fascinată de revoluţie. Poate că era pierdută încă în melancolie. Tânjea încă după o schimbare violenta, devastatoare şi hotărâtoare.

Asta e, viaţa alături de Pitoşkin era palpitantă şi plină de riscuri.

Pitoşkin ar fi vrut să cucerească lumea. Să-i dea alt curs. S-o înzestreze cu noi înţelesuri. Era convins că ne îndreptam într-o direcţie greşită de vreme ce eram sclavii geometriei, un obiect ficţional imposibil.

Eu sunt sigur că n-am putea înţelege formele geometrice fără a ne referi la călătoria punctului. Enunţul acesta ar fi la fel de corect dacă aş folosi pluralul pentru ca, fără îndoială, sunt expresia principiului lui unu care se multiplică.

Sunt când punct, când o mulţime de puncte. Sunt meduza absolută, un moreaugarin când peştoaica peştoaicelor, când popoarele acvatice digitalizate şi fragmentate aflate în extaz în inima sudicelor sau orientalelor, când Îmbolbina, când circul de ape din apropierea mândrului Beauburg, când moreaugarin multiplicat misterios pe potriva incantaţiilor şamanice pe care le-am desluşit în vremuri imemoriale în inima universului acvatic.

Îmi face plăcere să mă gândesc la punct. Dat lumii spre profundă înţelegere, punctul pare a se sustrage continuu actelor spiritului. Probabil ca spiritul, aflat într-un corp generat după o geometrie secretă, s-ar putea explicita printr-un punct de tranzit.

Poate ca spiritul e de fapt o mulţime de puncte de tranzit. Un nor de puncte care, aparent, se mişca haotic într-un ocean plin de sensuri subtile.

Multiplicându-mă şi metamorfozându-mă într-un nor de puncte sub presiunea furtunilor oceanice, îmi măresc suprafaţa acvatica informaţionala. Construiesc în mod pervers corporalitatea navigatorilor secretului porniţi în căutarea ultimului sens

valurindu-mi valurile electrizate şi electrizante.

Dar ceea ce mi se pare extrem de interesant şi încântător e felul în care această mulţime de puncte, acest nor, îşi dă seama că e o mulţime de puncte. Sau pur şi simplu afla că este un punct multiplicat sau chiar multiplicant.

Spiritul s-ar putea afla în afara mulţimii de puncte care îl compune?!

Poate ca el, universul acvatic, e format din două părţi distincte, virtualul şi realul. Şi poate ca aceste două părţi comunica între ele într-un mod subtil care ne scapa de cele mai multe ori.

Îmbolbina mi-a povestit cândva ceva despre acest subiect atât de delicat şi de controversat care pusese pe jar academiile desuete şi conservatoare din Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, Gavaonia Gao, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalamatahar, Kumbra Kumbrali, Gontaro, Paragas, Boble, Saon, Ghema, Bomblas, Zaraban, Prudella Qonto, Kankaro şi Watanga. Îmbolbina a ştiut întotdeauna ca încercările mamei sale de a anunţa evenimentele viitoare erau înlesnite de structura intimă a universului acvatic.

Ultima dată când a stat de vorbă cu ea la telefon şi-au împărtăşit unele temeri în legătură cu viaţa lor de femei singure. Dar, oricât s-a străduit, Îmbolbina n-a reuşit să afle de la mama ei cum avea să fie petrecerea la care o invitase un fost coleg de liceu, Pitoşkin. Cine altul?!

Mama a ocolit subiectul cu abilitate şi Îmbolbina a bănuit că-şi pierduse interesul pentru astfel de lucruri. La sfârşitul convorbirii a rugat-o să petreacă seara de sâmbătă împreună cu ea.

A aşteptat-o în faţa casei. Îşi pusese ochelarii cu ramă de argint. Aranjase masa în sufragerie. Aprinsese lumânări. Îi pregătise o baie fierbinte.

S-au uitat la televizor. Au băut cafea. Au mâncat şerbet şi s-au distrat răsfoind albumul lor de familie.

Mama ei părea liniştită şi fericită.

Dimineaţa, Îmbolbina a fost trezită de chicotelile ei. Era îmbrăcată cu noua rochie mov pe care Îmbolbina şi-o cumpărase din Tambo Tamboree şi se învârtea prin faţa oglinzii plină de veselie. Rochia cedase la cusături dar mama ei nu se sinchisea. A încercat să o liniştească pe Îmbolbina spunându-i că totul nu era decât o

manifestare spontană a dragostei ei pentru ea şi nu o pornire răutăcioasă.

În timp ce-şi turnă un ceai, mama i s-a plâns că are mai tot timpul migrene şi că universul acvatic o pune la tot felul de încercări stranii.

Apoi i-a povestit ceva fără sens despre ficţiunea generalizată şi generalizanta şi despre spiritul oceanic despre care i-a spus că s-ar putea afla în afara mulţimii de puncte care îi compune fundalul.

Îmbolbina i-a zâmbit amar şi i-a şoptit că nu o interesează asemenea poveşti fără cap şi coadă. Şi-a dat seama însă ca asta a durut-o pe mama ei.

Mama ei a răsturnat ceaşca de ceai pe fata de masa de-abia scoasă din dulapul care mirosea a gutui. A împrăştiat zahărul pe covor. A izbucnit în plâns şi a ieşit repede din cameră şi s-a închis în baie. După un sfert de oră s-au împăcat. Mama a condus-o până în stradă şi i-a urât petrecere plăcută cu un glas tremurat.

Când Imobolbina şi-a făcut apariţia la petrecere, a stârnit o oarecare rumoare printre invitaţii fostului ei coleg de liceu. Unii au zâmbit batjocoritor. Pălăria şi taiorul pe care i le împrumutase mama ei păreau să facă o notă discordantă cu paietele strălucitoare şi cu mătăsurile fluide. Dar parfumul, furat din sticluţele dosite de mama în dulapul ei plin de gutui, l-au pus în mare încurcătură pe fostul ei coleg. Pitoşkin s-a fâstâcit peste măsură şi s-a purtat cu ea ca un adolescent. I-a sărutat mâna cu stângăcie şi i-a turnat un pahar de şampanie împrăştiind o mulţime de spumă în jur.

În clipa aceea Îmbolbina a zărit-o pe îngâmfata ei rivală din liceu, Şira Serano, din îndepărtatul Guadal. Şira Serano era plină de exuberantă şi încerca să atragă atenţia tuturor asupra sa. Avea însă un surâs artificial iar fata îi era plină de riduri. Mai mult, rochia mov, aidoma celei pe care mama i-o făcuse ferfeniţa Îmbolbinei, n-o prindea chiar deloc scoţându-i în evidenţă rotunjimile soldurilor deformate de presiunea îngrozitoare a furtunilor oceanice.

Îmbolbina s-a gândit la mama ei cuprinsă de duioşie. Încercările ei de a anunţa evenimentele viitoare păreau acum mult mai rafinate. O ferise de un moment penibil comunicându-i în felul ei propriu lucruri pe care le zărise în sclipirile amăgitoare ale misteriosului ocean virtual aparent fără prea mare dificultate. Dar Îmbolbina bănui că toate aceste noi încercări o consumau peste măsură pe mama ei.

Şi-a alungat gândurile cu un gest delicat, şi-a savurat şampania şi apoi s-a retras plină de discreţie. A pornit hai-hui pe străzi gata, gata să dea peste o aventură nebuna cu nişte vânători de balene de sticlă. Într-un târziu, rezemându-se de un grilaj să-şi scoată pantofii, taiorul i s-a murdărit de rugină.

În astfel de întâmplări am putea oare descoperi virtualitatea universului acvatic şi am putea afla ultimul lui sens?

Probabil ca unui punct real îi corespunde un punct virtual aşa cum unui eveniment virtual îi corespunde unul virtual. Unei mulţimi de puncte reale îi corespunde, în mod firesc, o mulţime de puncte virtuale. Unei meduze reale îi corespunde o meduză virtuala şi virtualizanta.

Nu e oare prea simplu?

Dar cine a generat pe cine?! Înclin să cred că trecutul se înfăşoară în virtual în timp ce viitorul se desfăşoară din el, invers. Pare că doar prezentul e real, el reprezintă crunta realitate. Dacă aşa ar sta lucrurile atunci înseamnă că eu sunt real numai în acest moment. Dar acest moment este el real?

Şi atunci să fie Pitoşkin o simplă invenţie? Să fie componenta mea virtuală sau, mai mult, componentă mea digitală? Sau Pitoşkin e cel care a inventat totul de la navigatorii secretului la universul acvatic?

Dar cum pot fi sigur de acest lucru?! Şi cum pot deosebi oceanul virtual de oceanul digital? Poate că ar fi trebuit să primesc un semnal care să-mi certifice realitatea. Dar dacă l-aş primi cum aş putea fi sigur că l-am primit eu? Şi, mai mult, cum aş putea fi sigur că mi-ar fi adresat?! L-am primit deja?

Memoria îmi joacă feste. Imaginaţia îmi joacă feste. Sunt o meduză pe deplin confuzionata şi contrariată.

Dar nu sunt sigur că e vorba chiar despre memoria mea. Nu sunt convins că trebuie să fie vorba de imaginaţia mea. Şi dacă ar trebui să fie vorba de o memorie, de o imaginaţie, de ce ar trebui să le revendic tocmai eu?!

Mă întreb dacă eu pot fi un eu în absenţa memoriei, în absenţa imaginaţiei. Şi, mai mult, de vreme ce-mi pun asemenea întrebări, e sigur că posed o memorie, e sigur că-mi pot imagina anumite momente din viitor. Astfel ca, deşi memoria mea şi imaginaţia mea par să aibă un caracter continuu, mulţimea de puncte care sunt are discontinuităţi în

aparenţă ei. Adică eu sunt un eu nemuritor dar discontinuu.

Atunci viitorul imaginat e neimportant?

Dar nimic nu mă împiedica să cred în viitor.

Poate că nici nu exista un Pitoşkin care să înfăşoare plin de perversitate viitorul meu în jurul ficţionalului său. Poate că, de fapt, literatura science fiction pe care o scriu e realitatea! Ea organizează trecutul ficţional vorbind în mod paradoxal despre o realitate posibilă! E noua religie! Ea reorganizează evenimentele trecute. Ea creionează viitorul pe care mi-l pot imagina în fel şi chip.

Nimic nu mă împiedică să-mi amintesc trecutul. Nimic nu mă poate îndepărta de ideea nebună de instantaneu acvatic.

Îmi aduc foarte bine aminte. Norii trandafirii, în care stătea ascunsă ploaia, au acoperit cerul pe la prânz dând semn tuturor despre apropiata sosire a piraţilor de dincolo de orizontul vizibil.

Eu mă aflam în docurile din Orcheström supraveghind încărcarea unui transport de romane science fiction pe care mi le comandase contabulul de Bitombe.

Stăteam de vorbă cu Dovido Giorgiandayo, poetul. Îmi povestea despre o lungă călătorie cu un submarin galben în care aveau să pornească o mulţime de cunoscuţi de-ai noştri. Era o călătorie iniţiatica spre aflarea sensului ultim al universului acvatic. Mă interesa să pornesc şi eu într-o asemenea fascinanta călătorie împreună cu ei şi i-am cerut câteva amănunte. Dovido Giorgiandayo mi-a spus că ideea le venise îndată ce aflaseră despre apropiata apariţie a piraţilor.

Spionii erau fiinţe fabuloase guvernate de tainica lucrare a furtunilor oceanice. Aveau, se pare, un corespondent în registrul nostru de navigaţie.

Norii trandafirii le-au schimbat însă codurile secrete ale fiinţării şi funcţionării.

Am bănuit că Pitoşkin s-ar afla prins de bunăvoie în corporalitatea lor şi că punea la cale o nouă manifestare publică a ideilor sale aiuritoare.

Dovido Giorgiandayo mi-a întins ocheanul sau să pot vedea mai bine fenomenul care stârnise o mulţime de oameni de prin casele lor rotitoare.

Fiinţele fabuloase erau cu toatele prinse în picurii ploii care le purtau prin văzduh pe deasupra mândrului Beauburg. Se-mpingeau cu scăfârliile lor însângerate în pielită trandafirie care le ţinea prizoniere.

Se-nghionteau. Îşi cărau pumni. Se-mbrânceau. Se-njurau în fel şi chip. Se cotonogeau fără milă căutând plăceri sadice sau masochiste. Se bruftuluiau fără milă.

Ce le mai plăcea! Săreau scântei electrice din matricele lor informaţionale.

Pfiuuum!

Erau o grămadă de figuri. Era caracatiţa portocalie care murise-n noaptea nunţii fiind muşcata de gât de una din domnişoarele ei de onoare. Era şi rechinul melancolic din Bankusai care se omorâse pe vremuri din dragoste, în profunzimile fluide ale universului acvatic. Înghiţise un pumn de stele pitice, nenorocitul. I se aprinseseră călcâiele după zbânţuita de pisică de mare din inima sudicelor. Era şi dragonul marilor trandafirii din Tambo Tamboree. Printre coastele albite de valurile înspumate i se zărea inimioara putrezită, săracul!

Dragonul marilor liliachii murise-ntr-o bătălie navală purtată în largul orientalelor între imperialele din Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean şi ghiduşa Masam La.

Era şi scoică de aur, blonda aia răpitoare care ţinea calea navigatorilor secretului în nopţile fără lună. Şi uite-l şi pe delfinul cicălitor care-a fost strivit de-un crucişător al împăratului Owagama. Şi uite-o, draga de ea şi pe murena indigo, maliţioasa şi ţâfnoasă, pierdută cândva într-un vârtej virtual.

Şi erau şi multe alte fiinţe fabuloase. Erau docheri, amirali, prinţi acvatici, vânători de balene de sticlă, pescari sidefii, tentaculate albaştrii, pedunculi vorbitori, scoici clampanitoare şi bârfitoare, peşti zburdalnici şi delfini şi balene albastre.

Fluierau cu toatele, îndrăcitele. Hahaleau. Viermuiau fără odihnă înăuntrul acelei enigmatice ploi. Se rostogoleau unele peste altele. Mânjeau toată pielită aceea trandafirie cu sânge puturos.

Sânge? Dar sângele e doar un mic vârtej virtual zumzăitor!

Călcau pe tentacule, mantii gelatinoase şi înstelate, antene şi cartilaje trandafirii, carene argintii. Nu le pasă în niciun fel! Asta voiau, să simtă ascuţişul cleştilor tăind adânc în carne! Să simtă usturimea! Altfel cum ar fi avut o certitudine despre propria lor fiinţa acvatică?

Ah, simţurile!

Nu sunt ele oare antioceanul virtual? Nu sunt simţurile imaginea răsturnata a caroiajului de puncte care animă fenomenele şi procesele

construind aparenta universului acvatic? Nu sunt oare simţurile ecoul relaţiilor care se stabilesc între aparentele fiinţării şi funcţionarii construind marea şi unică şi terifianta aparentă a universului acvatic în drumul iniţiatic spre ultimul lui sens?

Se certau fabuloasele. Se luau la harta din te miri ce. Ţipau. Băteau din aripioare. Ce le mai plăcea! Să se burzuluiască. Să se hlizească. Să se mire. Să întrebe în gura mare, să comenteze. Să se încontreze. Să-şi dea aere, mama, mama! Cine e mai tare decât ele?! Ei? Aveau de gând să se întoarcă în structurile descriptive primare! Tocmai li se preschimbaseră instrucţiunile narative din cauza ploii informaţionale venită de dincolo de orizontul vizibil! Câmpurile lor informaţionale remanente fuseseră supraexcitate iar atotcuprinzătorul stătea să se nască dintr-o clipă într-alta din marele orgasm al oceanului virtual.

Şi-acum urlau cu toatele. Cine îndrăznise să le arunce-n vârtejul virtual şi ca unde le cara?! Care voia să le tragă clapa?! Erau amestecate în vreun experiment militar?! Încăpuseră pe mâna piraţilor de dincolo de orizontul vizibil?! Ele erau oare corporalitatea piraţilor? Se jucau furtunile oceanice? Erau fie fundalul războaielor semantice fie corpul miraculos al gramaticilor acvaticeee?

Unele râdeau în hohote. Ce îngâmfate! ziceau c-au văzut lucruri şi mai şi, că nu se speriau cu una cu două. Că oricum or să evadeze.

Că acesta-i gândul fundamental al tuturor fiinţelor fabuloase din toate timpurile temporalităţii acvatice.

Să o şteargă în imensitatea oceanului digital! Sau virtual? Să se piarda-n universul acvatic, s-o apuce-n lung şi-n lat pe mările şi oceanele secretului. Să se arunce-n vâltoarea virtuala a atotcuprinzătorului. Dincolo de graniţele de necuprins ale fascinantului şi încântătorului univers acvatic! Să conducă corăbii nebune şi zvelte! Să caute comori fabuloase! Să înoate în adâncuri în căutarea diamantelor de lumina veche rătăcite de la începutul începuturilor! Să se întrupeze în corporalitatea marelui şi teribilului şi enigmaticului nimic.

Nimicul?

Nimicul nu era altceva decât primul vârtej acvatic virtual care era gata, gata să absoarbă punctul său mulţimea de puncte ce luă forme aiuritoare în bătaia ploii de dincolo de orizontul vizibil. Gata, gata să înghită materia, nesfârşita materie, pentru ca mai apoi să

înmugurească, înşelător, în corpul pervers al altor universuri.

Erau şi fabuloase care aveau rău de atâta profunzime!

Se ţineau cu cioturile lor însângerate de pântecele moale, trandafiriu. Nici nu le trecea prin cap să se arunce în hăul conceptual, să se elibereze de ficţiunea generalizată şi generalizanta. Erau gata, gata, să dea pe dinafară. Să-şi verse putregaiul, viermii, emoţiile digitale, veninul, coşmarul trăirii, plictisul existentei, puroiul, virtualităţile ancestrale. Erau ameţite de-a binelea. O vorbă nu mai scoteau, răsuflau întretăiat. Stăteau cu feţele lor descărnate lipite de pielită trandafirie şi priveau marea de flăcări care parcă înghiţise universul acvatic, norii trandafirii şi aproape întreg câmpul gramatical al tuturor ficţiunilor mele.

Unele se tânguiau de moarte. Ploaia de dincolo de orizontul vizibil făcuse praf lumile acvatice, ca schimbase pe deplin structurile narative şi descriptive. Nu mai aveau unde să se întoarcă. Şi-acum să plece-n pribegie?

Dar dacă totul era o înscenare? Dacă nimic din ce vedeau în jurul lor nu era adevărat?! Era poate o ficţiune exemplară. Sau poate că nici nu ieşiseră din oceanul digital?! Sau poate că nici nu părăsiseră oceanul virtual! Să fi fost lungul vis de după moarte?! Era dualitatea fermecătoare a filosofiilor desuete? Sau manifestarea perversă a unei trinităţi acvatice cu adevărat devastatoare?

Înfulecând bucăţi mari de văzduh, norii trandafirii se înălţară spre înaltul cerului. Spânzurara acolo de raza unei stele. Crescură. Se umflară. Gemeau de piraţi.

Şi căutară o schimbare esenţială, un punct de fund, un punct de maxim.

Creionara fundalul. Puseră la cale un plan numai de ei ştiut. Vizibilizară caroiajul de puncte care, sub presiunea furtunilor oceanice, produceau procese şi fenomene. Staţionară. Descrescură. Staţionară. Porniră vâjâind în picaj. Tunelara oceanul. Trecură pe deasupra occidentalelor zăpăcite şi îngâmfate. Se îndreptară către periferia sudicelor aiurite de soarele dogoritor traversând flăcările care şerpuiau prin văzduhul leşios. Lăsară în urmă o dâră trandafirie. Pătrunseră sfârâind prin cupola circului de ape care se rotea înăuntrul inelului magic din mijlocul nordicelor, în apropiere de mândrul Beauburg.

O flamă trandafirie brazda întunericul. Talasul arenei acvatice

se învolbura deschizând câmpul ficţional al noii structuri descriptive pe care eu, meduza moreaugarinului, o puneam la cale, perversă şi plină de talent.

Bărcile proaspăt calafatuite luciră.

Bărci erau sau bănci? Să fi fost un exemplu al dualităţii care joacă feste filosofului din Kumbra Kumbrali, Gontaro, Paragas, Boble, Saon, Ghema, Bomblas, Zaraban, Prudella Qonto, Kankaro, Watanga, Melisador, Watalaa Wangam, Orcheström, Burgund, Ovaloo, Stantivorej, Magribar, Kolsupe, Dadao, Kimballa, Lateea Gome, Ormooz, Galabraa, Fontas, Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efadalor, Pompaton, Wescutas şi asprul Vitalon?

Prin văzduh se încolăciră ghirlande de flori exotice. Panglicile de mătase foşniră plutind alene. De jur-împrejur clipeau spăimoase comete de staniol.

Valuri argintii spălau proximitatea de la un capăt la altul modificându-mi percepţiile şi purtându-mă de colo, colo prin crunta realitate. Undeva, sus, pe catarg, strălucea o stea cu şapte braţe gelatinoase care îşi schimbau culoarea neîncetat.

O mulţime de matrozi se dădeau huţa pe trapez, făceau tumbe-n arena, scoteau limba la fiinţele fabuloase şi strigau împătimiţi, pământ, pământ! Aruncau pe gura nori trandafirii şi închideau în pumni focuri reci. Îşi crăpau pieptul şi scoteau dinăuntru animale acvatice periculoase, pline de solzi lucitori.

Acvaticele aveau coarne bine ascuţite. Aveau cleşti tăioşi, aveau colţi fioroşi care sângerau neîncetat. Aveau ochi periculoşi, plini de flăcări, de nori trandafirii şi de viruşi informaţionali gata, gata să dea o lovitură de proporţii tuturor structurilor informaţionale ale universului acvatic.

Pofticioasele! Hulpavnicele!

Se pregăteau de marele ospăţ acvatic! Aveau de gând să înfulece gramaticile şi matricele informaţionale, să ingurgiteze într-o clipită sufletele rătăcite pe câmpurile de bătălie navală ale războaielor semantice, să înşface spiritele care pluteau asemenea norilor trandafirii pe deasupra valurilor înspumate.

Se auzi răpăit de tobe. Bubui un tun de mucava de pe puntea unui crucişător de mucava şi staniol. Ce mai canonada navala asurzitoare şi devastatoare!

Torpile sâsâitoare se înfipseră fără milă în corpul ficţiunii

generalizate şi generalizante. Mine antisubmarine se lăfăiau acum, pântecoasele, în corpul unduitor al valurilor înspumate. Lătrau mitralierele de carton.

Fiinţele fabuloase se înviorară. Un val de urlete turbate umplu întregul circ de ape de la un capăt la altul. Apoi o grămadă de şoapte speriate. C-o fi, c-o păţi. Ca ce mai brambureala era! Era să fie vis?! Era să fie crunta realitate?!

Chestii dintr-astea. Bombăneli răutăcioase. Câte-un oftat suspect. Râgâituri bolnave. Horcăieli canceroase. Plescăituri puturoase. Hahaleli neruşinate. Tuse tabagica. Sâsâituri ameninţătoare.

Şi dă-i cearta. Controversa furibunda, înjurături de mama. Huiduieli. Câte-un discurs fulminant. Răsuflări întretăiate, gâfâiala pe sponci. Sughiţ nostalgic. Tocaieli zgomotoase şi neruşinate.

Şi tot felul de zvonuri ticăloase!

Zvonurile pluteau de nebune prin câmpul gramatical. Că era programată dinainte supraexcitarea câmpurilor informaţionale remanente ale tuturor fiinţelor fabuloase. Că-i o genă specială care comanda chestia asta. C-ar fi străină de codul genetic primar. Ca toate-s nişte tâmpenii. Ca periferiile arestaseră centrul şi ca atotcuprinzătorul fusese îngurgitat de marele nimic, hulpavul. Ca de fapt o vrăjitoare din Burgula şi-a băgat coada de la matura şi-a încurcat borcanele rău de tot. Că-s cu toatele satanizate şi că nu s-ar fi putut altfel de vreme ce trebuiau să plătească toate păcatele universului acvatic. Toate.

Dar de ce, domnule, tocmai ele?!

Era jocul hazardului!

Era jocul ploii informaţionale venită de dincolo de orizontul vizibil!

Meduzele, multiplicantele mele, au anunţat ploaia spre seară, cu sunete viguroase, prelungi şi ademenitoare, schimbându-şi culorile cu repeziciune. Rechinii au ieşit din valuri în nopţile cu lună plină vrând să fie ei cei care vor zări primele picături de ploaie. Marea balena albastră din Bankusai s-a iţit şi ea speriată printre talazuri întrebând ce şi cum.

Scoicile au cântat un ragtime îndrăcit chemându-l pe cel mai mare trombonist al tuturor timpurilor să li se alăture. Trombonistul avea o barbă cât toate zilele şi punea pe jeratic o mulţime de şmecheri

care se vânturau prin barurile nordicelor şi occidentalelor în căutarea ultimului sens. Prizau tabac, vorbeau în gura mare şi se scalâmbaiau pe ringul de dans în toate felurile. Dansatorii de house îi fluierau pe ruptelea şi-l împroşcau pe disck jockey cu şampanie şi bere din belşug.

Aşa e lumea, n-ai ce să-i faci!

Batracienii puseră la cale înălţarea unui baraj în timp ce politicienii sudicelor se întâlniră cu politicienii nordicelor, în mare secret, la bordul unui uriaş crucişător portocaliu, semeţ şi înarmat până-n dinţi. Voiau să pună la cale un plan de apărare comun sau să negocieze un armistiţiu cu norii trandafirii.

Contraamiralii occidentalelor se certară cu acvatica oficială nefiind de acord cu strategiile militare impuse de ea iar docherii orientalelor îi scriseră împăratului norilor trandafirii anunţându-l pe un ton grav că se vor petrece evenimente tragice şi de neînţeles pentru popoarele acvatice digitalizate şi fragmentate.

Soprana Amalida Amoleda a cântat pentru prima oară aria tragicului la conferinţele decembrice spre spaima tuturor imperialelor.

Dar ce e tragicul?

Ce spunea despre el Pitoşkin?

Ar fi zâmbetul scufundat într-un ocean de lacrimi? E surâsul furat de norii trandafirii care se târăsc peste acoperişuri înceţoşând orizontul?

Privind plin de uimire orizontul trandafiriu, împăratul norilor trandafirii din Kamtai ceru primului poet al curţii sale să scrie un catren despre tragic dar poetul îl dezamăgi pierzându-şi astfel capul.

Filosofii orientalelor şi-au pierdut şi ei capul rătăcind printre teorii şi ipoteze care mai de care mai fanteziste.

— Norii trandafirii sunt expresia virtuala a universului acvatic, au susţinut arhivarii sudicelor.

— Nici măcar, i-au contrazis gramaticii nordicelor fălindu-se în fel şi chip.

Filosofii sudicelor s-au jurat că ar fi descoperit că norii trandafirii au ca pereche un registru de navigaţie virtual şi au promis că or să afle întreg adevărul despre ploaia venită de dincolo de orizontul nostru vizibil şi despre spionii despre care se spunea că aduc cu ei o nouă concepţie despre atotcuprinzător.

Timonierii vorbăreţi din Melisador, Watalaa Wangam, Orcheström, Burgund, Ovaloo, Stantivorej, Magribar, Kolsupe, Dadao,

Kimballa, Lateea Gome, Ormooz, Galabraa, Fontas, Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efadalor, Pompaton, Wescutas, Vitalon, Bumbela, Combatador, Foretta Vion, Yagoo, EI Satador, Efar, Kamer, Gobed, Ygonaa, Baradazar, Gompanion, Foragan, Alpetta, Musao, Salvedar, Ganta Baray, Toame, Meto şi nesupusa Agya povestiră că avuseseră un coşmar şi că era posibil ca întreg universul acvatic să fie înfăşurat într-o mantie de ape de neştiuţii navigatori ai secretului.

Despre ei se spunea că ar fi navigat pe coama valului înspumat care a spălat zile în şir insulele nordicelor şi că şi-ar fi dat cuvântul de onoare că văzuseră pentru prima oară în viaţa lor un diamant de lumina veche în plasele unui pescar din Gambole, oraşul turnurilor de sticlă şi nu în propriul lor ochi ficţional.

Docherii nordicelor îi căutară pe timonieri vrând să-i răpească pentru că aveau de gând să atace sudicele şi să devină nemuritori. Pescarii orientalelor puseră la cale o ambuscadă în care ar fi vrut să-i atragă pe pescuitorii de perle iar forţele de ordine încercară să împrăştie cei zece mii de scafandri care aveau de gând să dea o lovitură mortală guvernantei naţionale şi să-i aresteze pe ofiţerii regelui marii.

Navigatorii secretului s-au preschimbat în circul de ape şi au animat fabuloasele căutând cu înfrigurare ultimul sens înainte ca marele nimic, hulpavul, să înghită întreaga materie.

Ce povesti uluitoare mai ştiau fabuloasele!

Uite-aşa se dădeau în stambă fiinţele fabuloase, dragele de ele! Aflase nu ştiu care că fuseseră aduse acolo ca să caşte gura la un mare spectacol de circ ca să-şi piardă suflul, energia şi bruma informaţionala. Altele ziceau c-o să fie doar un simulacru de concurs. În acelaşi scop. Să li se înmoaie oasele. Să le treacă cheful de-a încerca să găsească teribilul adevăr al tuturor lumilor.

Unele ziceau, pline de aplomb, ca demonul apelor însuşi se pregătea să le joace o festă de proporţii. Era hotărât să le supună la torturi înfricoşătoare să mărturisească vreuna dintre ele cum de au ieşit din oceanul universului acvatic. Ca demonul apelor avea de gând să le arunce în groapa istoriei şi să le ţină acolo până-n anul de graţie 0101001, să poată lua atotcuprinzătorul cel miraculos în deplină stăpânire de-a lungul întregului Imagikoon!

Altele ţipau că totu-i o mascaradă pusă la cale de spionii de

dincolo de orizontul vizibil. Spionii ţâşneau de fapt dintr-un univers cu peste o mie de dimensiuni şi se pricepeau de minune să manipuleze câmpurile informaţionale. Ei ar fi fost inversul informaţional al marelui nimic!

Şi tot felul de bazaconii!

Atmosfera era pestriţă. Sufocantă. Îmbâcsita. Ca mai întotdeauna la astfel de adunări. Spoită cu înfiorare de doi bani. Îmbibata cu sudoare. Împănata cu bârfe de tot felul. Garnisita cu gargara savanta. Umplută cu înjurături. Cu sudalme viu colorate, cu panaramă şi scatolceala. Cu ameninţări. Atmosfera de-a dreptul periculoasă. Ocultata.

Şi, fără îndoială, dirijată!

Dar navigatorii dirijau fiinţarea şi funcţionarea furtunilor oceanice!

Îmbolbina mi-a spus-o!

Despărţindu-mă de inspiratul poet Dovido Giorgiandayo, am dat nas în nas în docuri cu Îmbolbina care a şi pus repede mâna pe mine.

O nebună! O cunoscusem în bazarul de reptile de pe Yagomanator, asteroidul imperialelor trandafirii care tânjeau să conducă lumile acvatice prin lovituri de palat, prin crime şi intrigi fără de sfârşit.

Făcea vrăji, Îmbolbina. Se visă regina!

O ştiam eu, nu putea să mă ducă cu zăhărelul. M-a chemat în grădina ei de sticlă, într-un inel rotitor aflat la periferia ceţosului Tagula Manokaan.

Pusese la cale un mic eveniment monden, chipurile. M-a servit cu şampanie făcută de şamanii din Bankusai. Am savurat şampania cu un soi de evlavie. Sigur că m-am bucurat să fiu invitat la o asemenea întâlnire mondenă!

Îmbolbina m-a prezentat tuturor, arborând o expresie uşor maliţioasă.

Dar invitaţii ei parcă nu auziseră de mine!

Nu citiseră scrierile mele despre miracol şi magie. Nu savuraseră romanele mele science fiction pline de chei ale secretului din inima universului acvatic!

Faptul m-a enervat, pe moment. Apoi însă, o tartină cu caviar mi-a redat buna dispoziţie. În fond, de ce-ar fi trebuit oare să mă cunoască bătrâna vrăjitoare care ţinea în braţe un vârcolac fălcos,

stacojiu şi urâcios? De ce ar fi trebuit să audă de mine cyborgul plin de coşuri care golea pahar după pahar, ascuns după un stâlp împodobit cu ghirlande de flori exotice? Şi totuşi, ar fi trebuit să mă ştie!

Eu, meduza eram, eu eram moreaugarinul care mâncase şaisprezece cupe de cristal în mai puţin de un minut făcând trei pase acvatice, la concursul mâncăcioşilor organizat de consiliul municipal din Waganto Tongawa.

Eu eram moreaugarinul care stătuse sub apă mai bine de cinci ceasuri fără oxigen modificându-mi din trei în trei minute matricea informaţionala primară prin incantaţii şamanice şi răsucirea degetului inelar în sensul acelor de ceasornic.

Eu meduza eram, eu eram moreaugarinul care se căţărase pe hotelul Ritz levitând şi tot eu dădusem gata un tort de ciocolată de peste o sută de kilograme făcându-l invizibil prin invocarea spiritului metaforic ce sălăşluia pe vârfurile îngheţate ale nordicelor.

Eram un adevărat magician, nu-i aşa?!

Meduza ficţională generalizată şi generalizantaaa!

Dar nu păreau să mă cunoască. Nu ştiau să mă meduzeze, ficţionalii fabuloşi!

Invitaţii înfulecau cu toţii fără să mă ia în seamă, meduza nevăzută, râdeau, îşi dădeau coate, vorbeau în gura mare, se clătinau ameţiţi, se ciocneau unii de alţii.

În mod curios, vorbeau plini de însufleţire despre primul război semantic mondial, despre motorul cu aburi şi despre prima călătorie în Lună.

La început, n-am îndrăznit să o trag de limba pe Îmbolbina. Dar, în cele din urmă, am prins-o în bucătărie între două cafele. Am somat-o. Am ameninţat-o. Ea m-a bătut uşurel pe obraz.

— Prostuţule, n-ai înţeles încă ce se întâmpla? Te rog, moreaugarinule, să nu-i spui lui Pitoşkin, nu-i aşa?! Pitoşkin e un sifon nenorocit! E informatorul imperialelor! Ia seamă la el, stai cu ochii minţii pe matricea lui informaţionala! Ai grijă! O să-ţi facă de petrecanie! I-ai pus pe gânduri pe marii părinţi ai imperialelor şi pe generalii marilor armade! L-au trimis pe Pitoşkin să-ţi ia urma, să te tragă de limba, să te digitalizeze! În sfârşit, eu am vrut să-ţi fac o surpriză pentru că eşti iubitor de miracol şi pentru că eşti unul dintre navigatorii secretului!

Şi a scos dintr-un sertar secret un album de fotografii jerpelit şi

învelit într-o frunză îngălbenită de bagdaian. Fotografiile erau şi ele, toate, îngălbenite.

Am rămas cu gura căscată, mi s-a tăiat răsuflarea.

— E o ocazie unică, scumpule! Mi-a şoptit Îmbolbina surâzând. Oamenii ăştia au înviat doar pentru câteva ceasuri, mi-a şoptit Îmbolbina aruncând bucatele de santal într-un bol de sticlă. Nu e nemaipomenit?! Iar tu eşti martorul meu principal.

Şi s-a dus în sufragerie să împartă cafeaua şi să flecărească, nebună, cu personajele pe care le resuscitase înmuind fotografiile lor în sânge de bibaresa şi în infuzie de trandafiri de gheaţă.

Aş fi putut chemă gărzile imperiale. Aş fi putut anunţa acvatica oficială cea trandafirie. Aş fi putut să-mi folosesc însuşirile magice şi învăţăturile primite de la ghildă focului şi de la ghildă navigatorilor. Se întâmpla ceva cumplit de periculos.

Mi-am înfrânat pornirea fiind cumplit de curios să văd ce se poate întâmpla.

I-am recunoscut cu uşurinţă pe toţi invitaţii Îmbolbinei în fotografiile din album. Un astrolog din Tambo Tamboree. Un filosof melancolic din Haboda. O actriţă de la teatrul de revistă din Qomomamor. Un astronaut nefericit de pe Gamhoban. Un tenor zăpăcit din Bankusai. Un comerciant tare vorbăreţ de matrice informaţionale. Un vânător de balene de sticla cumplit de îngâmfat. Un călugăr misterios din Toptamoga. Un cruciat fioros şi răcit. Şi nişte fiinţe fabuloase.

Şi chiar o doamnă electrică despre care se vorbea că ar fi înrudită cu familia regală din inima orientalelor!

Eram ameţit. Dintr-odată, iată, oamenii altor vremuri stăteau la taclale în grădina de sticlă a nebunei de îmbolbina. Oh, dacă ar fi aflat gărzile imperiale, sigur i-ar fi tăiat capul cât ai clipi! Mda, nu puteam să-i fac chiar eu una ca asta. Dar ea, Îmbolbina, cum de se gândise să modifice întregul corp gramatical al lumilor acvatice ferestruind temporalitatea fără să-i pese de principiile fundamentale ale ficţiunii generalizate şi generalizante?

M-am dus după ea să-i spun că ne aflam în mare pericol.

— Păreţi cam singur, mi-a spus la ureche astronautul nefericit tăindu-mi calea şi suflându-mi în nas un abur trandafiriu. N-o cunoaşteţi cumva pe domnişoara aceea atât de delicata care tocmai soarbe din cafeluţa lângă chiparosul de sticlă de colo? E atât de

adorabilă!

— Ce părere aveţi despre înţelegerile de pace? Mi-a trântit drept în faţă, luându-mă cu asalt, vânătorul de balene de sticlă. Nu v-am mai văzut prin orăşelul nostru. Să nu-mi spuneţi că sunteţi vreun războinic stelar care hoinăreşte prin lumile acvatice sau vreun fan al literaturii science fiction science fiction! Am auzit că e la modă turismul science fiction, schimbarea Principiilor din Tambo Tamboree şi critica criticii noului spirit critic. Trebuie să fie mare plictiseala în crunta realitate!

— Va confund sau sunteţi cu adevărat fratele moreaugarinului din Bankusai, vestitul magician?! Oh, îmi pare tare bine să vă cunosc! Nu negaţi! V-am recunoscut! Mi-a strigat cyborgul, împroşcându-mă cu salivă. Domnule, îmi scot pălăria! Dacă n-aş fi pierdut pachetele de energie remanenta într-o foarte proastă afacere cu nişte traficanţi de diamante de lumina veche, anul trecut, în roiul de stele Xamaxamanar, mi-aş fi făcut şi eu de cap cu vreo magie, ceva. Pe onoarea mea!

— Domnule, Pitoşkinismul e în contra culturii! M-a atacat frontal filosoful melancolic din Haboda. Spune şi dumneata! Eu, care să ştiţi, nu sunt un tradiţionalist sadea, nu sunt un împătimit al noilor filosofii, nu pot să nu critic acest curent care anunţa stricarea lumii!

Am dat să urc scările, ameţit. Pitoşkin ventilase timpurile temporalităţii acvatice, ce să mai vorbim! Se infiltrase. Îşi lăsase urma trandafirie peste tot.

Îmbolbina m-a prins de mânecă, m-a tras în bibliotecă. Mi-a turnat şampanie, aiurită. Ne-am certat la cuţite. I-am spus pe şleau că nu-mi pasa de vrăjile ei. Ce-ar fi vrut?! Să fac o punte magica între multiplicantii lui Pitoşkin, să dau peste cap toate înjghebările matriceale ale istoriei?

Îmbolbina avea de gând să participe la conferinţele decembrice cu numărul ei aiuritor de vrăjitorie trandafirie.

— Trebuie să recunoşti, moreaugarinule, că e una din vrăjitoriile mele cele mai teribile. O să iau cel mai mare premiu. Voi fi primită în consiliul secret al rozei imperiale. Iar tu eşti martorul meu. Tu eşti calea mea către miracolul oceanului!

Tare naivă mai era Îmbolbina! Chiar credea ce spunea?! Cum se mai chinuise să-i aducă din morţi pe cei care râdeau în hohote în sufragerie! Ce nebună!

Atmosfera era pestriţă. Sufocantă. Îmbâcsita. Ca mai

întotdeauna la astfel de adunări. Spoită cu înfiorare de doi bani. Îmbibata cu sudoare. Împănata cu bârfe de tot felul. Garnisita cu gargara savanta. Umplută cu înjurături. Cu sudalme viu colorate, cu panaramă şi scatolceala. Cu ameninţări.

Atmosfera de-a dreptul periculoasă. Ocultata.

Şi, fără îndoială, dirijată!

Îmbolbina o dirija, nebună!

Îşi pierduse zeci de nopţi amestecând zemuri în amforele ei şi bolborosind tot felul de incantaţii şamanice.

Şi pentru ce?! Oh, trebuia să-mi fi dat seama de mult timp.

Îmbolbina visa să conducă lumea.

— E un guvern secret care guvernează întregul ocean virtual, să ştii! Sunt doar şapte oameni cu joben care conduc treburile lumilor acvatice, moreaugarinule. Sunt şapte înfăţişări enigmatice care diriguiesc aparentă!

— Ei şi?! Nu-mi pasa. Nici că oceanul ar fi gol pe dinăuntru. Nici ca Luna ar fi un satelit artificial. Nici ca insectele vin de pe planeta Gamoma. Nici ca Gingullo Baloas poate citi gândurile unui medium aflat la o mie de kilometri distanţă. Nici că e programată dinainte supraexcitarea câmpurilor informaţionale remanente ale tuturor fiinţelor fabuloase din circul de ape. Nici că-i o genă specială care comanda chestia asta. Nu-mi pasă că gena ar fi străină de codul genetic primar. Nici ca toate-s nişte tâmpenii, nici ca periferiile au arestat centrul şi ca atotcuprinzătorul a fost îngurgitat de marele nimic, hulpavul. Nici ca de fapt o vrăjitoare din Burgula şi-a băgat coada de la matura şi-a încurcat borcanele rău de tot. Nici că-s cu toatele, fabuloasele, pe deplin satanizate şi că nu s-ar putea să fie altfel de vreme ce trebuie să plătească toate păcatele universului acvatic şi nici ca, potrivit unui martor din Tulubabo, Pitoşkin poate influenţa câmpul acvatic al unui crucişător.

— Dar insectele?! Ploaia de dincolo de orizontul vizibil le-a adus! Fără îndoială, extraterestre! Umblă peste tot, insectele. Sapa galerii de mii de kilometri. E putreda întreaga lume acvaticaaa, moreaugarinule!

Îmbolbina se plângea mai tot timpul din cauza insectelor.

Făcuse sute de petiţii, reclamaţii şi cereri. Până la urma folosise otrava pe care o presarase cu grijă prin toate cotloanele de sticlă. Degeaba.

Insectele rezistau. Nu cedau nici la cea mai neagră vrăjitorie! Poate că nu erau insecte ci însăşi stricarea atotcuprinzătorului, o altă fată a marelui nimic, hulpavnicul!

— Insectele? M-a întrebat astronautul nefericit. Ce ştiţi despre subiectul ăsta, moreugarinuleee! Acvatica oficială cea trandafirie nu vorbeşte despre ele dar, în mod sigur, ştie care este modul lor de funcţionare! Nu sunt fiinţe, sunt nişte artefacte imposibile şi extrem de periculoase. Sunt sigur, se pregăteşte o invazie de proporţii!

— Nu pot fi o problemă insectele astea, mi-a şoptit o fabuloasă sclifosindu-se şi dându-şi ochişorii peste cap. Vă faceţi griji în mod inutil. Mai bine-mi spuneţi cum îmi stă cu acest colier pe care mi l-a dăruit Pitoşkin! Îmi face ochi dulci de la o vreme, se da în vânt după versurile mele! Mi-a spus că sunt o a doua Quambo Bamquabo a lumilor acvaticeee! Un Omar Khalam feminin! Ce drăguţ e acest Pitoşkin! îl cunoaşteţi cumva pe acest om încântatooor? Am auzit că e ori un mare savant ori un mare scriitor în travesti! Semănaţi de minune cu el! M-a invitat într-o călătorie iniţiatica prin corporalitatea universului acvatic. Voi cunoaşte în sfârşit marele orgasm acvatic! Şi apoi Pitoşkin vrea să ne petrecem toată vară pe marile orientalelor într-o croazieră nebuna, nebunaaa!

— Nu înţeleg de ce nu chemaţi gărzile imperiale! S-a răstit la mine călugărul din Toptamoga. Ar putea rezolva chestiunea în doi timpi şi trei mişcări. Insectele nu mi se par totuşi atât de periculoase. Şi nu cred că pun în pericol civilizaţia noastră. Am avut în biblioteca mănăstirii din San Gastrobal un muşuroi de insecte. Au distrus doar cărţile scrise de demonul al apelor, cărţi de care şobolanii nici s-au atins! Da, da, şobolanii nu s-au sinchisit şi asta spune foarte mult, da, da, şobolanii pot deveni o problemă în doar câteva clipe! Dar insectele?! Un moment, aş mai vrea un pahar de şampanie. Doriţi?!

Era morţi dar erau vii! Căutau plăceri vinovate, aveau tot felul de gânduri despre marile adevăruri ale lumii. Fuseseră smulşi din curgerea temporalităţii acvatice de vrăjile nebunei de îmbolbina dar parcă nu le pasa.

Se mişcau asemenea mie. Asudau că altceva. Chicoteau. Se certau cu adevărul lumii. Erau cuprinşi de febrilitate. Strigau:

— Vine ploaia informaţionalaaa! A spus la radio!

— O fărâmă din soare se va prăbuşi peste noi!

— Au fost măsluite rezultatele alegerilor de la Academie!

— Canalele noastre puţ, domnilor! O să izbucnească ciuma!

— Este tot mai clar că spionii veniţi de dincolo de orizontul vizibil îşi vor lua revanşa şi că vor schimba istoriile lumilor acvatice!

— Ultimul tango din Bankusai a rupt gura emigranţilor Eutopolisului!

— Cred că dacă o ţinem tot aşa ne vom rupe gâtul din cauza tehnologiei acvatice furate de spionii noştri din Bankusai!

— Magnetismul e la modă!

— Vă înşelaţi, domnule! Furtunile oceanice guvernează ficţiunile noastre!

— Noi suntem esenţa ficţiunilor!

Şi cum oare aş fi putut eu convinge consiliul secret al rozei imperiale ca Îmbolbina făcuse într-adevăr acea nemaipomenită vrăjitorie?!

Imperialele mă luaseră la ochi. Eu, moreaugarinul, vorbisem prima oară despre schimbarea spiritului critic şi despre revoluţia noilor forţe de creştere!

Poate ca imperialele aveau să mă supună unor teste acvatice. Mai mult ca sigur aşa aveau să facă. Auzisem eu câte ceva. Şi ce torturi! Te puneau să mergi pe jeratic în timp ce-ţi plesneau matricea informaţionala cu un bici electric. Te puneau să înghiţi săbii de foc. Te puneau să te lupţi cu demoni aduşi din inima nordicelor. Te puneau să schimbi codurile secrete ale unui scorpion imperial dintr-o singură mişcare gândită într-o miime de secundă. Te puneau să te iei la trântă cu oamenii-lilieci din îndepărtata cuantică Wanwaloda. Şi câte şi mai câte.

Bun, dar ce aveam eu de câştigat?! Ah, poate ca Îmbolbina era hotărâtă să mă scutească de chirie pentru un an de zile. Voia să locuiesc la ea o vreme, aiurită! Dar mi-am făcut eu nişte socoteli. Mi se părea cam puţin. Trebuia să mai fac nazuri. Sau să-i stric petrecerea. S-o am la mână cu ceva. Dar de ce ea şi nu eu?! S-o ucid?! S-o îngrop apoi în pivniţă? Doar să aflu tot ceea ce mă interesa despre conferinţele decembrice şi apoi, hârşti! Dar cum s-o omor? Ce oroare! Mi s-a făcut greaţa! Am înfulecat un fruct de agabe. M-am blestemat. Mi-am făcut cruce. I-am cerut iertare spiritului şamanilor care tocmai plutea peste grădina de sticlă.

— Nu vi se pare că s-a lăsat frigul? M-a întrebat o fabuloasă zgribulindu-se pe lângă mine şi frecându-şi cu putere nasul trandafiriu.

— Ningeee! urla astronautul nefericit. Ba nu, uite, plouaaa! E ploaia informaţionala venită de dincolo de orizontul vizibil!

— Ce fenomen! se mira Îmbolbina.

Ah, ipocrită!

Încurcase instrucţiunile registrului de navigaţie. Încurcase vrăjile.

Hei, ce avea de gând? se auzi o bubuitură îngrozitoare. La vreo patru case mai încolo izbucni un incendiu. Cerul se crapa. Se auzi şuierând un proiectil. O pasăre gigantică trecu fantomatic peste inelul rotitor. Răsari Luna.

— E sfârşitul lumii! Vine revoluţiaaa oceanicaaa! izbucniră cu toţii în plâns.

— Ne bate Dumnezeu de păcătoşi ce suntem şi nerecunoscători, şopti călugărul făcându-şi repede semnul crucii.

— Îmbolbina, Îmbolbina! Am strigat-o pe nebuna, pe un ton poruncitor.

Am tras-o după mine în biblioteca ei de sticlă.

— Du-i înapoi, fă ceva! Opreşte vraja, gata, nu ţi-a ieşit. O să întorci lumea pe dos. O să se întâmple o nenorocire. Îi dai apa la moară lui Pitoşkin, o să vezi!

Ea, Îmbolbina, n-a vrut în ruptul capului. A scos din congelator nişte sticle de şampanie brumate. A tăiat felii de pâine, a pus nişte carne de bagadal la grătar. M-a trimis după murături, m-a trimis după gogoşari.

— N-ai tu treabă, moreaugarinule, mi-a şoptit Îmbolbina. Uneori se întâmpla să se deregleze furtunile oceanice. Apar nişte vârtejuri virtuale. Ficţiunea o ia razna, să ştii! mai greşeşti o formulă, acolo, încurci uneori versurile incantaţiilor şamanice! Tortul! Ai grijă de tort! Să nu uiţi să pui frişca! Aşa! Nu te mai gândi la vraja asta! O scot eu la capăt! Uite cuţitul ăsta! Aşa! Vezi? Tai frumos tortul felie cu felie, aşa. Vezi să ajungă la toată lumea. Nu mă pot opri tocmai acum, trebuie să-i ţin până dimineaţă, aşa e regulă! Altfel nu-mi omologhează vrăjitoria. Înţelegi?! Fii cuminte şi ascultă-mă. N-ai de ce să te temi. Asupra ta nu are efect vraja. Poartă-te ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ninsoarea se va potoli imediat. Ploaia informaţionala venită de dincolo de orizontul vizibil o să treacă. O să iasă soarele. Ai să vezi imediat. Stai locului! Nu te prosti. Vezi să nu-ţi dai în petec. Nu le povesti baliverne de-ale tale! Nu-i interesează extratereştrii, rachetele şi furtunile

oceanice şi cunoaşterea ştiinţifică! Nu au habar de lasere şi de ficţiunea generalizată şi generalizanta! Lasă-i!

— Mi s-a desprins un deget! urla dintr-odată astronautul nefericit lăsând o baltă sânge pe o canapea de sticlă.

— Îmi crapa pielea! începu să răcnească bietul cruciat, încercând să se bandajeze cu o fâşie ruptă din rochia doamnei electrice care ţipă ca din gura de şarpe.

— Nu mai văd! Nu mai văd! Nu va mai vaaad! Tipa cyborgul.

— Îmbolbina, nebuno! Se descompun! Uită-te la ei!

Mureau a doua oară. Nu-i puteam ajuta. I-am întins pe rând, pe o sofa ori în câte un fotoliu de sticlă. Le curgea sânge pe nas, pe gura, din urechi. Îmbolbina se tot ascundea pe după mobilele de sticla nevrând să mai dea ochii cu mine.

— Opreşte vraja, nebuno!

Nu voia. Plângea în hohote. Pereţii de sticlă se umpluseră de nori trandafirii iar ploaia informaţionala venită de dincolo de orizontul vizibil bătea cu furie modificând plină de perversitate crunta realitate.

Lumânările se sfârşiseră.

— Să ieşim! Veniiiti cu noooi! Pe aici!

— Să scăpăm! Suntem încercuiţi într-un inel magiiic!

— Unde e uşa? Cine a zidit usaaa?

— Am fost închişi! Am fost ferecaţi prin pase acvaticeee!

— În lături! La o parteee! Feriţi!

— Pe fereastră! Prin zid, să trecem prin zid!

— Aer! Nu mai avem aer! L-au supt spionii de dincolo de orizontul vizibil cu tulumbele lor de heliuuu!

— Nu va mai mişcaţi! Să nu care cumva să ieşim din matricea noastră informaţionalaaa! Totul e o aparentaaa!

— Să spargem barajele! Să ne dezvrajiiim!

— Atenţie! S-a oprit ninsoarea! S-a oprit ploaia de dincolo de orizontul vizibil!

— Uite Lunaaa!

— Ai vedenii, e un felinar! Ba nu, e focul deschis de armada imperială!

— Se aud tunurile din Bankusai!

— Prostule, acum e pace! S-au sfârşit războaiele semanticee!

— Da, da, e vuiet de luptă! Sunt diviziile imperiale ale lui Owagamaaa!

— Îmbolbina, adu şampanie!

Erau prizonieri. Şampanie nu mai era.

Se apropiau luminile zodiacale. Fabuloasele fiinţe erau gata, gata să se întoarcă în marele nimic. Erau gata, gata să reintre în fotografiile îngălbenite din care Îmbolbina îi scosese pe toţi cu descântecele ei nebuneşti.

Aproape că am răsuflat uşurat.

Am auzit-o pe Îmbolbina strigându-mă speriată.

— Astronautul vrea să iasă!

Se moşmondea la porţile de sticlă, astronautul. Dibuise codul de ieşire. I se zbârlise mustaţa, i se înroşise nasul. Lovea cu carâmbul cizmei în lemnul înmuiat în sânge. Era plin de hotărâre, astronautul. Strigă înverşunat:

— O să ies! Vreau să ies! Acum am înţeles cum stau lucrurile! Îmbolbina asta ne-a dus de nas tot timpul acvatic! Ne-a tras clapa! Ne-a minţit tot timpul! Suntem prinşi într-un acvariuuu! Trebuia să-mi fi dat seamaaa!

Cum să-l las să dea planul peste cap?! Cum să-i dau drumul în lumea noastră, să-i fac pe plac lui Pitoşkin?! îl aştepta un calvar pe bietul astronaut! Mass media, parşivă! Poliţia, ticăloasă! Serviciile secrete, perversele! Fiscul, hulpavnicul! Oamenii de ştiinţă, mincinoşii! Opinia publică, smintită! Gata să-i sară cu toţii în cârcă! Să-l scaneze din cap şi până-n picioare! Să-l măsoare, să-l cântărească! Să-i ia probe de sânge, de spermă, de piele şi de urinaaa! Să-l pună să povestească! Să-l întoarcă pe toate fetele! Să-l folosească în campania electorală! Să-l folosească în campaniile militare ale imperialelor! Să-l bage în formol! Să-l congeleze! Să-l facă harcea-parcea! Să-l digitalizeze! Să-l virtualizeze şi alta nu!

Buuum!

Miros greu, de praf de puşcă. Ceafa astronautului se înroşi brusc. Bietul de el bătu aerul trandafiriu cu mâinile. Se prăbuşi pe treptele de sticlă, lovindu-se de un ghiveci de ipsos plin de muşcate trandafirii. Era acum doar un corp dezarticulat, lipsit de corporalitate, lipsit de istorie.

Era un inert. Era un sfârşit. Era un inanimat. Era lipsit de propria sa ficţionalitate. O flacără trandafirie izbucni de sub tunică de mătase. Şi, în doar câteva clipe, cadavrul se transforma într-un vârtej virtual.

— L-ai ucis! I-am şuierat printre dinţi nebunei de îmbolbina.

Nu ştia ce să facă cu puşca. Mă privi speriată. Era aproape ziua. Unul câte unul, invitaţii ei de dincolo de moarte s-au preschimbat într-un abur trandafiriu.

— L-ai ucis!

Ce să spună? Ar fi ajuns în strada astronautul. Ar fi rămas în viaţă. Ar fi început nebunia. De unde? Cine? Când? Cum? De ce?

— Plec! I-am zis scurt tunelând zidurile de sticlă.

Peste vreun ceas am ajuns la gara fluviala. Debarcaderul era pustiu. Soarele, bolnav, trăgea să moară printre turlele bisericii din spatele gării.

Şeful de gara mi-a cerut o ţigară. Am scos din valiza o sticlă de şampanie pe care o furasem în timpul nopţii. Am băut-o împreună. Şeful de gara a strivit o insectă, cu gheaţa lui murdara de păcură. A zis aşa, într-o doară:

— Te duci în Beauburg?

— Întocmai.

— Îl cauţi pe şmecherul de Pitoşkin, nu?

— Întocmai.

— Îmbolbina a dat-o în bară, nu?

— Întocmai.

— Şi acum se vor schimba ficţiunile?

— Întocmai.

— Atunci n-o să vină vaporul. O să vină un dirijabil.

— Întocmai.

— Ştii, de multe ori mă gândesc, domnule dragă, ca insectele astea, care vin din alte lumi, ne vor supravieţui!

— Dar fabuloasele prinse în circul de ape aflat în apropierea mândrului Beauburg către care m-am îndreptat pentru a-l înfrunta pe Pitoşkin? Ne vor supravieţui şi ele? Ce zici domnule şef de gară?

Un vârtej virtual iscat dintre sinele ruginite ale gării au aruncat dirijabilul drept în inima inelului magic aflat în apropierea mândrului Beauburg.

În circul de ape fiinţele fabuloase se agitau, dracoasele. Prinseră aşa, din zbor, c-o să fie până la urmă un concurs. Ca demonul apelor sau ce-or fi fost norii trandafirii se pregătea să le apară sub mai multe înfăţişări. Că o să le pună la încercare. Ba, mai mult, se zvoni că se va da cel mai mare premiu fabuloasei care-ar îndrăzni să-i ţină piept.

Dar cine să aibă curajul acesta nebun?! Cine să se-aseze acolo, în mijlocul arenei circului de ape, în bătaia reflectoarelor?!

Reflectoare? Radare erau! Sateliţi secreţi! Rachete atomiceee!

Cum să stai cu fanfara în cârcă? Cum să stai cu fabuloasele în cârcă? Cum să stai cu întreg universul acela oceanic în cârcă! Cine să îndrăznească să se confrunte cu arătarea ieşită din inima lui?! Ei, care se oferea voluntar?!

Fiinţele fabuloase erau de toate felurile. Midinete zvăpăiate şi cochete, filosofi buboşi şi unsuroşi. Jurnalişti îngâmfaţi şi pedanţi. Conţopişti fardaţi şi împopoţonaţi, fochişti îngălbeniţi şi cuminţi. Gospodine cândva virgine. Politicieni năsoşi şi gomoşi, babete simandicoase şi secretoase. Matrozi şi pescari flecari.

Erau şi literaţi inelaţi. Acvatici hieratici. Acvarieni totalirieni. Funcţionari publici bizari. Afacerişti veroşi şi alunecoşi. Artişti veseli, trişti. Antreprenori boccii şi zambilii. Virtuali sau digitali fenomenali.

Erau şi scafandri tandri. Timonieri şi frizeri. Motorişti şi navetişti. Fabuloase drăcoase şi foarte mincinoaseee!

Cine să le reprezinte în greaua încercare?! Şi dă-i iar cearta. Şi-apoi o clipă de tăcere. În care se recunoscură unele pe altele. Şi se-mbrăţişară cu putere împroşcându-se cu o grămadă de sânge, cerneluri şi vârtejuri virtuale. Talazuri, pe cuvânt!

Cum să te aperi de aşa talazuri? Nu era nevoie oare de un baraj? De două? De zece? De o sută de baraje? De o mieee!

Barajele au pus întreaga lume acvatica pe jeratic şi au pornit dihonia în sânul imperialelor, a democraţiilor şi a dictaturilor acvatice de toate felurile.

Marele baraj al nordicelor deveni obiect de dispută între ambasadorii orientalelor şi occidentalelor iar noi, navigatorii secretului, ne cuibărirăm într-un nor trandafiriu pregătindu-ne să cercetăm primele picături de ploaie şi să dăm de veste despre esenţa principiului lui unu care se multiplică.

Ploaia venea spre noi de mai bine de o mie de ani fără ca măcar s-o bănuim şi fără ca meteorologii inspiraţi să-i descopere prezenta periculoasă în spuza stelelor pe care le cercetau cu atâta vioiciune de dimineaţă şi până seara.

Zburând pe deasupra munţilor, către Beauburg, de vreme ce vaporul meu se preschimbase într-un dirijabil, am zărit spionii care veneau şi ei de dincolo de orizontul vizibil vrând să se purifice în

rafalele ploii. Se hârjoneau în largul mării înspumate. Se strigau unii pe alţii. Se stropeau. Se preschimbau în lei de mare sau în corali sau în fregate argintii care tăiau văzduhul cu graţie. Nici nu le trecea prin gând ca, în curând, noi, moreaugarinii, vom secretiza întregul univers plin de universuri.

În zare, dincolo de inelul magic deschis peste mândrul Beauburg, se desfăşura dansul norilor trandafirii iar forţele maritime ale regatelor loiale occidentalelor produceau primele vârtejuri înspumate în carnea oceanului care spăla Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efadalor, Pompaton, Wescutas, Vitalon, Bumbela, Combatador, Foretta Vion, Yagoo, EI Satador, Efar, Kamer, Gobed, Ygonaa, Baradazar, Gompanion, Foragan, Alpetta, Musao, Salvedar, Ganta Baray, Toame, Meto, Agya, Era Ena, Ela, Salomar, Potocapetlan, Gruwald, Hadoma, Casonawa, Chemes, Zilla, Dera Do, Fulsa, Rakada, Kasma, Pame One, Gikka, Asola şi desuchiatul Potal Pao. Cerul se înroşise de-a binelea şi se auzea bubuitul tunurilor navale şi şuieratura torpilelor atât de periculoase.

Nici vorbă despre înţelegerile de pace de o mie de ani din Potocapetlan, Gruwald, Hadoma, Casonawa, Chemes, Zilla, Dera Do, Fulsa, Rakada, Kasma, Pame One, Gikka, Asola, Potal Pao, Casemar, Gambria, Havo Mabuu, Pletora, Arbanian, Offa, Salsaa, Belodar, Mamola, Qungo, Patoree, Osibirias, Mazango, Basko Tan, Halveda, Deboo, Jian Hoa, Asembo, Runamar, Montella, Ebao, Timbo, Asudaan, Muna, Yatoo, Vinna, Qutomo, Aselan, Paserar, Wasso, Bonna, Kantom Pingall, Finotola Fanţi, Bohle, Forgossa, Atamaran, Gureba, Fantasa, Idilo şi certăreţul, ah certăreţul Hudacar!

Nici vorbă de Pitoşkin!

Îmi era din ce în ce mai clar că ignoranţa şi prostia guvernantei oceanice ar putea duce la pierzanie navigatorii şi că minunată artă a navigaţiei se apropia de sfârşit de vreme ce inventaseră cu toţii un personaj ca Pitoşkin.

Să fi fost oare acest moment un act de descurajare strategică pus la cale de spionii din alte lumi? Circul de ape avea o intriga dinainte stabilită? Să fi fost o intriga ţesuta de un rebel din interiorul registrului nostru de navigaţie? Să fi fost o conspiraţie pusă la cale de acvatica oficială cea trandafirie aflată mână-n mână cu norii trandafirii veniţi de dincolo de orizontul vizibil?

Erau oare norii nişte fiinţe fabuloase pe care universul acvatic le

construise sau le născuse în dauna noastră? Eram oare, noi înşine, navigatori ai secretului traversând stări subtile de perplexitate?

Oare structurile narative şi descriptive ale registrului de navigaţie fuseseră virusate până în adâncuri? Să fi fost o stare de insurgenta a structurilor imaginare acvatice libere pe care le-am descoperit în călătoria aparenta către sensul ultim, dincolo de fascinantul inel magic pe care îl caută cu înfrigurare Gingullo Baloas şi despre care Pitoşkin îmi vorbise de nenumărate ori?

Stârnit de Fantafanora Fufelador, prinţesa peştilor din Bulbona, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, Masam La Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, Gavaonia Gao, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalamatahar şi aiuritoarea Kumbra Kumbrali, misteriosul Gingullo Baloas, secretarul lui Mataloman, profetul din Gamboa, a descoperit un uluitor înscris despre secretul nemuririi în bibliotecă din San Gastrobal, afirmă martorii guamoburori în culegerile lor despre sărbătorile de iarnă pe care le-au publicat sub diverse titluri în Adavilla Villada, Beauburg şi Tagula Manokaan pentru a păcăli acvatica oficială cea trandafirie care nu vedea cu ochi buni păstrarea tradiţiei.

Numele din această frază ar conţine o mulţime de chei secrete despre care arhivarii din Adavilla Villada spun că ar fi ţinute bine ascunse de ghildă zăpezilor sau de adepţii noului materialism sau de faunul Eblaskobiris din Aktheena.

Se spune că la ultimele conferinţe decembrice nişte călugări din Kontir ar fi cerut un preţ piperat pe una dintre ele.

Conferinţele decembrice l-au purtat pe Mataloman, profetul din Gamboa, către vestitul oraş care a ţinut piept sarazinilor vreme de o sută de zile şi care a cunoscut revelaţia luminilor răspândite de diamantele de lumina veche în 1675 îndată ce Cristophan Calumbus din Hatayo a debarcat nu departe de locul în care se afla astăzi mândrul Washawashingaon şi unde amiralul Obion Obao şi-a pierdut viaţa tunelând cu mentalul sau o grozavă furtuna de nisip care-şi făcea mendrele în golful Magona spre necazul norilor de zăpadă trandafirii din Gomanaozan şi spre bucuria lui Pitoşkin.

Toate astea s-au întâmplat cu puţin timp înainte de noaptea de crăciun, cu puţin înainte de trecerea miraculoasa prin văzduh a fulgilor

de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă.

Mataloman, profetul din Gamboa, avea peste o mie de ani şi reprezentase ghilda zăpezilor la negocierile de pace din Matapahapamar, odată încheiate primele războaiele semantice puse la cale de acvatica oficială cea trandafirie şi custodele marilor expoziţii de sculpturi în gheaţă din Bankusai şi Gogaiawa.

Arhivarii din Adavilla Villada îl descriu pe Mataloman, profetul din Gamboa, cu multă acurateţe dând deslușiri şi asupra caracterului său ferm şi asupra inteligenţei sale ieşite din comun precum şi asupra miraculoaselor sale însuşiri.

Se spune că i-ar fi plăcut foarte mult vinurile din însoritele insule Kamtai şi carnea de bibaresa înăbuşită şi stropită din belşug cu sos de migole peste care se presara fulgi de nea din belşug.

În nopţile cu lună plină, Mataloman, profetul din Gamboa, ar fi putut într-adevăr levita pe deasupra coşurilor de fum aducând copiilor daruri nepreţuite iar în zilele ceţoase se spune că ar fi putut tunela universul acvatic trecând dincolo de cortina înstelată şi transformându-se într-o fiinţă fabuloasa cu o mie de dimensiuni sau într-un brad uriaş, pe deplin fractalizat.

Gingullo Baloas s-a plimbat o vreme prin San Gastrobal lăsând în urma lui nori de nea şi rememorând bătălii şi consspionii şi convingându-se cu proprii lui ochi ca oamenii din oraş erau aceiaşi din 1487. Purtau vestitele blănuri de Maceatka, beau vin de Molera şi se dădeau pe patine şi jucau jocuri de iarna cu o minge din piele de ţigher care ţopăia caraghioasă printre troiene de mai mare dragul.

Templierii din Arkona i-au deslușit aceasta la o halbă de bere dar Gingullo Baloas nu le-a dat crezare pentru că nu-şi putea imagina că nemurirea fusese descoperită cu mult înainte de anul 010010 când fuseseră găsite marile vase stelare de la Tamaroban pe care Mataloman, profetul din Gamboa, le adusese cu mare greutate de dincolo de orizontul vizibil.

Paginile cărţilor şi înscrisurile aveau patina vremii şi fuseseră citite de îndrăzneţii din Haloha, de tăinuitorii din Massala, de zburdălnicii din Kontaraoeea şi de Yusuf din Quaribo care se vânzoliseră timp de câteva sute de ani prin bibliotecă din San Gastrobal, precum şi de oamenii de zăpadă din Matapahapamar.

Oamenii de zăpadă pregăteau o conspiraţie de mari proporţii pentru că aveau de gând să-l înscăuneze pe Mataloman, profetul din

Gamboa, drept împărat al lumii îndată ce Amerila prindea Chignao în cleşte iar Makatanar ocupa vremelnic Bankusai.

Secretarul Gingullo Baloas a citit însemnările din pergamentul virtual al oaspeţilor şi apoi s-a pregătit să afle şi el cutremurătorul adevăr despre soarta lumilor urmărit cu grijă de Pitoşkin prin intermediul unor agenţi secreţi care lucrau pentru împăratul Owagama interesat şi el de secretul nemuririi.

Soarele se ridicase de două sulițe pe cer şi nimic nu anunţa straşnică furtuna de zăpadă ce avea să mături cartierele semeţe din San Gastrobal. Un zburător plana maiestuos stârnind nămeţii uliţelor iar nişte păsărari ridicau un mic teatru de umbre lângă catedrala cavalerilor de sticlă din Kuatoson acolo unde, doar în câteva ceasuri, dulgherii din Gombao aveau să aducă cel mai semeţ brad de crăciun din câţi s-au văzut vreodată în lumile acvatice.

Gingullo Baloas şi-a umezit buzele şi şi-a pus ochelarii cu ramă de os de balenă albastră şi a închis uşa cu cheia nevrând să fie deranjat în biblioteca de vreun vizitator nepoftit. Era un fel de religiozitate în toate mişcările lui, un mod propriu de a folosi aerul care-l cuprindea şi-l pipăia plin de senzualitate.

Semnul schimbării a fost o nevolnică picătura de sânge care i s-a prelins din nasul borcănat. Urechile i s-au crăpat iar pântecele a început să-i tresalte.

Gingullo Baloas ştia că în mai puţin de un minut avea să se transforme într-o fiinţă fabuloasa care sosise în lumile acvatice venind tocmai din inima îngheţată a universului acvatic.

De peste zece ani era locuit dar Gingullo Baloas nu suflase vreo vorbă cuiva temându-se ca lumea va râde de el sau, mai rău, că va fi răpit de serviciile secrete din inima nordicelor şi că va fi supus unor experimente ştiinţifice îngrozitoare.

Învăţase însă să convieţuiască cu fiinţa fabuloasă.

Învăţase să respire ca în lumile acvatice din marea întunecime cum denumea el materia neagră de dincolo de orizontul vizibil pe care savanţii încă nu reuşiseră să o cunoască încă în vreun fel.

Zece mii de ochi hulpavi au străpuns cu lumina lor semiobscuritatea încăperii aruncându-se hulpavi asupra teribilei cărţi. Exact în acea clipă norii de zăpadă din Gomanaozan au răsărit de nu se ştie unde şi s-a pornit furtuna.

Geamurile se zgâlţâiră. Barajele vibrară. O flacără argintie

izbucni de sub talpa acoperişului cărămiziu sub care se adăpostea vestitul Politikon, protocolul tuturor politicienilor lumilor acvatice.

Se auziră surlele apocalipsei. Surle şi tobe.

Pe stradă mare din Gumabumbe făceau tumbe tot felul de mascaţi în timp ce în Adavilla Villada, în Gatoya şi Cambarra femeile se culcau cu cine apucau prin nămeţi cuprinse de un soi de nebunie care i-a tulburat până şi pe navigatorii secretului.

Martorii guamoburori afirma că un oarecare circar, Agatayo din Nulombe, s-ar fi atârnat de un nor trandafiriu de zăpadă şi că ar fi făcut tot felul de acrobaţii sfidând furtuna şi sfârşitul lumii pentru că tocmai se pregătea să participe la carnavalul fulgilor de zăpadă din Rio Ganode.

Curajul lui nesăbuit se spune că ar fi impresionat forţele tainice ale furtunii de zăpadă astfel că a ieşit soarele iar fiinţa fabuloasa venită în lumile acvatice tocmai de dincolo de orizontul vizibil ar fi aflat adevărul ultim într-o clipă de neuitat şi l-ar fi eliberat pe Gingullo Baloas de povara corporalităţii ei lăsându-l însă fără suflare în sala friguroasă a bibliotecii.

Îmbolbina nu credea povestea asta şi chiar era cuprinsă de furie atunci când i-o spuneam şi când ţineam mortis ca, potrivit lui Pitoşkin, trecutul, prezentul şi viitorul se afla în acelaşi plan astfel încât noaptea de crăciun şi timpul acvatic al lecturii unui roman science fiction se confunda ca temporalitate şi desfăşurare.

Îmbolbina voia să-mi demonstreze că ea a făcut prima acrobaţie din lume atârnând de nori şi ca noaptea de crăciun nici nu a avut loc această fiind doar o invenţie de-a mea. O minciună gogonată, vezi bine!

Eu o tachinam. Ne întâlneam la o cârciumioară din docurile din Batoa Butuba şi ne băteam cu zăpadă trandafirie şi depănam tot felul de amintiri de pe vremea când lucrăm împreună la circul Globus din Gatoba şi eu o prindeam de mână şi îi şopteam încet, în urechiusa-i trandafirie, avertizând-o:

— Uite-l pe vânturatorul arlechin cum aleargă într-un suflet vrând să scape de turbionul trandafiriu pentru a se ridica în slavă cerului! Uite acolo, în norul acela de zăpadă, vezi? În el e ascuns Mataloman, profetul din Gamboa! Şi uite-l pe Pitoskiiin, îl vezi!? S-a tupilat în penele acelei gâşte sălbaticeee care vine tocmai din Bankusai!

— Cine te crede, moreaugarinuleee! strigă Îmbolbina,

nesuferită.

Îmbolbina se îmbujoră şi îmi spunea de la obraz că sunt un mincinos şi jumătate şi uneori îmi venea să-i dau crezare. Dar ştiu că ţinea morţiş să-i aduc un brad şi să-l aduc şi pe Mataloman, profetul din Gamboa, să-i dăruiască cele mai plăcute şi mai aiuritoare parfumuri din lume.

La urma urmei de ce să amestec eu timpurile ficţionale şi de ce să stârnesc mânia înfăţişărilor atotcuprinzătorului care dorm frumos una peste alta în pliurile virtuale ale furtunilor oceanice peste care ninge neîncetat?

Şi de ce oare l-am refuzat pe Mataloman, profetul din Gamboa, când puteam foarte bine să-mi pun magia la încercare şi să hotărăsc schimbarea împărăţiilor, să stârnesc noile războaie semantice şi să pun la cale revoluţia sau căderea în penumbra lunii spre deliciul lui Pitoşkin?!

Mataloman, profetul din Gamboa, m-a căutat de câteva ori vrând să-mi propună se devin secretarul lui de vreme ce aveam experienţa în relaţiile cu imperială trandafirie din Chintao Sao. Nu ştiu cine i-a spus că în tinereţe fusesem secretarul unui demnitar chintonez şi ca mijlocisem câteva runde de negocieri între Chintao Sao şi Basaala în timpul acvatic al războaielor atmosferice care au măcinat atâtea imperiale timp de o mie de ani şi mai bine.

Dar dacă nici povestea asta nu e adevărată atunci poate ca furtuna de zăpadă din San Gastrobal nu s-a sfârşit întocmai? Poate că stă să înceapă iar eu poate că nici nu m-am născut, aceste propoziţii fiind înlănţuirea unei matrice libere care umbla hai hui prin universul acvatic în căutarea unei corporalităţi potrivite.

Să fie chiar matricea nopţii de crăciun? Să fie noaptea de crăciun o fiinţă fabuloasa care se poate metamorfoza? Să fie ploaia de dincolo de orizontul vizibil?

Şi dacă nimic din ceea pare că ce este se dovedeşte a nu fi nimic, atunci norii de zăpadă din Gomanaozan să fie doar pricina unui zvon din Gutumbe, o imagine pierduta dintr-un film publicitar din Batoa Butuba sau poate doar apa îngheţată din scăldătoarea sfioasei armeline din Exxom?

Contabulul de Bitombe a vrut să ştie dacă mă hotărâsem cumva să lucrez pentru Mataloman, profetul din Gamboa. Mi-a dat întâlnire în rotondă îngerilor din Guamobono. Mi-a spus că se pregătea o invazie

extraterestră şi că după toate indiciile pe care le aveau militarii, lumile acvatice aveau să fie distruse în doar câteva ceasuri.

N-aş putea spune cu exactitate dacă în clipa aceea contabulul era locuit de fiinţa fabuloasa venita tocmai de dincolo de orizontul vizibil. Dar ştiu sigur că minţea.

Îmbolbina m-a strigat de pe celălalt trotuar şi mi-a făcut semne vesele cu mâna. Voia să ştie, nebună, dacă i-am pregătit bradul şi dacă voi fi în stare să aduc zăpada prin pase acvatice susţinute şi incantaţii magice.

Îmbolbina era zveltă. Era roşcată. Avea buze senzuale. Semăna izbitor cu pisicuţa galeşa din Bankusai! Tunelase momentul digital şi avea de gând să-mi joace o festă. Sau poate că încerca să mă pună în gardă?

Contabulul a surâs cu subînţeles şi s-a retras într-un nor de zăpadă vorbitor care se târa alene către Gomanaozan. Nu l-am mai văzut de atunci.

Martorii guamoburori spun că această întâlnire nu ar fi avut loc şi că de fapt eu am stat de vorbă cu Elialoal Baloaloal din Ehurean care tocmai descoperise că teoria evoluţionistă era doar o bagatelă duminicala şi ca în noaptea de crăciun erau conţinute instrucţiunile dintr-un plan ascuns al lumii potrivit căruia aveau să se desfăşoare şi celelalte dimensiuni ale universului acvatic pentru ca acesta să poată trece cu bine printr-o grozavă furtuna virtuală.

Elialoal Baloaloal era foarte nervos. Mă adusese în proximitatea lui rupând în două un turture magic pierdut de Mataloman, profetul din Gamboa, în Tutumbe, acum vreo cinci sute de ani.

Bietul Elialoal Baloaloal trăgea vârtos din pipă.

Mi-a spus pe şleau:

— Moreaugarinule, vor să mă ucidă. Gabaderii din Beauburg, efaridorii din Gatanga, grupurile qiunto din Tagula Manokaan şi acvatica oficială cea trandafirie şi Pitoşkin au de gând să mă ardă pe rug pentru că le-am vorbit copiilor din Massaala despre Mataloman, profetul din Gamboa.

Juca teatru. Îşi dăduse ochii peste cap. Voia să mă impresioneze. Ar fi vrut să afle teribilul adevăr al tuturor lumilor chiar din gura lui Pitoşkin. Era gata, gata să-şi vândă şi sufletul pentru asta. Ar fi acceptat fără să crâcnească să-l transform într-un ren şi să-l înham la sania cu zurgălăi a lui Mataloman, profetul din Gamboa.

Îmbolbina l-a pus pe fugă pe Elialoal Baloaloal rotind un inel magic prin vârtejurile virtuale şi ameninţându-l în fel şi chip. Mi-a spus de la obraz că teoria evoluţionistă nici măcar nu a fost descoperită şi ca Elialoal Baloaloal era un agent secret infiltrat de augusta oficială cea trandafirie în structurile noastre narative.

Despre evoluţie aveam şi eu unele opinii. Dar multă vreme nu am îndrăznit să particip la conferinţele decembrice acolo unde se confruntau martorii guamoburori, arhivarii din Adavilla Villada, savanţii desueţi din Gazaio, îndrăzneţii din Haloha, tăinuitorii din Massala, de zburdălnicii din Kontaraoeea, Yusuf din Quaribo, filosofii petrecăreţi din Akaala, oamenii de zăpadă din Matapahapamar şi mulţi alţii ca ei, toţi nişte aiuriţi şi nişte spirite nostalgice.

Nostalgia cred, bântuia sufletele oamenilor în acea vreme de iarnă, în acea mie de ani care se înfăşură în corporalitatea Imagikonului, imperialul care reunea casele imaginarului din inima universului acvatic.

Weibada, un astronom din Katowite, citise câte ceva despre asta în stelele pitice care se zbânţuiau în inima universului acvatic şi descoperise locaţiile lui Mataloman, profetul din Gamboa, dincolo de orizontul vizibil. Weibada avea o barbă cât toate zilele şi când alerga semăna cu un urs polar uriaş. Se dădea în vânt după bătăile cu frişcă şi cu bulgări de zăpadă şi mânca întotdeauna seara o porţie straşnică de căpşuni aduse din serele friguroasei Hanâmă. Bineînţeles că era amestecat până-n vârful urechilor în tot soiul de consspionii şi lovituri de teatru care ţineau lumea politică din Bankusai, Amatagao şi Bulbona cu sufletul la gură în preajma sărbătorilor de iarnă. Era prieten cu Pitoşkin. Pe cuvânt dacă mint!

Îmbolbina mi-a spus că ar fi avut o aventură cu Weibada într-un inel magic dar cum putea s-o cred pe mincinoasă?

Ea mi-a şoptit la ureche că astronomul găsise unele ficţiuni vechi despre Mataloman, profetul din Gamboa, bine ascunse în strategicile furtunilor oceanice de fostul lui secretar Gingullo Baloas. Dar martorii guamoburori afirma că era vorba de nişte nori de zăpadă în care ar fi fost înregistrată întreaga poveste a lui Mataloman, profetul din Gamboa.

Burticile fulgilor de nea erau doldora de imagini din toate nopţile de crăciun şi, pe seara, dacă ai fi privit norii de zăpadă cu un ochean bine reglat, ai fi putut zări chipul lui Mataloman, profetul din

Gamboa, multiplicat de o mie şi ceva de ori.

Îmbolbina m-a bătut la cap să ne urcăm pe muntele Aramat să vedem norii de zăpadă din Gomanaozan când trec prin vârtejurile virtuale dar eu nu am avut chef pentru ca aşteptam un mesaj secret de la Mataloman, profetul din Gamboa, despre care ea nici nu avea habar cumva.

Apolidor din Gumabumbe m-a pus pe jeratic dându-mi de veste că l-ar fi văzut viu şi nevătămat pe Gingullo Baloas preumblându-se prin însoritul Tagula Manokaan şi m-a chemat să tăinuim.

— Moreaugarinule, ne apropiem de o schimbare periculoasă.

Aşa mi-a şoptit Apolidor din Gumabumbe invitându-mă să mă aşez într-un balansoar de bambus care trona în mijlocul grădinii sale. Am băut samsala de bagane şi am flecarit despre Mataloman, profetul din Gamboa.

Era tot mai clar ca manipulatorii abili ai furtunilor oceanice ne construiseră aidoma chipului lor şi că ne manevrau spre deliciul lor. Lucru de neînţeles de vreme ce universul acvatic nu părea până la urmă să aibă un sens propriu şi nici vreo sarcină de urmat. Eram forme şi personaje într-un univers plin de inele magice care căpătau substanţa datorită vibraţiilor intime ale furtunilor oceanice.

În mod clar, schimbarea atotcuprinzătorului nu avea să ne aducă nimic bun iar moartea lui Mataloman, profetul din Gamboa, pusă la cale de vânătorii de capete tocmiţi de acvatica oficială cea trandafirie, avea să bulverseze popoarele acvatice digitalizate şi fragmentate făcându-le să-şi piardă încrederea în miracolul nemuririi de la San Gastrobal.

Urmau ani de deruta filosofica iar economiile păreau deja să gâfâie. Ne aşteptau vremuri sângeroase şi ticăloase.

Apolidor bănuia că mişcarea norilor de zăpadă produce decăderi haotice şi că marile structuri informaţionale acvatice ale universului acvatic erau pe deplin în pericol. Avea unele informaţii potrivit căror matagonii din Guasbos ar fi putut produce concentraţii noroase fierbinţi şi grele în orice loc din lumile acvatice putând tunela universul acvatic pe o rază de peste un milion de ani lumină şi topi toate gheţurile de la polii trandafirii.

— Moreaugarinule, pare să fie o armă de temut pe care o vor folosi împotriva lui Mataloman, profetul din Gamboa şi cred că serviciile secrete din Obadă, Famado şi Betono vor pune la cale tot

felul de lovituri pentru a pune mâna pe ea. În noaptea când va începe noua eră a Imagikonului, norii de zăpadă din Gomanaozan se vor prăbuşi în braţele moi ale furtunilor oceanice dând de veste despre războaiele semantice de o mie de ani şi punând astfel pe jeratic însângeratele cărnuri ale ficţiunii generalizate şi generalizante care ne ajuta să navigăm către sensul ultim, mi-a şoptit Apolidor bulbucându-şi ochişorii de crab electric.

Şi norii de zăpadă, vorbind prin vocea lui Apolidor, au arătat în acest fel atotcuprinzătorului că se hotărâseră să se metamorfozeze în fiinţele fabuloase despre care cucernicii din Gastrobias spuseseră în urmă cu o mie de ani că vor prăbuşi universul acvatic în propriul său imaginar.

Un trompet din Matapahapamar a sunat adunarea virtualiilor în inima Imagikonului, femei nebune şi fără de trup care bântuie bolnav în întunecimile exemplare ale fiinţei la vreme de iarna oriunde s-ar afla ea, chemându-le să lupte împotriva perversului de Pitoşkin.

Ghilda zăpezilor s-a jurat că va pune la cale răsturnarea împărăţiilor în timp ce docherii din Tulubras, zvăpăiaţii, s-au vorbit pe ascuns să pună pe fugă acvatica oficială cea trandafirie şi să instaureze un regim popular.

Fafalorii din Pesaso au ţinut sfat de taină cu gând să preschimbe constantele universale iar Quinto Quintotora din Eguammo a promis tuturor un număr de iluzionism care avea să-i facă să dispară în marele nimic în timpul acvatic al fermecătoarei şi fascinantei nopţi de crăciun.

Martorii guamoburori afirma că în acea noapte s-au auzit cele douăsprezece bătăi ale bătrânului orologiu din Batoa Butuba dar arhivarii din Adavilla Villada i-au contrazis cu vehemenţă fiind convinşi că doar sunetul primar a măturat întinderile înzăpezite ale universului acvatic în căutarea unui orgasm cosmic.

În noaptea de crăciun în care se spune că fulgii de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă l-ar fi acoperit pe respectabilul şi venerabilul Patapoparovsky, fabricantul de lumânările de crăciun, norii de zăpadă din Tagula Manokaan au vorbit pentru întâia oară după o tăcere de peste două mii de ani anunţând noua era nebună, nebună a Imagikoonului.

În tot acest timp, eu m-am vânturat prin cenaclurile de science fiction din Kalamatahar, Kumbra Kumbrali, Gontaro, Paragas, Boble, Saon, Ghema, Bomblas, Zaraban, Prudella Qonto, Kankaro, Watanga,

Melisador, Watalaa Wangam, Orcheström, Burgund, Ovaloo, Stantivorej, Magribar, Kolsupe, Dadao, Kimballa, Lateea Gome, Ormooz, Galabraa, Fontas, Ascondia, Tato Malo, Worsko, Bashaala, Combeta, Efadalor, Pompaton, Wescutas, Vitalon, Bumbela, Combatador, Foretta Vion, Yagoo, EI Satador, Efar, Kamer, Gobed, Ygonaa, Baradazar, Gompanion, Foragan, Alpetta, Musao, Salvedar, Ganta Baray şi încercănatul Toame, vorbind despre noul spirit critic şi despre schimbarea ficţiunilor afirmând că Patapoparovsky este fără îndoială o instrucţiune enciclopedica dintr-o altă structură narativa al cărui mentor rămâne să fie aflat de lectorii din Tulubras după iminenta schimbare a istoriilor sau după iminenta desecretizare a ficţiunilor lumilor acvatice.

Era unul gras, chel şi tare pofticios, Patapoparovsky. Înfuleca raci de sticla dolofani pescuiţi de morocănoşii de pe fluviul de argint care îmbrăţişa molatec împrejurimile rotitoare albite de nea ale semeţei Gomanao.

Tammo Tammigal, naratorul din Gomanao, ar fi vorbit pentru întâia oară despre Patapoparovsky şi despre lectorii din Tulubras dar nu se ştie dacă nu cumva Îmbolbina, un animat al moreaugarinilor, ar fi făcut-o înaintea lui încercând să manipuleze obiectele şi formele fabuloase ale atotcuprinzătorului care guvernează universul acvatic circumscris acestei structuri narative aflate în plină desfăşurare aiuritoare într-un prezent incert.

Lectorii din Tulubras dispar însă într-un vârtej virtual de zăpadă pentru a lăsa loc arhivarilor din Adavilla Villada sau martorilor guamoburori care sunt fiinţe fabuloase superioare lor, cu un energetic mult mai bine construit şi cu o retorică mult mai perversă, demnă de toată invidia.

Mataloman, profetul din Gamboa, le-a recunoscut meritele de nenumărate ori şi chiar a jinduit în taina să ajungă egalul lor pentru a pătrunde tainele iminentelor, utopicelor sau eroticelor care veghează funcţionarea aparentei.

Dar schimbarea structurilor narative şi a informaţionalelor sta sub semnul miracolului iar fiinţe fabuloase pot spera doar să amâne ceea ce e hotărât între pliurile furtunilor oceanice care palpita în corporalitatea fascinantă a universului acvatic.

Onomatopeele îngereşti ale norilor de zăpadă din Tagula Manokaan, născuţi din palpitul ploii informaţionale venită de dincolo

de orizontul nostru vizibil, s-au auzit până în perversă Bulbona, până în dezmăţata Cretona şi giumbuslucara Matapahapamar iar norii de zăpadă din Gomanao au transmis mai departe vibraţiile lor căzând în mrejele perverselor furtuni oceanice.

Construcţiile de nea din Gavaonia Gao s-au prăbuşit sub valurile sonore iar lesbienele din Adavilla Villada au şoptit tuturor la urechiuşă ca într-un vis erotic bezmetic li se arătase nu târfa universala ci un om de zăpadă pe nume Pitoşkin.

Bineînţeles că am luat urma lesbienelor vrând să le trag de limba şi să dau de urma lui Pitoşkin care, iată, se juca de-a v-aţi ascunselea cu mine.

Marile antene din Quadaoda s-au topit iar fuzeele pregătite de lansare în Qualimbo şi-au ratat ţintele plecând aiurea prin cosmos. Căpitanul Compramadores s-a spânzurat de ruşine iar soldaţii lui s-au împrăştiat în cele patru vânturi de zăpadă hoinărind prin lumile acvatice şi sublunare în căutarea fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă despre care se spunea că ar fi preotesele lui Mataloman, profetul din Gamboa şi că ar fi ştiut desfăşurările secrete ale schimbării istoriilor.

Subritii din îndepărtata cuantică Ago s-au trezit ferestruiţi de un vârtej virtual ţâşnit din inima norilor de zăpadă iar dorobitii râzăreţi din arhipelagul stelar Gamo au fost transformaţi în protuberanţe de zăpezile aruncate la mari depărtări de un inel magic rătăcit în inima universului acvatic.

Zăpada scânteia atât de ticălos pe buza norilor trandafirii încât mulţi au crezut că e nea aurifera şi şi-au pierdut viaţa încercând să se îmbogăţească. Gazele lăsate de norii de zăpadă i-au umflat peste măsura forţându-i să zboare prin văzduh asemenea unor uriaşe baloane de săpun. Unii şi-au umplut măruntaiele cu bulgări de zăpadă încercând să dosească aşchii preţioase iar alţii au concesionat unor creduli zeci şi zeci de nămeţi care s-au dovedit doar jalnice înjghebări ficţionale.

Argamangalos Glibodiadis din Gumabumbea a făcut o avere fabuloasa iar Alehandra Barkina din Kamelar a intrat în graţiile sultanului din Takomei Komatai pentru că ştia să folosească bulgării de zăpadă spre alungarea duhurile rele din inimile cătrănite şi zbuciumate ale navigatorilor.

Francarone Carlone din Ositias a citit evenimentele viitoare

într-unul dintre nori anunţând reîntoarcerea lui Gingullo Baloas iar Casapela Capella din Gutibias a recitat zile în şir pe o estradă ridicată de nişte felceri acvatici în imediata apropiere a norilor de zăpadă. Felcerii acvatici i-au eviscerat în cele din urmă pe cei doi în uralele şi aplauzele mulţimii şi au decretat săptămâna decorporarii pentru a obişnui muritorii cu schimbarea istoriilor.

Lipsirea de corp era pe măsura mea dar trecerea prin foc sau tranşarea spre deliciul poporului acvatic nu erau nicidecum drumul către adevărul întreg al atotcuprinzătorului. Am aţinut calea felcerilor zanateci în fuga lor către Gomanao şi i-am rătăcit printre zăpezi până când soarele i-a golit de zemuri dezvăluindu-le misterele deşertului îngheţat. Drept recompensă pentru supliciul îngrozitor i-am făcut să se bucure în ultimele lor clipe de cântecele fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă animaţi dintr-un nor trandafiriu şi burtos care se târa somnoros înspre Tagula Manokaan pentru a schimba ficţiunile.

Soldăţoii Gavaoniei Gao au dus povestea asta cu ei în campaniile militare de pe Bangaa şi au făcut schimb cu războinicii din Madro Madaor. Războinicii erau multiplicanti energetici şi înroşeau orizontul cu armurile lor şi ştiau pe de rost tot felul de legende despre fulgii de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă sau despre nimfele din Hataza Go sau despre minunatele perverse din Wengolita Wengola sau despre sania cu zurgălăi de argint a lui Mataloman, profetul din Gamboa.

Legiunile gamedorului din Gavaonia Gao, pornite şi ele pline de speranţă şi pofte neruşinate către Tagula Manokaan, în căutarea vestitelor zăpezi, s-au înecat în troiene iar pe la sfârşitul primăverii verusiace, când apele râului Beeka s-au întrupat în zburători, norii de zăpadă au transmis primul lor mesaj cifrat către constelaţiile vecine anunţându-le că sunt pe cale de a se anima şi a deveni fiinţe fabuloase.

Întregul univers acvatic palpita pregătindu-se de iminenta schimbare a istoriilor care se anunţă prin reorganizarea structurilor narative şi prin acţiunea forţelor de creştere chiar în inima atotcuprinzătorului punând la cale apariţia lui Mataloman, profetul din Gamboa.

Pierderea sinelui şi a identităţilor lasa haosul să se manifeste tumultuos iar prăbuşirea ştiinţelor produce un val uriaş de zăpadă în lumile acvatice şi sublunare.

Elialoal Baloaloal din Ehurean găsi de cuviinţă să dea publicităţii un eseu despre Noii navigatori, eseu pe care îl copiase cu neruşinare dintr-un ficţional pus la cale de un moreaugarin încumetat asupra furtunilor oceanice.

Noii navigatori, furtunile oceanice şi cruciada noului spirit critic au înflăcărat imaginaţia tuturor iar Elialoal Baloaloal a fost desemnat ca prim eseist al imperialei din Gomanao. El a încercat să tragă şi alte foloase nemeritate modificând ficţiunea generalizată şi generalizanta dar suflul acvatic a protejat nu se ştie cum primele înţelesuri ale lumilor acvatice.

Îmbolbina l-a făcut cu ou şi cu oţet la o sindrofie şi l-a acuzat public pentru uneltirile lui împotriva lui Mataloman, profetul din Gamboa.

În 2969, Matapalo Mapatol, vestitul poet torinez, crezând că a descifrat mesajul moreaugarinului adresat forţelor de creştere, a scris Fanteziile de Zăpadă, inspirat de fulgii de nea care ţâşneau veseli prin văzduh, fapt pentru care lesbienele din Adavilla Villada l-au ridicat la rangul de fermecător şi l-au invitat la una din petrecerile lor în pielea goală la minus treizeci de grade în grădinile de gheaţă ale Sillei, prinţesa bulgarilor de zăpadă.

Un secol mai târziu, urmărind fulgii de nea prelingându-se pe buza norilor, în noaptea de crăciun, Abuuk Katara a compus Minunata Sonata de Crăciun. Sonata a făcut înconjurul lumii fascinând-o în cele din urmă pe Ambalaia, prinţesa din Badobadorabad pe care o sfătuia Îmbolbina în intrigi de curte.

Acordurile sonatei au aruncat-o în braţele unui pirat din Quamtomatar care a iubit-o pe zăpada preţ de o mie de zile spre încântarea şi pizma femeilor din Bel Cantor, patria feministelor, povesteşte egulabul de Mitombe în cele trei cărţi ale sale despre sex, miracol, magnetism şi sărbători de iarnă.

— Gingullo Baloas, Gingullo Baloas! I-a strigat cu multă vreme în urma beltonianul Trabo Treborabota regentului Balgaborano, întâlnindu-se aceştia doi pe buza unui nor de zăpadă ce semăna de minune cu muntele lui Venus pe care-l ascundea sub valuri grele ruşinoasă şi sfioasă armelina din comitatul Exxom.

Beltonianul avea o barbută trandafirie, trandafirie, era plin de nea şi-şi tot păcănea aripile de staniol în timp ce regentul Balgaborano, morocănosul, şfichiuia văzduhul îngheţat cu tentaculele sale lipicioase

şi urzicătoare.

Balgaborano ar fi spus vorbe de ocară despre îngerul de fata din comitatul Exxom îndoindu-se de frăgezimea coapselor ei şi bâiguind nu ştiu ce despre locul de taină în care s-ar fi născut exprimându-şi temerea că ar fi fost iubita secretarului Gingullo Baloas întors din moarte datorită unui moreaugarin.

Ar fi zis cum că armelina ar fi venit de pe Gavaonia Gao unde ar fi fost bucătăreasa la curtea gamedorului sau chiar ţiitoare la una din cârciumile de pe ţărmul marelui ocean îngheţat, iubiţică vânătorilor de bozalari, prea căutatele balene albastre vorbitoare care ştiau pe de rost istoria întregului univers plin de universuri şi o sumedenie de cântecele de crăciun pe care le duceau cu ele din port în port.

Potrivit unor scribi ai faraonului Kuamo Raba Ramabukamo, Vacesław Walkauskaas l-ar fi descapatânat pe beltonian pentru îndrăzneală să şi i-ar fi băut sângele într-o noapte cu lună plină sperând în sinea lui că va putea cuceri inima armelinei şi că o va putea avea la pat în mai puţin de şapte zile acvatice.

Unii istorici din Bel Cantor afirma că Vacesław Walkauskaas pornise de fapt în căutarea fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă şi că furase din bazarul aranian o amuletă magică care l-ar fi ajutat să întrevadă viitorul şi să ajungă nestingherit, cât ai clipi, în locul în care Mataloman, profetul din Gamboa, ţinea ascunse toate darurile pentru copiii lumilor acvatice.

Beltonianul Trabo Treborabota ar mai fi ştiut şi o incantaţie balvioniana cu pretenţii afrodiziace şi un cântec de leagăn despre pitulici mătăsoase şi pofticioase.

O vrăjitoare din Zagadar l-ar fi învăţat unele trucuri, poezii vesele de iarnă şi chiar unele secrete ale universului acvatic deşi Îmbolbina se îndoia de aceasta…

E drept ca şi gramaticul din Badobadorabad s-a lăudat că are un pergament în care zăceau scrise cu sânge de taur narvalian nişte adevăruri cutremurătoare.

Adevărurile acelea ar fi putut împinge mai mult de jumătate din popoarele acvatice digitalizate şi fragmentate la sinucidere dar Efrausas, filosoful din Bankusai, s-a arătat foarte, foarte sceptic în această privinţă.

Nemurirea fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă ar fi fost înscrisă pe pergamentul atât de preţios de un intrigant

necunoscut, a fost de părere colonelul Sahraunashar din Ehurean.

— Matrula barula, eselfador? L-ar fi întrebat bibaresa din Beauburg pe Abuuk Katar vrând să afle dacă aprigul beduin baradez luase cumva urma gramaticului din Badobadorabad sau avea cunoştinţă de locurile pe unde hoinărea Pitoşkin.

După arhivarii din Quamtomatar asta ar fi însemnat ca şi bibaresa s-ar fi interesat de povestea fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă sau de ploaia informaţionala venită de dincolo de orizontul vizibil, poate din aceleaşi pricini, sex nebun şi nemurire, superba nemurire.

Fanteziile de Zăpadă au înmuiat inima bibaresei şi ea a renunţat să-şi folosească electricitatea mortală împotriva beduinului baradez pe care tocmai îl cauta un trimis al prinţesei Ambalaia din Badobadorabad.

Matapalo Mapatol ar fi descoperit, după unii martori guamoburori, în Cântările Anului Nou, mici bijuterii ficţionale printre care şi povestea nopţii de crăciun de care ar fi legat secretul nemuririi.

Se spune că, umblând prin Bel Cantor, el ar fi spus câte ceva regentului Balgaborano care s-ar fi jurat însă ca o întâlnise pe stima nebuna hălăduind prin Adavilla Villada în căutarea fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă.

Un oarecare hangiu, Madamula Modorab, brigand de noapte şi mare jucător de hodda, a tras cu urechea la poveştile spuse de torinez şi s-a grăbit să-l înştiinţeze pe guvernatorul din Bel Cantor. Guvernatorul pusese cel mai mare mare premiu la bătaie pentru cel care avea să-i aducă o buclă din părul fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă ca să-l convingă în sfârşit ca Mataloman, profetul din Gamboa, ar există cu adevărat.

Guvernatorul se dădea în vânt după tot felul de cărticele deocheate şi organiza petreceri în pielea goală la care aducea şi măgari regali şi urangutani şi ursi polari.

Unele doamne respectabile din Beauburg au scris o scrisoare lui Mataloman, profetul din Gamboa, dar guvernatorul s-a apărat acuzându-le în faţa unui trimis imperial că ar practica orgasmul acvatic în nopţile înzăpezite fără lună.

Trimisul imperial le-a dezbrăcat pe respectabilele doamne, le-a admirat bogăţiile secrete şi le-a sărutat pulpele plin de înfiorare. S-a jucat cu pitulicea lor sfioasa îmbiind-o cu mângâieri neruşinate şi

muşcând-o cu delicateţe.

Nimic din nebunia orgasmului acvatic.

— Gingule baals, gingule baals?

— Ce zici?

— Gingule baals, gingule baals?

— Cum zici?

— Gingule baals, gingule baals? repeta Abuuk Katar iţindu-se de după un nor de zăpadă din Tagula Manokaan care semăna de minune cu muntele lui Venus pe care-l ascundea sub valuri grele ruşinoasă şi sfioasă armelina din comitatul Exxom.

— Ai vrea tu obraznicule! strigă una dintre lesbienele din Adavilla Villada frecându-şi sfârcurile cu gesturi molatece.

Au stat de vorbă până noaptea târziu când au sosit Matapalo Mapatol, beltonianul, Ambalaia, prinţesa din Badobadorabad şi mulţi alţii. Unii au fost de părere că Pitoşkin, moreaugarinii, Îmbolbina şi Mataloman, profetul din Gamboa, trebuiau şterşi definitiv din structurile narative alţii ca, dimpotrivă, trebuiau repuşi în drepturile lor depline de vreme ce erau osatura întregului ficţional al universului acvatic şi poate cheia ultimului sens.

După unii arhivari conservatori din Adavilla Villada, întâlnirea aceea nici nu ar fi avut loc vreodată. Potrivit însă martorilor guamoburori, în inima norilor de zăpadă din Tagula Manokaan se întâlnesc o sumedenie de personaje fabuloase o dată la o sută de ani şi pun la cale tot felul de intrigi şi de aventuri şi de ficţiuni zăpăcite cu ocazia sărbătorilor de iarnă.

Arhivarii i-au atacat în public pe martorii guamoburori organizând vestitele şi fermecătoarele conferinţe decembrice. Ei au emis încântătoarea bula fantasmagorica potrivit căreia noaptea de crăciun ar fi o conjuncţie misterioasa pusă la cale de Pitoşkin, asupra ei netrebuind manifestate îndoieli şi asupra căreia nu trebuiau pornite căutări febrile de niciun fel.

În sfârşit, unul dintre gramaticii din Badobadorabad s-a lăudat că are într-unul dintre sipetele sale o scrisoare semnată de însuşi Patapoparovsky care ar fi mărturisit arhiducelui de Mantualoma ca fulgii de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă l-ar fi făcut să ejaculeze de peste cincizeci de ori în mai puţin de un sfert de oră.

Scrisoarea, potrivit unui moreaugarin, ar fi circulat prin saloanele mondene din Tagula Manokaan stârnind fie invidia fie

oroarea.

Scrisoarea era scrisă cu cerneală de Lamboda şi începea să cânte de cum era deschisă şi pusă în bătaia unei făclii din seu de bozalari.

Trabo Treborabotaar ar fi încercat să îndrepte lucrurile povestind plin de însufleţire despre clepsidrele din vremea lui Patapoparovsky care ar fi măsurat zile şi nu clipe de plăcere. Auzind această, Vacesław Walkauskaas s-a căinat că nu l-a scurtat de cap pe beltonian aşa cum se zvonise. Iată că acum nemernicul se tot căznea să ia în derâdere misterioasele şi fascinantele fapte sexuale ale fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă.

Ca fulgii de nea ar fi fost de fapt preotese ale unui ordin secret sau pasionate jucătoare de hodda încă nu se putuse afla. Se pare încă ca un moreaugarin i-ar fi scris faraonului Kuamo Raba Ramabukamo despre un secret al vieţii şi al universului acvatic care s-ar fi aflat tatuat pe pitulicea unuia dintre fulgii de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă.

Tocmai de aceea armata faraonului mărşălui prin pădurile normandile gâfâind către castelul îngheţat al norilor de zăpadă într-un anotimp incert.

În drumul lor, generalii faraonului întâlniră feluriţi piraţi care s-au lăudat că i-ar putea resuscita pe fulgii de nea cu pene de gâsca sălbatică înmuiate în sânge de bibaresa. Sfătuiţi la ceas de noapte de un moreaugarin, generalii nu le-au dat crezare şi i-au scurtat de cap numaidecât.

Arhivarii cerură încetarea marşului asupra adevărului interzis şi orice conspiraţie împotriva lui Mataloman, profetul din Gamboa, şoptiră între ei Vacesław Walkauskaas şi ducele de Mantualoma plimbându-se agale printre craterele fumegânde din Tagula Manokaan în căutarea lui Pitoşkin.

— Numai un orgasm maiestuos ar mai putea salva universul acvatic care e pe moarte, domnii mei! Nu mai speraţi în van căci ceea ce e ascuns de valurile grele ale sfioasei armeline din comitatul Exxon e semnul izbăvirii, şopti un trubadur pe nume Faci calto al cărui chip se pierdu însă după o perdea de fum.

După şapte ani, în 1675, egulabul de Mitombe l-a descoperit pe trubadurul Faci calto cântând prin ninsoare sub fereastra Îmbolbinei şi l-a descapatânat cu o lovitură de sabie plină de măiestrie.

Faci calto povestise tuturor ca o văzuse la rău pe sfioasa armelina şi ca nici vorbă de vreun semn magic sau de vreo efigie bine ascunsă sau despre înţelesurile atotcuprinzătorului. Atotcuprinzătorul nu este un finit deşi formele lui îşi doresc finitul care poate reprezenta ecuaţia unică, dezvăluirea lui unu, adevărul întreg.

Ţeasta trubadurului s-a rostogolit într-un canal îngheţat în care tocmai poposiseră doi golumeri sosiţi de pe Gavaonia Gao, dintr-un univers paralel.

Golumerii au animat capul care a bântuit vreme de un secol castelele de pe văile înzăpezite ale râului Tobo aducând castelanilor venituri frumuşele şi o faimă de neînchipuit în toate lumile acvatice.

Sabia a fost găsită în bazarul de gheaţă din Kumbali de Joshua din Cosaro pe la jumătatea anului 1889. Lama l-a atras ca un magnet şi el a mărturisit această ducelui de Mantualoma care, văzând-o, a simţit vibraţiile transmise de egulabul de Mitombe influenţat pe cât se pare de perversul de Pitoşkin.

Desfăcându-şi corsetul şi pregătindu-se de baie, Mathala, expiruleta de Nulome, i-a cerut ducelui să-şi ia gândul de la acea sabie şi s-o dezmierde aşa cum se cuvine. Muşcându-i sfârcurile, ducele s-a lăsat vrăjit de Mathala şi i-a promis un frumos brad de crăciun dar, spre seară, i-a făcut o vizită lui Joshua vrând să-i ofere o mie de guldeni pentru frumoasă sabie.

Martorii guamoburori vorbesc despre o răpire sau chiar despre un asasinat dar îl scot din calcule pe ducele de Mantualoma care, spun ei, a ajuns la palatul gabierului după ce acesta fusese măcelărit de trei oameni îmbrăcaţi în trandafiriu.

Să fi fost mâna lui Pitoşkin?

Prinţesa din Badobadorabad ar fi cerut gărzilor sale să-l aresteze pe duce dar cercetările ostaşilor s-au soldat cu un eşec.

Norii de zăpadă, care s-au plimbat de colo, colo prin cer vreme de un ceas, i-au împiedicat să-şi ducă la bun sfârşit misiunea.

Unii istorici din Bel Cantor au afirmat anul trecut la întâlnirile din Tagula Manokaan că e vorba doar de o poveste cusută cu aţă albă de către şeful gărzilor şi că norii de zăpadă nu ar fi fost decât o pură invenţie pusă la cale de ticălosul de Pitoşkin care acţiona la ordinele imperialelor.

Un oarecare epiderm din Gugumbe însă le-a replicat că deţine destule dovezi cu ajutorul cărora putea să demonstreze că luminile

nopţii de crăciun plutiseră prin văzduh cu mult înainte de soroc fiind puse la cale de nebunul de Pitoşkin.

Ce să înţelegem? Ca, de bună seamă, Pitoşkin se multiplică după dorinţa în lumile acvatice de la un capăt la altul!

Mulţi dintre cei prezenţi în sala l-au huiduit dar epidemul nu s-a lăsat intimidat. Şi-a mângâiat trompa argintie, a slobozit un nor trandafiriu şi şi-a desfăcut servieta cafenie scoţând din ea un vraf de documente şi fotografii.

Aveau toate sigiliul egulabului de Mitombe şi pentru mulţi deveni dintr-odată foarte clar ca acel personaj atât de controversat deţinea secretul călătoriilor temporale şi al înscăunării lui Mataloman, profetul din Gamboa, ca împărat al lumii şi al întregii ficţiuni generalizate şi generalizante.

Îmbolbina din Golimbo a şoptit unei prietene din Sasmasaaram ca mesagerii din Tulubras spuneau într-unul din dintre versetele lor ca luminile nopţii de crăciun apăreau odată cu trecerea fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă.

Nimeni nu ştia însă dacă era vorba doar de o metaforă sau doar de un eveniment real. Dar ce e realitatea?

Filosofii din Korin spuneau că trecerea fulgilor de nea din castelul îngheţat al norilor de zăpadă era de fapt un act iniţiatic, o străluminare şi ca fabuloasele fiinţe aduse de ploaia informaţionala venită de dincolo de orizontul vizibil purtau cu ele o utopică în care se vorbea despre sfârşitul universului acvatic.

Îmbolbina ştia chiar lucruri de taină. Spuse cu voce înceată, într-un cerc de prieteni, ca un oarecare Pitoşkin inventase păţania lui Patapoparovsky şi ca în realitate era vorba de regentul Matayo din Badobadorabad care se jurase de câteva ori că stătuse personal de vorbă cu Mataloman, profetul din Gamboa.

Despre regentul Matayo au circulat o vreme tot felul de povestioare care mai de care mai deocheate. Fericiţii din Matapahapamar se jurau că l-ar fi văzut iubindu-se cu foc, printre troiene şi ţurţuri, cu stimă apelor din Batoa Butuba iar îngânduraţii din Bulbona se lăudau că-l găzduiseră pe regent într-una dintre nopţile de crăciun şi că acesta adusese cu el o mie de dansatoare din arhipelagul Kun. Se şi că le iubise pe rând, sub bradul încărcat cu daruri de preţ, până la cântatul cocoşilor.

Nimeni nu era sigur însă ca regentul ar fi avut vreo aventură cu

fulgii de nea din castelul înghețat al norilor de zăpadă și dacă nu cumva toată tărășenia ascundea o adevărată conspirație îndreptată împotriva lui Mataloman, profetul din Gamboa.

Toată tevatura asta s-a pierdut însă într-un straşnic nor de zăpadă îndată ce am dibuit urma lui Pitoşkin.

Soprana Amalida Amoleda din Bankusai mi-a scris un bileţel lăudându-se că ştie pe unde s-ar ascunde nebunul de Pitoşkin.

Despre Amalida Amoleda s-ar fi putut spune o mulţime de lucruri ticăloase dar numai că nu ar fi avut o voce cristalina nu.

Bergodis Bergodiadis, bancherul din Trento, îşi făcuse un obicei din a frecventa seratele unde cântă Amalida Amoleda. O dezbrăcă din priviri. Ochii lui însângeraţi alergau de-a lungul bretelelor de argint. Le smulgeau de pe umeri. Făceau rochia ferfenița. Se strecurau prin poarta dorințelor şi apoi alergau de-a lungul pulpelor care palpitau.

Într-o noapte fără lună, Bergodiadis a fost găsit ciopârţit în plină strada şi plin de arsuri. Poliția a făcut felurite investigaţii arestând peste o mie de suspecţi pentru că tocmai se apropiau alegerile generale. Inspectorul Horace, siniliu şi rotofei, cu o carcasă ochioasă, a dat tot felul de interviuri la televiziunea mobila dar lumea nu l-a luat în serios iar unii chiar l-au huiduit prin reţeaua digitală.

Inspectorul a fost nevoit să-şi închidă şapte canale informaţionale ca să nu i se ardă bobinele şi să se mulţumească doar cu imaginea dinamică a Amalidei care îl bântuia în clipa în care se lega la reţea

L-au chemat până şi pe Calombo şi pe tipul de la Milenius dar nici ei n-au reuşit să-l afle pe criminal. Calombo s-a iubit cu fantoma Amalidei. Neţinând cont de avertismentul dat de poliţişti, Ferman Ferminov, căpitanul submarinului trandafiriu care se odihnea în apele golfului Scania, s-a ţinut şi el după Amalida Amoleda umplându-i calea cu buchete uriaşe de trandafiri şi brinole.

Urban Urbanor, trezorierul partidului democrat, Gudzil Gudzilian, regele pantofarilor, Karabundo Karbo, împăratul cerşetorilor din Luşa, Gustav La Bondie, navigatorul, Komarov Komarowski, ataşatul polonez şi mulţi alţii i-au cerut mâna frumoasei femei şi au fost, rând pe rând găsiţi hăcuiţi şi arşi în plină strada. Un cofetar se pare că a fost singurul martor atunci când a fost ucis Urban Urbanor.

Cofetarul, mai mult mort decât viu, a povestit că din senin au

apărut o mie de războinici înarmaţi cu halebarde care l-au măcelărit pe trezorierul partidului democrat.

Preşedintele partidului a dat un comunicat în care a apreciat că bietului cofetar i-ar face bine un tratament la psihiatrie şi că toată tevatura arunca o umbră de nedorit asupra formaţiunii sale politice.

Preşedintele era bine bărbierit şi avea un costum din păr de cămilă cumpărat de la Ulao Butoa. Eu am cunoscut-o pe şefa lui de cabinet care aducea un pic cu Amalida Amoleda. Am sunat-o şi Ingmar, amabila ca întotdeauna, a acceptat să ia masa împreună cu mine la Lido. La Lido era o atmosferă plăcuta şi nimeni nu vorbea despre căderea bursei sau despre caracatiţele care atacaseră baza noastră militară aflată în largul oceanului de pe asteroidul Naro Natro.

Ingmar era îmbrăcată cu o rochie de voal.

Avea nişte sâni mari. I se zăreau sfârcurile.

Din când în când Ingmar îşi umezea degetul strângându-l uşor între dinţi şi apoi şi-l trecea prin poarta dorinţelor provocându-mă… Avea o privire languroasă.

Ne-am petrecut noaptea împreună dar n-am reuşit s-o conving să-mi vândă matricea informaţionala în care era înregistrata strategia electorală a partidului democrat şi care îmi era de trebuinţă pentru a sfârşi un roman science fiction politic.

În zori am pornit hai-hui pe străzi plin de dezamăgire.

Am băut o cafea pe bulevard şi m-am plimbat cu un elicopter până la cataractele înspumate. M-am dus să admir cascada Colombres şi să beau o bere rece lângă Monumentul Primului Lunar.

O ceată argintie urca din văile plângătoare. Nişte barbuni zburau în cercuri lărgi pe deasupra norilor. Cum îi priveam, l-am zărit pe Alonso, omul-liliac.

Se pregătea să facă un triplu salt pentru nişte turişti japoleri. Turiştii făceau multă gălăgie şi-şi dădeau ochii peste cap. Alonso şi-a calculat greşit saltul şi s-a prăbuşit chiar la picioarele mele. Aripile îi erau ferfeniţa dar omul-liliac râdea în hohote de se prăpădea. L-am ajutat să se ridice. Nici nu i-a păsat că turiştii au alergat s-o vadă pe Brunhilda, femeia-peste care cobora chicotind prin cataracte călărind, focoasa, un căpitan de cavalerie care rămăsese fără cizme şi care se fălea cu tunul sau care se înroşise şi care era gata, gata s-o împroaşte pe Brunhilda.

Alonso mi-a făcut cinste cu o halbă de bere şi mi-a povestit tot

felul de năstruşnicii de pe vremea când făcea armata în Tagula Manokaan şi auzise despre acrobaţiile mele de la circul Globus din Gatoba.

— Făpturile cerului, mi-a spus el, sunt extrem de ciudate. Unele dintre ele sunt peste măsură de vanitoase şi de voluptuoase. Se strecoară în corpuri făcându-le să vibreze. Furtuna marină, de exemplu!

Am vrut să-l întreb dacă nu cumva furtuna marină se îndrăgostise de vocea Amalida Amoleda dar a început să plouă şi a trebuit să ne despărţim în mare grabă.

Două zile mai târziu, poliţia l-a găsit pe Alonso măcelărit şi ars în plină strada.

Apoi a murit şi Elcomarian, proprietarul pensiunii unde locuiam.

Eu nici n-am luat în seama bileţelul amoros pătat cu ruj pe care mi l-a trimis Amalida Amoleda printr-o oacheşă care a încercat să-mi desfaca prohabul şi să-mi soarbă sufletul. Amalida Amoleda nici nu avea habar de Pitoşkin!

Mânat de unele treburi literare m-am îmbarcat pe pachebotul care făcea curse regulate spre Eutopa. Treizeci de zile însorite am petrecut pe ocean.

Pe punte, nişte femei îşi cremuiau sfârcurile înroşite şi se lăsau gâdilate de soarele sfârşitului de august şi-mi tot strigau tot felul de porcarele, neruşinatele.

În ultima zi, un vârtej virtual s-a iscat din valurile înspumate şi m-a aruncat din nou drept în inima circului de ape din Beauburg.

Pitoşkin mi-a făcut-o! Folosise scutul unui satelit spion ca să focalizeze o rază transportoare care avea codificată matricea mea informaţionala.

Fabuloasele răcneau. Ţipau de nebune.

Umpleau întregul circ de ape cu strigătele lor sidefii. Erau atât de aiuriteee!

— Pisică de mare din inima sudicelor?! Tu eşti iubito?! urla nestăpânit delfinul cicălitor, agitându-se în barca lui proaspăt calafatuita.

— Vai, ce te-ai schimbat, dragă! Ştii că-s cu toţii aici?! Uite-o şi pe ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică! Uite-l şi pe păianjenul oceanului! Uite-l şi pe moreaugariiinul literaaat! Tipa pisică

de mare din inima sudicelor sărind de gâtul meu şi mozolindu-mă foarte tare şi trăgându-mă în fel şi chip de nas.

— Moreaugarinuleee, de când nu ne-am mai văzut! O mie de războaie semantice s-au stins de când n-am mai stat să flecărim, să bârfim, să-i luăm în unghii pe barosanii lumii, pe şmecherii din cenaclurile science fiction din Hadoma, Casonawa, Chemes, Zilla, Dera Do, Fulsa, Rakada, Kasma, Pame One, Gikka, Asola, Potal Pao, Casemar, Gambria, Havo Mabuu, Pletora, Arbanian, Offa, Salsaa, Belodar, Mamola, Qungo, Patoree, Osibirias, Mazango, Basko Tan, Halveda, Deboo, Jian Hoa şi din ţăcănitul de Asembo, să facem un pic de bârfa politica, să înfulecam nişte alge crocante şi să înjuram de mama focului pe principesa coralilor, ăia care s-a destrăbălat cu contraamiralul nordicelor şi care a furat un diamant de lumina veche din magazinul virtual deschis pe magistrala sudicelor îndată ce a trecut cometa acvarienilor! strigă sepia orientalelor aruncând un val de cerneală în jur.

— De ce n-ai mai înotat până la noi, moreaugarinule? De ce nu ne-am mai scris? De ce ne-am îndepărtat unii de alţii? Pe vremuri eram împreună mai tot timpul acvatic! Nu noi puneam la cale tot felul sotii, nu ne pasă de nimic, nu eram noi egali, nu ne iubeam noi aşa cum nu se iubea nimeni, nu ne ajutăm între noi şi ne stătea cineva în cale? Întreba niţel supărată piatra de mare din largul occidentalelor.

— Cum să mai înot până la voi, prieteni? M-am prostit eu intrând în jocul pervers al lui Pitoşkin. N-au pus demonii laba pe mine în noaptea aceea de pomină, în noaptea în care s-au dezlănţuit războaiele semantice între centru îngâmfat şi periferiile acvatice?! Nu m-au prins ficţiunile în corpul lor pervers?

— Ei, cum ne mai rafistolează soarta! Uite-aşa ne-arunca de acolo, acolo! Te naşti fără să te întrebe careva dacă vrei! Mori când ţi-e lumea mai dragă! Şi te trezeşti înviat când te aştepţi mai puţin! răcni comis-voiajorul caşaloţilor umflându-şi peste măsura burduful trandafiriu.

— Cum vorbiţi, domnule? Daţi bir cu fugiţii? Depuneţi armele? Vă lăsaţi manipulaţi? Gata, aţi urcat de bunăvoie pe eşafod? Dar eu ce să mai zic?! Mă strâng pantofii ăştia de nu mai pot! se răsti pisică de mare din inima sudicelor desprinzându-şi o bucată de piele arsă de pe fată.

— Nu se poate! De unde ai pantofii? Tocmai dumneata! Ţi-au

modificat norii trandafirii codul genetic? Da, da, e o schimbare la mijloc, un fractal, un Pitoşkin! Ai pantofi! Asta e! Ai într-adevăr pantofi! Dar spune-mi, nu-s pantofi din aia de carton făcuţi pentru morţi?! Întreba delfinul cicălitor.

Îşi strângeau aripioarele. Se pipăiau cu cioturile însângerate. Flecăreau despre câte-n luna şi-n stele tot foindu-se în bărcile proaspăt calafatuite. Râdeau. Chihaiau, vorbeau în gura mare. Făceau gălăgie. Animau atmosfera.

Nu le pasa că atotcuprinzătorul stătea gata, gata să se înfiripe, să îngheţe în nesfârşita ei corporalitate întregul univers plin de universuri şi să lase marele nimic să facă de petrecanie întregii materii vizibile şi invizibile.

— Domnule, dar ştiu că i-au făcut bucata demonului apelor norii trandafirii de dincolo de orizontul vizibil! Ce fenomen! E teribil! Norii ăştia trandafirii schimba structurile gramaticale! Pun în pericol structurile descriptive şi răsucesc pe toate părţile structurile narative ale tuturor lumilor acvatice! O să ne rupem gâtul, parcă văd, parcă văd! Individualităţile vor fi făcute praf! Se duce dracului ideea de identitate! Ne înfuleca oceanul anonimilooor! rânji păianjenul oceanului.

— Aşa-i, aşa-i! Eu am fost martor! Norii ăştia de puncte or să ne facă bucată, ascultaţi bine ce vă spun! Or să pună sub semnul întrebării imperialele, democraticele şi dictatorialele! O să fie o groaznică tevaturaaa! strigă melcul cu cochilie de lumina veche cuprins nu se ştie cum de un ciudat entuziasm.

— Auzi, mi se pare mie sau eşti cam prospeţel? Ia dă-te mai aproape să te văd mai bine, băiete! Eşti abia ieşit din ou? De când te-ai înţelepţit? Era în structura ta genetică vreo instrucţiune specială? Eşti filosof sadea! Eşti cumva şi profet? Zi, vezi cumva viitorul? Sau trecutul, prezentul şi viitorul fiind în acelaşi plan construiesc instantaneul acvatic? Întreba delfinul cicălitor.

— Îhî, îhî! Se hlizi melcul cu cochilie de lumina veche fudulindu-se foarte tare, fericit că a fost şi el luat în seamă. Doar ce-am crăpat de jumătate de oră şi-am şi înviat! Norii trandafirii mi-au schimbat instrucţiunile narative cât ai clipi! Cred că într-un alt univers, înmugurit din marele nimic, am fost o fiinţă fabuloasa plurigramaticalaaa!

— Ei, atunci, tacă-ţi fleanca! Nu te mai băga-n vorba cu noi, ăştia vechi! Şi nu ne mai turnă tot felul de bazaconii că nu suntem noi chiar

atât de naivi şi de proşti să luăm de bun tot ce spui! Se burzului pisică de mare din inima sudicelor. Ia vezi, că-ţi trag o poşetă peste cap!

Şi-ncepura iar cu toatele, fabuloasele, să-şi dea cu presupusul.

Cine oare le aruncase în circul de ape părăsit. Că dacă demonul apelor era chiar demon al apelor. Şi care o fi fost timpul acvatic real al celor întâmplate.

Dacă nu cumva navigatorii secretului erau tot una cu spionii aceia misterioşi veniţi de dincolo de orizontul vizibil!

Nu cumva totul era o burlescă!?

Sau poate o pompadura! Sau poate o saturnalie! Sau poate un bal mascat, ceva! Sau o geostrategică perversă potrivit căreia nordicele voiau să schimbe locaţia geografică cu orientalele în dauna occidentalelor şi spre invidia sudicelor! Sau poate era o sindrofie cu lume bună! Sau poate era doar sceneta lacrimogenă jucată de-adevăratelea drept la casa de nebuni!

Ha, ha, ha!

Murena indigo, maliţioasa şi ţâfnoasă, ţipă înfuriată:

— Nu-i demon al apelor! Sunt navigatorii secretului. Serviciile secrete din întreaga lume i-au pus sub observaţie încă de acum o sută de ani! Astea sunt cele mai groaznice, cele mai teribile războaie semantice din toate timpurileee! Acum se decide soarta universului acvatic! Vor fi aruncate în lupta gramaticile perverse ascunse în inelul magic din Beauburg! Confuzia va fi arma de temut în timpurile viitoare! Dezinformatorii de toate speciile şi din toate lumile acvatice se vor bate pe viaţă şi pe moarte! Nimic nu mai e sigur! Nici eu nu mai sunt sigură că aş fi murena indigo cea maliţioasa şi ţâfnoasa şi tocmai de aceea puţin îmi pasa dacă îmi daţi crezare sau nu! Puţin îmi pasa dacă astea sunt bărci proaspăt calafatuite sau, dimpotrivă, bănci proaspăt geluite! Teribilul adevăr al tuturor lumilor rămâne teribil adevăr al tuturor lumilor indiferent de formele sau fiinţele în care se întrupează norii de puncte sau punctul primordial! Marele nimic e pe cale să ne înfulece pentru că se teme straşnic să nu ajungem cumva la ultimul sens! Navigatorii secretului sunt cei care construiesc marele nimic din propria lor corporalitate! Am citit eu într-o revistă de popularizare a ştiinţei!

— Am auzit şi eu despre navigatorii secretului! Se lauda piatra de mare din largul occidentalelor. Cică pot manipula orice câmp informaţional. Ba mai mult, încearcă din răsputeri să obţină rangul

prim şi să atingă sensul ultim! Şi-atunci or să se numere printre fiinţele care pot controla marele joc digital al tuturor universurilor pline de universuri!

— Asta-i o idioţenie! râse sepia orientalelor. Cine poate crede că universurile pline de universuri sunt ceea ce am putea numi corporalitatea unui calculator?! Ce gugumanie! V-aţi lăsat înşelaţi, doamnelor şi domnilor! Zău aşa! Credeţi că totul e scenariu?! Credeţi cumva că e plan ascuns? Aiurea! Haosul e stăpân peste toate şi spiritul oceanic e dovada indubitabila ca viul e viu! Se duce totul de râpă în câţiva ani de ficţiune! O să vedeţi! Lună o s-o prăbuşească în oceanul digital! Oceanul digital o să fie înghiţit de oceanul virtual! Lumile acvatice or să cadă-n Soare! Universul acvatic se va strânge ghem! Nu încape nicio îndoială!

— Şi eu sunt de părere că universul acvatic e doar apa, foc şi gaze! Se prosti comis-voiajorul caşaloţilor. A şi mai sunt vreo câteva molecule organice, acolo, sprintareleee! Apărute la-ntâmplare! Din bulionul primordial!

Pisică de mare din inima sudicelor le spuse fabuloaselor, de la obraz, că sunt toate nişte aiurite şi nişte ignorante şi că habar n-aveau de cuceririle ştiinţei. Ca de fapt au nimerit într-un univers acvatic lent în care timpul acvatic se scurge în mod sigur în sens invers. Ca dualitatea atât de dragă filosofiilor desuete guvernează percepţiile tuturor fiinţelor din universul acvatic. Ca aparenţă trebuie să aibă un fundal virtual aşa cum afirmau matematicienii nordicelor într-o vestită bula matematică ce făcuse repede înconjurul lumilor acvatice.

Contele bureţilor de mare o apostrofă plin de furie. Pisică de mare din inima sudicelor bătea câmpii rău de tot! Asta e, îşi dădea cu presupusul. Ceea ce se întâmpla era mai degrabă un caz de trăire paradoxala.

— Aiurea! Se iţi ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică. Asta trebuie să fie moartea fără de sfârşit! Aşa să ştiţi, netrebnicelor. Puneţi-vă poftă-n cui! N-o să pupaţi în veci reînvierea! Şi nici nemurireaaa! Aia-i pentru cei care-au trăit în abstinenta şi-n credinţa! Nu pentru nişte destrăbălate ca voi şi nişte nesimţite! Lasă că vă cunosc eu! Am eu habar de ce vă poate pielicica!

Fiinţele fabuloase se suparara şi-i întoarseră spatele şi se foiră neliniştite în bărcile proaspăt calafatuite. Uite-aşa îşi pierdeau vremea flecărind. Erau sau nu vii?!

Şi-apoi ce era cu concursul?!

— Hai, cine se oferă voluntar?! Cine se jertfeşte pentru noi? Curaj! îl vom îmbărbătaaa! Vom fi de partea lui! îi ţinem pumnii! Iar dacă o fi să piardă îi vom ridica un monument şi vom bate medalii cu fetişoara lui, ha, ha, ha! strigă scoică de aur încercând să-şi prindă în umăr pedunculul care-i căzuse printre bărci.

— Care se duce, domnule?! Hai, nu va mai codiţi! E uşor de tot, floare la ureche, nu e mare scofală, nu se vede? Întreba delfinul cicălitor scalâmbaindu-se şi bătând din buzele-i putrede.

Şi-ncepura să strige cu toatele, înfierbântate de-a binelea:

— Să se tragă la sorţi! Să fim adică imparţiali!

— Să completăm un chestionar pe puncteee să crape de ciudă înfăţişările astea demonice ale apelor care se tot moşmondesc pe după cortină înstelată!

— Să se dea un concurs de preselecţie!

— Să fim testaţi în ordine alfabetică!

— Să-şi prezinte fiecare dosarul!

— Şi referinţele!

— Să spunem câte o poezie!

— Să povestim cea mai frumoasă întâmplare din excursia de vară din clasele primareee!

— Şi să prezentăm şi scrisoarea de recomandare!

— Şi notele informative!

— Şi aia care au turnat ca nişte nesimţiţi la toate poliţiile secrete din toate lumile acvatice să iasă afară din rând! Să le vedem mutrişoaraaa!

— Să dăm cu banul! Se sclifosi melcul cu cochilie de lumina veche foindu-se şi el în barca-i proaspăt calafatuita.

Dar de unde să aducă referinţele?! De unde să ia scrisori de recomandare?! De prin ce cotloane mucezite să scoată dosarele? Păi ce, mai rămăsese vreunul întreg?!

Oare erau dosarele cele adevărate?! Sau se ocupase poliţia secretă de ele pe ascuns?! Să le joace un renghi! Să le ameţească! Să le şantajeze! Să le folosească în scopuri murdare! Să le arunce pe frontul invizibil să-şi piardă reputaţia, viaţa şi locul pregătit în planul ascuns al universului acvatic! Să le manipuleze cum ştie ea mai bine! Cum o făceau toate serviciile secrete de o mie de ani încoace!

— Domnule ee! Aici, în circul de ape se afla tipa aia care a făcut

deliciul concursurilor televizate acum o mie de ani! Să se ducă ea să dea piept cu arătarea, draga de ea! Ea e cea mai bunaaa! urla guvernatorul aricilor de mare ca un disperat scalâmbaindu-se în barca lui proaspăt calafatuita.

Ce uşurare! Ce nebunie! Fiinţele fabuloase aplaudară îndelung. Doamne, scăpaseră de corvoadă! Scăpaseră de tevatura aia nasoală de tot. Ochişorii lor aburiţi se rotiră ca nişte faruri de automobil. Unde era tipa, dom'le?! Uite-o acolo, cerule, ce apariţie de milioane! Hei, ce înger! Ce bucaticaaa!

— Ce ţâţe! Ce fese! Ce coapse! Ce privire!

— Să coboare-n arena! Ea e eroina noastră! Ea e salvatoarea! Foca de sticlă din largul nordicelooor! răcni păianjenul oceanului gata, gata să cadă din barca-i proaspăt calafatuita.

— Hai, fata! Ia-i dragă-n unghii pe şmecherii ăştia care ne-au umplut de pucioasă! Aud că te pricepi la treburi dintr-astea! Îţi vin ca o mănuşă! Nu cumva ai lucrat în serviciile secret cum aud că au lucrat cam toate fabuloasele? strigă pisică de mare din inima sudicelor ridicându-se prin văzduhul trandafiriu şi făcând două, trei piruete foarte periculoase dar şi foarte frumoase.

— Foca de sticlă din largul nordicelor porneşte la ataaac! răcni comis-voiajorul caşaloţilor ud leoarcă şi plin de entuziasm.

— Foca de sticlă din largul nordicelor ieşi în arenaaa! strigă un vierme oceanic rătăcit din întâmplare în inima inelului magic.

— Foca de sticlă din largul nordicelor, intra în luptaaa! urla întreaga asistenţă dezlănţuită şi plină de draci, veselă, nebună şi foarte pusă pe soţii.

Foca de sticlă din largul nordicelor coborî încet de la galerie. Se opri uşor înfiorată. Privi emoţionata-n jur. Ce buze senzuale avea! Şi ce privire! îi tresăltau ţâţele. I se zăreau sfârcurile tari împungându-i bluză argintie. Doamne! Parcă foca aia de sticlă din largul nordicelor nu fusese moartă niciodată! Poate doar adormită. Aşa, pentru o vreme incertă. Într-o raclă de cleştar.

Fiinţele fabuloase o atinseră cu cioturile lor însângerate. Cu evlavie. Spunând rugăciuni fierbinţi. Bolborosind cântecele magice. Şuierând incantaţii compuse cu o mie de ani în urmă de şamanii sudicelor. Scoţând strigăte de uimire. Ca ce fată! Ca ce minune! Ce miracol! Ca Dumnezeu le ascultă ruga! Că nu erau chiar atât de păcătoase cum încercau unii navigatori ai secretului să le facă să

creadă strecurându-se, parşivii, printre gândurile lor.

Iar cel care spusese că ele trebuie să plătească păcatele universului acvatic era un dezinformator mârşav şi tembel.

— Haide, foca de sticlă din largul nordicelor! Ia fă-i tu praf pe scamatorii ăştia cu circul de ape că şi-au luat-o în cap şi sunt în cârdăşie cu norii trandafirii care nici nu sunt nori trandafirii sunt nişte piraţi periculoşi sosiţi de dincolo de orizontul vizibil să pregătească marea invazie a insectelor! Ai în mâna biletul nostru către lumea celor vii, eşti salvatoarea noastră, nu mai încape vorbă! răcni dragonul marilor liliachii dându-şi ochişorii peste cap.

— Uraa! izbucni din zeci de piepturi putrezite.

— Hai, hai, ce mai stai?!

— Dă-le la moacă!

— Rupe-le gâtul, fataaa! Să le treacă cheful să ne mai ia la mişto! Să nu le mai dea mâna să ne extragă din oceanul digital pe nepusă masă!

— Din oceanul virtual, vrei să spui?

— Tot ăia, tot un drac!

— Ea aa!

Aşa urlau cu toatele, fiinţele fabuloasele. Se scalambaiau. Îşi dezbumbau sufletele acoperite de nori trandafirii, adică. Gândurile lor parşive pluteau acum la suprafaţa tăind uşor valurile înspumate. Cleap. Cleap. Cleap.

Iar în adâncul adâncurilor?! Ce mai rămăsese oare?! Ce fiinţe ciudate înotau prin umorile nevăzute amuşinând lumina soarelui?! Ce lupi de mare îşi săpau bârlogul prin măruntaie?! Ce vietăţi ancestrale orbecaiau în profunzimile materiei organice?!

Marele interes?! Marile afaceri?! Marea revelaţie?!

Ai putea oare să le ocoleşti, să eviţi influenţa lor asupra mişcării tale haotice prin crunta realitate, prin oceanul virtual sau prin înspumatul ocean digital?

Dar noi, moreaugarinii literaturii science fiction, de ce nu am evitat oare ploaia? Dintr-o pornire perversă?

De ce ne-am lăsat atraşi de rotirea norilor trandafirii neluând în seama mulţimea de celule care ţâşneau din vârtejurile virtuale căutându-şi fie o pereche, fie un punct de echilibru din care să pornească în marea şi nemaipomenita lor călătorie prin universul acvatic? De ce oare am preferat abisul de ape unei stări de aparenta

acalmie informaţionala?

Traversam oare o puternică criză de identitate?

Ne-am aruncat prin rafalele de ploaie ţopăind şi strigând în fel şi chip bucurându-ne vremelnic de plăcerile cărnii. Am tăiat valurile încoace şi-ncolo şi ne-am scufundat la mare adâncime admirând sclipirea diamantelor de lumina veche căzute din conul de fotoni al cruntei realităţi. Am intrat în corpul vântului de seara jucându-ne cu norii trandafirii pe care i-am aruncat de colo, colo pe cerul fierbinte al nordicelor şi sudicelor.

Reinterpretând structurile narative şi descriptive ne-am obligat să reorganizam instrucţiunile conţinute în registrul nostru de navigaţie. Privind prin lentila de nori trandafirii, lumile acvatice ale nordicelor şi sudicelor ne apar ca fiind neorânduite, actele economice, religioase, militare, culturale şi de orice altă natură fiind adesea fără de înţelesuri. Neorânduiala oceanului virtual nu este însă ţelul nostru ultim aşa cum spionii de dincolo de orizontul vizibil nu sunt adevăraţii noştri duşmani. Poate doar miraculosul nostru invers informaţional.

Ficţiunea generalizată şi generalizanta pusă la cale de piraţi ne-a ajutat, asemenea unui far în furtună, să descoperim proprietăţile uluitoare ale orizontalităţii construite în corpul ficţiunii.

Am reuşit astfel să intuim strategicile acvatice ale furtunilor oceanice şi am înţeles că alcătuirea lumilor acvatice înspumate se revendică a fi a hărţilor maritime desenate spre deliciul interpretării, valurile universului acvatic fiind chiar suprafaţa lui informaţionala.

— Am aflat că ambiţia sau curajul navigatorului care se avânta în larg sunt adeseori dovezi sigure de vulnerabilitate. Savanţii desueţi au preamărit tradiţia şi au luat cu asalt întemeierile noilor navigatori lucrând în dauna lor şi spre binele şi liniştea spiritului conservator. Profeţii au ieşit în ploaie şi au spus că norii trandafirii sunt chiar uriaşul creier care dirija funcţiile întregului universul acvatic plin de universul acvatic. Ghilda naufragiaţilor a conspirat spre arestarea şi arderea noastră pe rug în timp ce arhivarii nordicelor s-au jurat ca noi, navigatorii secretului, am fi chiar spiritele celor înghiţiţi de ape de-a lungul veacurilor, şopti o tentaculata inelându-se în proximitatea înspumată a păianjenului oceanului, gata, gata să-l sugrume cu o îmbrăţişare tandră.

— Malagambiştii navigaţiei din inima occidentalelor au ţinut prelegeri şi conferinţe despre marele nimic năucind popoarele

acvatice digitalizate şi fragmentate digitalizate şi fragmentate şi vestind o ultimă apocalipsa acvatica pentru a fi pe placul acvaticei oficiale, spuse un câine de mare ascunzându-se ruşinat printre alge.

Neţinând seama de toate acestea, cocoţată într-una din bărcile proaspăt calafatuite, mătuşa focii îşi baga degetele descarnate-n gura şi fluieră de mama focului de se cutremura întregul circ de ape.

Era una mare şi grasă, peştoaica peştoaicelor. Cine oare n-o ştia?! Bătea şi ea din antenele de sidef de nebună. Îi făcuse al dracului de bine ploaia venită de dincolo de orizontul vizibil. O trezise de-a binelea din somnul cel fără de sfârşit.

Gureşa nevoie mare, peştoaica peştoaicelor. Uite-aşa se tot înfoia! îşi rotea privirile ca un rechin în căutarea prăzii. Se credea pe baricade. Gata de luptă. Să ia cu asalt întreg universul acvatic şi moartea şi minciuna şi marele interes.

Şi-acum, peştoaica peştoaicelor o încuraja pe nepoată-sa, du-te, scoate untul din înfăţişările astea demonice ale apelor! Aşa. Să le treacă cheful malagambiştilor sau care or fi fost ei să le mai tortureze pe bietele fiinţe fabuloase. Să nu care cumva să le mai canonească în circul acela de ape. Să nu le mai omoare de încă şapte ori aşa cum se zvonea că aveau de gând!

Peştoaica peştoaicelor privea de jur-împrejur furioasă, gata să-şi scoată ghearele şi să zgârie pe careva. Sigur c-avea emoţii. Era şi ea o fabuloasă care se pregătea să reînvie. Stătea ca pe ghimpi. Îi era teamă să nu cumva să-i vină cuiva vreo idee parşivă. Să scornească, aşa, pe nepusă masă, vreo porcărie despre nepoată-sa.

Oricând se găseşte câte unul invidios. Câte un ticălos gata să-ţi fabrice o biografie aşa şi pe dincolo. În toate timpurile şi-au făcut de cap asemenea bonjurişti!

Unii sunt ahtiaţi. Sunt căzuţi în gât după putere. După averi neştiute. După câte-un locşor călduţ. Ce, nu s-ar fi găsit vreo lepădătură să zică despre foca de sticlă din largul nordicelor tot felul de mascării?! Că ar fi ştirba şi proastă, de exemplu. Că ar avea un copil din flori. Că ar fi fost amanta vreunui contraamiral. Sau, mai ştii?! Că e nebună de legat. Ca a participat la un atac armat împotriva unei garnizoane militare de la marginea oraşului. Că ar fi membră în secta piraţilor de dincolo de orizontul vizibil. Că e unul din capii conspiraţiei orientalelor. Şi câte şi mai câte.

E uşor să confecţionezi o viaţă. S-o împănezi cu amănunte

suculente. Cu detalii cutremurătoare. Să o legi de marile afaceri. E simplu să-l burduşeşti pe câte unul în gropile marine ale istoriei. Să nu mai iasa-n veci de-acolo!

Nu-ţi trebuie prea mult, nu-i aşa?

Visa cu ochii deschişi peştoaica peştoaicelor. I se prelingea sângele pe bărbie în timp ce răsufla întretăiat. Stătea aşa, cocoţată pe banca proaspăt calafatuita şi privea, undeva, în gol. Dincolo de cupolă circului de ape. Îşi imagina viitorul.

Ce viaţa!

Undeva, pe-un ţărm însorit. Pe-o terasă discretă. Tolănită la soare. Gata în orice clipă să strige după valetul ei. Să-i aducă o cafea. Un ţigaret. O îngheţată de fructe de mare. Gata să-l pună să-şi dea pantalonii jos şi s-o răstoarne-ntre fotoliile de răchită şi să-i facă felul. Ca în vremurile bune de altă dată. Şi ea să se hârjonească de nebună cu bărbăţia lui, ha, ha, ha!

Asta viaţa! Iaht nichelat ancorat la debarcader. Paiete! Smaralde! Chiloţei roz!

Peştoaica peştoaicelor bătu cu aripioarele-i descărnate peste copastie şi trase un chiot asurzitooor. Dar ce credeau fiinţele alea fabuloase?! Ca ea glumea cumva?!

Poate că-şi închipuiau că or să-şi bage labele însângerate până la cot în grămadă ei de bani!

Niciun sfant n-avea de gând să le dea! Iar dacă-i mai rămânea vreo părăluţă în finalul întregii tevaturi, avea să-i cumpere focii un inel de tinichea!

— Toată această tevatură ne-a convins să pornim în căutarea miracolului şi a fundamentat ceea ce numim adeseori arta navigaţiei, mărturisi un rechin.

— Experienţa însoţeşte sensul ascuns al misiunii noastre şi ne îndreptăţeşte să credem că, de cele mai multe ori, ignoranţa şi prostia sunt instituţionalizate cu bună ştiinţă în lumile acvatice ale registrului de navigaţie. Ele sunt susţinute fie de propagandă în dauna binelui public, fie de monopolul pus pe nemurire, fie de lumina farului arestuita de acvatica oficială cu multă perversitate! spuse delfinul cicălitor umflându-se plin de aplomb, dându-şi importanţă şi el.

— Ignoranţa şi prostia au un efect devastator stârnind vârtejuri înspumate şi producând revoluţii pe care savanţii desueţi le confunda cu câte o schimbare exemplară, tânjind de fapt după un eveniment cu

efecte devastatoare! şopti peştoaica peştoaicelor nedezlipindu-şi ochii de cortina înstelată.

— Aşa stând lucrurile, nedesăvârşirea nu vorbeşte despre sfârşitul istoriei dar ar putea da semn asupra nimicului. Luptele dintre periferie şi centru, dintre suprafaţa şi adânc, dintre cald şi rece ascund alte înţelesuri decât cele oficiale şi pun istoria sub semnul întrebării, adaugă comis-voiajorul caşaloţilor.

— Cinismul ucide elanul critic iar critica devine inutilă într-o lume în care corpul ucide privirea, în care valurile înspumate dizolva identitatea lui unu lipsind lumea de sens. Noi însă, navigatorii secretului, am pornit însă în căutarea sensului ultim convinşi că, deşi pare finita, existenta este o construcţie fără de capăt. Suntem prizonieri ai unor matrice fundamentale dar încercăm din răsputeri să construim ceea ce pare de neconstruit, spuse un peste-arlechin tuşind un pic.

— În aparenţa noastră călătorie prin universul acvatic, descoperim că sensurile înţepenite în stereotipii sunt mai mortale decât proiectilele sau forţele telurice sau valurile zbuciumatului ocean virtual, adaugă un burete de mare.

Cu toate astea, noi, navigatorii secretului, animam plini de candoare şi febrilitate toate aceste forme surprinzătoare deşi nu ştim ce suntem şi nu vom şti niciodată cu adevărat.

Poate că suntem doar nişte principii în formă pură. Poate că suntem doar stări de perplexitate. Poate că suntem o metamorfoză a norilor trandafirii.

Ce altceva am putea fi decât nori de puncte, punctul fiind întruchiparea nimicului, miracol al celui care lipseşte?

Conspiratorii plini de tenacitate cauta în profunzimile registrului de navigaţie formulă magică prin care ar putea stăpâni miracolul şi mişcările acvatice şi vorbesc încifrat despre lipsirea de secret, taina şi mister.

Iminenta desecretizare arde fluidele şi produce evenimente în cascadă punând profeţiile în mare dificultate şi bagatelizând acţiunile secretoşilor din inima nordicelor. Evaporarea secretului nu este însă şi decăderea secretului. Războaiele semantice ne dezvăluie că evoluţia este a limitei iar organizarea superioară a oceanului virtual se exprima prin catastrofe şi misterioase vecinătăţi.

— Domnilor, doamnelor, fabuloaselooor, lăsaţi naibii filozoficile

şi utopicile şi gramaticile şi strategicileee! mai bine spuneţi ce facem când o să ne întoarcem în crunta realitate?! răcni contele bureţilor de mare privind pofticios după foca de sticlă din largul nordicelor.

— Ce întrebare e asta? strigă delfinul cicălitor. Bineînţeles c-o să tragem o beţie straşnică de să ni se ducă buhul! Aşa să ştiţi! O să se cutremure crunta realitate, săraca, din temelii! Nici nu mai încape îndoialaaa!

— Ah, ce-mi place! Tare îmi placeee! Se prosti melcul cu cochilie de lumina veche plescăind din buzele-i vineţii. O ne beţivanim. Da, domnule, asta zic şi eu viaţa, iuhuuu! E viaţa viaţa aa!

— S-o credeţi voi! Tipa pisică de mare din inima sudicelor cuprinsă de înverşunare. Eu mă gândesc cu groază la clipa în care o să ne întoarcem. Cine suntem noi?! Puteţi să-mi spuneţi? Suntem noi navigatorii secretului? Suntem spionii veniţi de dincolo de orizontul vizibil? Suntem gândurile parşive ale universului acvatic care conspira în dauna noastră? Suntem cele şapte înfăţişări ale demonului apelor sau suntem cumva chiar norii trandafirii sau chiar ficţiunea generalizată şi generalizanta în toată splendoarea ei, în toată perversitatea ei?

— Vai, vai, ce chestie! Se fandosi melcul cu cochilie de lumina veche.

— Lasă, lasă că te cotonogesc eu, nesimţituleee! îl ameninţă pisică de mare din inima sudicelor. Credeţi c-o să ne aştepte careva cu braţele deschise, că mor să ne vadă?! O să le cadă greu când or să ne facem apariţia plini de bube, de puroi şi de sânge ieşind din valurile înspumate!

— Fata asta s-ar putea să aibă dreptate! Chiar foarte mare dreptate, draga de ea, drăguţaaa! spuse sepia orientalelor. Gândiţi-vă numai că nu vom mai avea locaţiile geografice primordiale! Ploaia de dincolo de orizontul vizibil a schimbat locul nordicelor cu cel al orientalelor iar sudicele s-au scufundat pentru o mie de ani în adâncul oceanului virtual!

— Moştenitorii, hrăpăreţii, ne-au vândut locaţiile digitale, nu încape nicio îndoială! spuse delfinul cicălitor. Doamne! Aveam un acvariu uriaş lângă grădina publică din Bankusai. Ce grădinaaa! Toată era plină de trandafiri de sticla aduşi din inima orientalelor, de la curtea prinţului stâncilor înspumate. Vai! Să ştiţi că ticăloşii au scos-o la licitaţie, să mor dacă mint eu cumva aa! Au vândut-o la bucataaa!

— Chestiunea pare destul de serioasă! zise guvernatorul aricilor de mare scărpinându-se după ceafa-i sângerie.

— Nu ştiu de ce vă faceţi atâtea probleme, se bagă în vorbă comis-voiajorul caşaloţilor. O să ne adresăm acvaticei oficiale. Ne va rezolva cererile într-un timp record, fără îndoială!

— Aiurea, ce naiv eşti! strigă piatra de mare din largul occidentalelor. Ne-au îngropat în memoria colectivă, ne-au scufundat în imaginar? Adio! Adio! Ne-au şters din catastif. Credeţi cumva ca cineva dintre cei vii s-a gândit vreodată că s-ar putea trezi acasă, într-o duminică, cu o fabuloasă ţâşnita pe nepusă masă din vârtejurile virtuale supraexcitate de norii cei trandafirii?!

— Hei! strigă speriat melcul cu cochilie de lumina veche. Eu ce mă fac? N-am pe nimeni! Sunt un accident genetic! Sunt o picătură trandafirie rătăcită! Sunt aşa ca un bin bang naufragiat de la începutul lumilor în oceanul virtual!

— Tacă-ţi gura, derbedeuleee! Se burzului la el dragonul marilor liliachii, răsturnându-şi barca proaspăt calafatuita. Dezbatem chestiuni arzătoare aici! Îţi arde de glume?! Eşti unicat? Te-ai dus pe copcă! Cum ajungi în crunta realitate or să te pună frumuşel în formol şi-ar să te studieze la microscop! Or să te taie felii, felii, o să vezi! Te presează, te ard într-un creuzet, mama, mamăăă!

— Lasă-l, domnule! zise scoică de aur.

Tăcură cu toţii încurcaţi. Se adunau nori negri la orizont. Nici nu le trecuse prin cap c-o să le fie mult mai greu să se reîntoarcă în crunta realitate decât să stea aşa prinşi în vârtejurile virtuale care dădeau piept în piept cu valurile digitale.

În primul rând o mie de jurnalişti aveau să se ţină de capul lor. Să le întrebe ce şi cum. Să le ia câte-un interviu de pomină. Poate chiar să le zorească să-şi scrie fiecare memoriile. Să le tragă bine de limbă.

Şi-apoi, cu toţii la poliţie. La interogatoriu. Cum de-au făcut de-au reînviat. În ce scop. Cine le-a ajutat. Dacă nu sunt implicate forţe ostile acvaticei oficiale.

Dacă nu-i vorba de vreo cacealma sau poate de vreo conspiraţie internaţionala sau chiar universalaaa. Şi ce au de gând în continuare. Ce pretenţii au. Dacă nu cumva sunt contaminate cu un virus spaţial, dacă nu cumva sunt capul de pod al unei invazii extraterestre.

Şi apoi le vor pune să semneze şi-un angajament de bună purtare!

— Sigur or să ne bage în nişte laboratoare secrete să facă experienţe cu noi! strigă ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică. Or să ne iradieze! Ce calvar!

— Vor înfiinţa asociaţii civice care vor lupta împotriva noastră şi ne vor arunca în cârca întreaga societate civilaaa! răcni comis-voiajorul caşaloţilor.

— Da, da, or să ne taie felii, felii şi-or să ne studieze la microscop! Se văicări păianjenul oceanului.

— Şi guvernanta oceanica o să le ţină hangul! Aşa s-a întâmplat întotdeauna, în toate timpurile, în toate lumile acvatice, acvatice! răcni sepia orientalelor.

— Huooo! strigară cu toţii, de-a valma.

Cum s-ar spune, se dădeau de ceasul naufragiaţii, fiinţele fabuloase. Parcă nu le mai plăcea ca înviaseră aşa, dintr-odată. Cum să cadă pe capul acvaticei oficiale aşa din senin?! Cum să tulbure bunul mers al lumii?! Cum să-i pună pe cei vii faţă în faţă cu marea revelaţie?!

— Formele fluide pornite spre sensul ultim al lucrurilor îşi pierd astfel, de cele mai multe ori, supleţea genetică şi simţul interpretării prin interogaţie deşartă, zise mârâind un rechin zburător zburătăcind peste circul de ape.

— Tocmai de aceea luptam cu fervoare în războaiele semantice urmărind transformările neaşteptate ale fluidelor. Probabilitatea existenţei unei bifurcaţii în proximitatea noastră ne-a făcut să iniţiem procedurile de secretizare a universului acvatic şi să luăm aminte la sfârşitul naţiunilor, la sfârşitul imperiilor şi la vulgarizarea istoriei. Ameninţarea ploii venită de dincolo de orizontul nostru vizibil şi naşterea imperiului oceanic ar putea fi schimbarea. Iar pirateria ar putea ascunde profunzimile formelor aduse de dincolo de orizontul vizibil de spionii registrelor de navigaţie pe care nu le-am supus interpretării, i-am şoptit.

Construită cu perversitate, pirateria e refuzul celuilalt. E hăul de apă în care se pierde identitatea. În aparenţă, pirateria asigura prezenta diriguitoare. E prezentă duşmanului. Prezenta malefică. Ea nu anunţa noile războaie ci epoca imperială.

Care va fi imperiul oceanic? Nu care va fi ci cum va funcţiona imperiul oceanic e important de ştiut. Aflându-ne în zona predicţiei sau a profeţiei, ne putem înşela asupra termenilor, cum ne mai putem înşela!

— Dar nu o fac oare insspionii atunci când duc spre eşafod femeile slute? Şi apoi, nedesăvârşirea nu e tocmai superbia gândirii? strigă comis-voiajorul caşaloţilor.

Cum coborî spre arenă, foca de sticlă din largul nordicelor se scufunda în valuri, cât pe-aici să cada-ntre bănci, semn ca nedesăvârşirea dădea târcoale circului de ape. Săriră însă nişte golani acvatici să o sprijine. Să o ajute, dragii de ei. Să o mângâie pe ţâţe. Să-i pipăie pitulicea cea pufoasă şi zemoasa, neruşinaţii!!

Golani acvatici, ce să le faci?!

Plini de zdrăngănele, lanţuri, cercei de argint, cizme cu pinteni de oţel.

Fuseseră ucişi într-o ambuscadă organizată de poliţia secretă. Fuseseră cu toţii harponaţi. Ştiau ei multe despre norii trandafirii. Nu-i mai ducea nimeni cu zăhărelul, nu-i mai păcălea nimeni. Încercară s-o convingă pe foca de sticlă din largul nordicelor să vină cu ei. S-o ştearga-n lumea mare.

— Gagico, unde te duci?! Ia seama!

— Chiar ai de gând să crezi toate balivernele astea despre vampiri…

— …demon al apelor…

— …piraţi…

— Gramatici perverse…

— Structuri narative nebuneee…

— …şi câmpuri informaţionale?!

— Trebuie să fie o treabă murdară la mijloc! Şi-au băgat nasul amiralii!

— Şi serviciile secrete ale nordicelor!

— E-o operaţiune de mare anvergură! Hai s-o tulim până nu se nasoleşte chestia! Până nu pun înfăţişările astea demonice al apelor laba pe noi să ne facă de petrecanie, să ne schimbe dintr-o ficţiune într-alta!

— Nu te mai codi! Crede-ne pe cuvânt!

— Ne uschim în doi timpi şi trei mişcări! E uşor de tot! Hai, ce mai aştepţi?

— Vrei să te digitalizeze, să te înregistreze, să te marcheze cu carbon radioactiv?!

— Avem experienţa! Şi încă ce experienţaaa!

— Pe vremuri ne-au păcălit că o să fim liberi!

— Că o să avem parte de nemurire!

— Că o să avem un loc în planul ascuns al lumii!

— Ne-am ales c-un glonţ…

— …drept în cap!

— Habar n-ai, gagico! Sunt adevăraţi profesionişti! Nici nu ştii că trec pe lângă tine în fiecare zi prin docuri. Nici nu-ţi închipui! îi vezi cetăţeni respectabili! Doamne, gagico, pe ce lume ai trăit?!

— Când profesioniştii primesc mesajul…

— …coboară-n adâncuri şi-şi scot arsenalul!

— Sunt lunetişti de mâna-ntâia!

— Pe alese! Îţi împuşca un preşedinte sau o gaşcă de golani! Ca exemplu!

— Am păţit-o şi noi, gagico! Hai s-o ştergem cât mai avem vreme. Lasă-i pe tâmpiţii ăştia! Ce-şi imaginează ei?! Ca cei vii or să-i primească cu braţele deschise?!

— Se-nşalaaa!

— Hai! O să ne pilim ca lumea cu multă şampanie adusă din Bankusai!

— Tragem un tăbăcioc!

— Prizam niţică heroina!

— Ce rost are să te prinzi în jocul ăsta prostesc?!

— Nu vezi că totu-i o straşnică abureală?! Dac-ar fi fost să fie demonul apelor era mişto! Era ca lumeaaa!

— Ne-am fi distrat un pic! Miroase a altceva, gagico!

N-au apucat golanii acvatici să mai scoată o vorbă. S-a luat de ei un matroz răsărit ca din pământ. Avea un nas borcănat, matrozul.

Obrajii îi erau trandafirii, trandafirii. Purta salvari portocalii. Avea bereta de mătase galbenă. Putea cumplit a catran. Faţa-i era parcă de sidef.

Matrozul făcu o tumbă prin aer. Desenă un galion prin văzduh. Galionul prinse viaţă sub presiunea norilor trandafirii. Tunurile de la babord bubuiră asurzitor.

Matrozul căzu între golani. Îşi scoase bereta cu panglici tricolore. Le striga golanilor acvatici pe-un ton ameninţător:

— Parşivilor! Marş la locul vostru! O să vă înrolez în forţele navaleee imperialeee! O să vă arunc în încleştări sângeroase şi pline de tragic! O să vă rup gâtul! Şi nu mai mestecaţi guma! Şi nu mai scuipaţi pe jos tăbăcioc! Nătărăilor! De-abia au maturat arena valurile

înspumateee!

Ăsta e.

III

— Lipsirea de mari forţe navale aflate în încleştări sângeroase şi pline de tragic şi grandoare anunţa un construct imperial. Diferenţa este pregătită. Scafandrii imperialelor îşi înmoaie harponul în sângele barbarilor. Dar barbarii nu sunt oare fiinţe fermecătoare în volutele planului ascuns al lumii? Nu se dezgolesc prin ploaia venită de dincolo de orizontul vizibil plămădind noi zei? Nu sunt barbarii cei care desluşesc mai bine adevărul norilor trandafirii decât savanţii desueţi care nu văd metafizica în superbia ei ci doar îngrămădirea nevolnica a unor picături de apă? se întreba cu voce tare peştoaica peştoaicelor.

— Artele navigaţiei se desfăşoară pline de perversitate. Imperiul oceanic se întinde etern, jinduind după starea sa imaginară. Imperiul oceanic pare a fi sensul ultim, ultima instrucţiune a registrului de navigaţie noastre. Imperiul oceanic e sfârşitul democraţiei. Ea sucomba, se sufoca sub elanul popoarelor acvatice al căror metabolism trebuie să funcţioneze continuu îngurgitând falşii eroi. Falşii eroi sunt construiţi cu abilitate sau din greşeală! Explica o anemonă trandafirie rotindu-se ghiduşa printre bărcile proaspăt calafatuite şi trimiţând bezele fabuloaselor care o priveau de-a dreptul chiorâş.

— Exerciţiul lor stă fie sub semnul conspiraţiei, fie sub semnul rebeliunii, insurgenta nefiind invocata. Starea de insurgenta, aducătoare de sens, este înlocuită în epoca imperială cu starea de beligeranta continua. Vor fi avut loc toate războaiele semantice posibile. Au fost scufundate corăbiile, au fost pierdute comorile, cetăţile mândre s-au prăbuşit una câte una în valurile înspumate. Celălalt ar putea fi eternul duşman în timp ce marile armade se preschimbă în gărzi imperiale specializate şi înarmate până-n dinţi. Ele sunt aduse în arenă circului de ape să restabilească ordinea prin edict imperial şi prin manipulări. Ele sunt trimise, mesianic, în arenă lumii, să aducă fie pacea, fie sabia popoarelor acvatice care se vânzolesc în vecinătatea oraşelor rotitoare aflate în inima sudicelor, zise un şarpe oceanic inelându-se printre valurile înspumate.

Plăcut înfiorată, foca de sticlă din largul nordicelor se grăbi spre arenă. I se zbătea inimioară, ochii îi alergau jucăuşi încoace şi-n colo.

Îşi săltă corporalitatea aparenta peste parapetul îmbrăcat în

catifea trandafirie şi se pregăti să înfrunte arătările diavoleşti. I se zăriră pulpele sidefii. Rochita-i se roti prin aerul încins. Pitulicea-i pufoasă, zemoasa şi trandafirie căsca gura la lumea aceea bizară şi gălăgioasă.

Hop. Hop. Hopaaa!

Foca de sticlă din largul nordicelor făcu vreo doi, trei paşi de vals şi se trezi drept în mijlocul arenei, scăldată în conurile de lumină ale reflectoarelor trandafirii, portocalii, indigo. Îmbujorată toată. Parcă n-ar fi ieşit din corabia naufragiată. Parcă nu ar fi zăcut atâta amar de vreme scufundata la mare adâncime în oceanul virtual.

Doamne!

Parcă nu mai avea aer. Îi tremurau genunchii de-atâta emoţie. I se zbătea o pleoapă. Îi ţiuia urechiuşă stânga, îi vibra tare, tare de tot matricea informaţionala.

Lumina descrescu. Se-auzi un răpăit de tobe. Cupola circului de ape se umfla, panglici de mătase şerpuiră prin văzduhul trandafiriu. Începu să ningă cu bănuţi de-argint uşori ca fulgul. Plouă cu brotăcei. Un vulcan marin se ridica din talasul umed, crateru-i uriaş bolborosi. O grămadă de bolovani încinşi fura azvârliţi prin aer îngrozind biele fiinţe fabuloase. Arenă se cutremura. Începu să curgă lavă. O mare de alge inunda circul de ape. Izbucniră focuri de artificii. Norii trandafirii se preschimbară în albatroşi, în fregate argintii şi în rândunele albe ca zăpada. Foca de sticlă din largul nordicelor bătu amuzată din aripioare. Scântei trandafirii îi căzură pe rochie sfârâind. Urma o clipă de tăcere.

Şi-apoi, din lavă incandescentă se întrupară nişte monştrii marini. Aveau nişte scăfârlii ţuguiate. Cu câte zece tentacule lipicioase. Chicoteau. Săreau într-un picior.

Cârâind şi croncănind. Lătrând.

Vulcanul dispăru.

Arătările îşi desfăcură pieptul şi scoaseră dinăuntru nişte trompete argintii. Se strânseră la un loc formând o piramidă şi suflară cu putere în trompete. Piramida se metamorfoză într-o corabie maiestuoasă. Foca de sticlă din largul nordicelor o privi plină de emoţie. Una dintre arătări se rostogoli înspre ea şi, făcând o piruetă ameţitoare, se transforma într-un trandafir. O voce o îmbie pe foca de sticlă din largul nordicelor să culeagă o floare. Foca de sticlă din largul nordicelor rupse o floare. Se-auzi un pocnet asurzitor şi trandafirul şi arătările dispărură.

Norii trandafirii explodară risipindu-se în jerbe multicolore. Talasul arenei se învolbura, preschimbându-se într-o armadă lucitoare. Valurile înspumate năvăliră de nicăieri plesnind bărcile proaspăt calafatuite.

Apăru o procesiune. Cortegiu tăcut. O mulţime de matrozi născuţi din aşchiile aurii de lemn ale bărcilor se înghesuiau unii într-alţii. Unii plângeau. Alţii îşi smulgeau părul din cap. Alţii ameninţau în stânga şi-n dreapta cu puşcoace pline ochi cu plumbi grei, trandafirii. Stindarde navale fluturau fantomatic. Din marele nimic ţâşni un distrugător înarmat până-n dinţi. Îl duceau pe umeri o mie de matrozi voinici care cântau de mama focului. Prin văzduh plutiră albatroşi trandafirii de mucava purtând în cioc ramuri de măslin trandafiriu. În jurul cortegiului alergau nişte sirene dezgolite care purtau talere în care ardeau lumânări de răşină.

Răşina era, cum altfel, trandafirieee!

Foca de sticlă din largul nordicelor se întristă. Oare ce înţelesuri aveau toate acele înfăţişări? Ce trebuia ea să înţeleagă?! Cine-i trimitea acele mesaje?! Era cumva un celălalt neştiut, un invers informaţional care le transmitea un mesaj cifrat?

— Celălalt este diabolizat, nu-i aşa? El va fi nu ars pe rug sau ucis în bătălie ci va fi pulverizat semantic în încâlcite procese pierdute în noianul ştirilor ameţitoare fie anulat prin acte diplomatice de miniştrii de externe ai orientalelor şi occidentalelor, îşi dădu cu părerea comis-voiajorul caşaloţilor.

— Artele navigaţiei se nutresc din aceleaşi fundamente autoritare ale registrului de navigaţie. Ele metabolizează bibliografia. Ele controlează centrul şi periferia dând viaţa fantasmelor care cutreieră prin minţile naivilor sau îndrăgostiţilor şi care rătăcesc navigatorii pe marea înspumata. Noul imperiu oceanic nu este din acest punct de vedere un pas înainte. Structurile narative şi descriptive intra într-o eră plină de convulsii care nu anunţa o renaştere ci o decădere în celălalt. Nu ţărmul este căutat prin ceţurile marii ci şinele, spuse plin de hotărâre un coral desprins de familia lui de furia valurilor înspumate.

— Este în fapt, toată această epocă imperială oceanică, o utopică de rangul I s-au, mai mult, o imposibilitate strategică, un finit al exerciţiului de putere. Vorbind despre aceasta, nu vom şti niciodată dacă deciziile noastre au fost corecte sau nu, am adăugat eu plin de

aplomb.

— Nu vom şti niciodată dacă structurile narative şi descriptive pe care le folosim sunt posibile potrivit noilor instrucţiuni ale atotcuprinzătorului sau au fost alterate de ploaia informaţionala venită de dincolo de orizontul vizibil, zise o pisică de mare trandafirie.

Mareea trandafirilor, extazul popoarelor acvatice, dimineaţa vâslaşilor, diamantele de lumina veche sunt construcţii imaginare sau urma lăsată de structurile turbulente specifice complexităţilor acvatice?

Naufragiile, procesiunile, serbările, focurile de pe mare, monştrii marini, hula, tangajul şi fiinţele fabuloase nu sunt oare născociri ale navigatorilor secretului? Nu construiesc ei oare o altă realitate tocmai pentru a o stăpâni mai bine pe cea pe care o bănuiesc a nu fi aievea deşi le este dată spre folosinţa încă de când au deschis ochii pentru prima oară? Nu sunt cumva hărţile maritime, obiecte cosmice manipulate de noi, navigatorii secretului, fără vrerea noastră, noi nefiind fiinţe şi nici măcar un invers informaţional al acestora?

Vom descoperi oare ca, de fapt, complexităţile acvatice sunt expresia dinamicii furtunilor oceanice care guvernează artele navigaţiei?

— Trăim într-o superbie a îndoielii! strigă un vierme de mare înmărmurind.

În bărcile proaspăt calafatuite, fiinţele fabuloase şi ele, înmărmuriră. Nu era de joacă. O băgaseră pe mânecă. Cine era oare misteriosul celălalt?!

Din văzduhul trandafiriu se născură şapte monştrii marini care cărau în cârca câte o unitate computerizată. Se apropiară de etravă distrugătorului şi înşurubara câte-o fisa metalică în locaşuri parcă pregătite dinainte pentru asta. Foca de sticlă din largul nordicelor salta de pe un picior pe altul nerăbdătoare. Cei şapte se depărtară de bărcile proaspăt calafatuite şi începură să lucreze pe tastaturile pe care le aveau fixate pe platoşa solzoasa. Circul de ape se zgudui. Fu învăluit de mii de cercuri luminoase. Se-auzi zumzetul unor fire de telegraf. Apoi zgomotul unui tren. Apoi bâzâitul unui fax şi şuieratul unor proiectile imaginare. Şi vuietul unor rachete.

Urma o explozie de lumină, jerbe de foc, o ploaie de petale de staniol, trandafirii, trandafirii. Şi totul dispăru ca prin farmec. De parcă nici n-ar fi fost.

— Huooo! strigă contele bureţilor de mare pierzându-şi răbdarea.

— Hai, domnule nu ne mai aburiţi! Ne-am prins! răcni comis-voiajorul caşaloţilor smulgându-şi din nas un vierme trandafiriu. Adică e vorba de câmpul informaţional remanent al unui vârtej virtual! Unul din alea din care au ieşit norii trandafirii şi ploaia asta nebună sosită chiar acum de dincolo de orizontul vizibil şi care o să ne facă de petrecanie în cele din urmaaa! Ce să mai vorbim!

— Cred şi eu! Se strâmba guvernatorul aricilor de mare. Adică nu ştiu care forţa acvatica extrem de periculoasă din universul acvatic lucrează cu matricele noastre informaţionaleee!

— Chiar şi când crăpam! Ha, ha, ha! râse pisică de mare din inima sudicelor.

— Când suntem morti-copţi! Se prosti piatra de mare din largul occidentalelor.

— Astea-s baliverne, domnule! zise oţărât dragonul marilor liliachii frecându-şi fruntea însângerată. Numai bune de adormit copii! Noi să ne ducem acasă c-am cam pierdut vremea! Hai, hai, ce mai stai!

— Totuşi care oare se joacă aşa, de nebun?! Întreba pisică de mare din inima sudicelor. N-ar trebui să aflăm?!

— Oricine-ar fi, e un nesimţit, un măgar şi-un nepoliticos! zise păianjenul oceanului. Putea măcar să se prezinte. Putea să vină frumos în arenă şi să zică, măi, oameni buni, bă, fiinţe fabuloaselor, doamnelor şi domnilor, eu sunt cutare şi-am de gând să fac cutare chestie!

— O să vină până la urmă, nu vă pierdeţi răbdarea! Tipa ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterica râcâindu-şi rana de la gât. După toată tevatura asta o să vină el, nu vă faceţi griji! Simt prin toţi porii! Are ceva de gând!

— Să se grăbească, pramatia de demon al apelor! Se burzului melcul cu cochilie de lumina veche. N-am un sfanţ în buzunar! Şi azi era sărbătoare! În astfel de ocazii lumea-i miloasă! Se câştigă bine din cerşit! Aş fi putut să mă îmbogăţesc! Ieşisem la soare într-un canal din apropierea catedralei sudicelooor!

— Tacă-ţi fleanca, golanule! îl lua la rost pisică de mare din inima sudicelor. Nu ţi-e ruşine?! Suntem într-o aşa situaţie dificilă şi ţi-e gândul la proştii?!

— Situaţia nu e chiar atât de dificilă dacă stăm şi ne gândim că-i

totuşi vorba de un caz de trăire paradoxala! zise contele bureţilor de mare masându-şi gâtul în locul în care-şi înfipse colţii vampirul lacurilor care se roteau în inima nordicelor la trecerea dintre ani, îndată după noaptea de crăciun.

— Aiurea! Totul e o tâmpenie! O bazaconie! urla scoică de aur. Zi şi tu, draga moreaugarinule, dacă n-am dreptate!

— Sigur că ai, dragă! îi răspunse murena indigo, maliţioasa şi ţâfnoasa. Stăm ca nişte proşti în bărcile astea proaspăt calafatuite şi căscam gura la tot felul de baliverne! Şi ne lăsăm duşi de nas!

— Linişteee! Linişteee! Linişteee! Tipa delfinul cicălitor.

Dar cum să tacă aşa, dintr-odată, atâta amar de mulţime? Atâtea şi atâtea sute de fiinţe fabuloase proaspăt ieşite din adâncurile oceanului virtual.

Cum să le faci să stea liniştite?! Să nu se mai foiască? Să nu mai bârfească? Să nu-şi mai împroaşte vecinii cu sânge! Cum să faci să tacă atâtea fabuloase gata, gata să se-ntoarcă în inima cruntei realităţi?! Cum să le ceri să-şi ţină gura după ce-au stat ca mutele atâta vreme într-o corabie naufragiată?

Au ascultat răbdătoare an de an cum cădeau picuri de ploaie peste valurile înspumate. Au auzit de-atâtea ori cum zburătăceau albatroşii trandafirii peste hăurile de apă, peste vârtejurile virtuale.

Voiau să spună şi ele despre miracol. Să povestească cum s-au canonit în iernile cumplite sub stratul gros de zăpadă şi gheaţă. Să spună câte-un gând înfiorat care le trecuse prin câmpul informaţional remanent şi rămăsese agăţat de inimioara lor putredă.

Doamne, frumos ţi-e gândul!

— Linişteee! Uite că apare fanfara navalaaa! urlă din nou delfinul cicălitor dând ca un bezmetic din cioturile însângerate.

Rânjeau periculos fanfaragii. Se itisera de după cortină înspumata aduşi de ropotul ploii venită de dincolo de orizontul vizibil. Trăgeau cu ochiul lor sticlos la fabuloasele înfierbântate. Mustăceau. Parcă s-ar fi codit să apară aşa, deodată, în conurile de lumină ale reflectoarelor, hahalerele! Aruncau nori de spumă pe gură. Şi ce colţi aveau! Şi ce buze, trandafirii, trandafirii!

Se încolonară în faţa cortinei, făcură o plecăciune, dădură un ocol arenei, se oprira-n mijloc şi strigară la unison:

Ura! Ura! Uraaa!

Fiinţele fabuloase tăceau chitic. Ce să mai zică?! Foca de sticlă

din largul nordicelor oftă. Scoase limba la fanfaragii, să vadă ei, ticăloşii, că nu se sperie cu una cu două. Nici că aveau colţi tăioşi. Nici ca în privirile lor se oglindeau măceluri îngrozitoare. Şi nici ca ascundeau sub mantiile negre, lucitoare, unduitoare, puternice aripi de vampir!

Noi, navigatorii secretului, ascunşi în mantiile noastre negre, lucitoare, căpătam forma şi pătrundem în miezul evenimentelor fiind chiar esenţa lor. Nu ştim sigur dacă fiinţăm sau ne aflam doar în funcţiune după un plan ascuns ale cărui instrucţiuni nu le deţinem. Plutim într-un ocean de ambiguitate. Suntem meduză, fie un unu, fie un multiplu de unu. Eu sunt de fapt fiinţarea a sute şi mii de moreaugarini în corporalitatea misterioasa a unei meduze. Sau sunt toţi atâţia moreaugarini aflaţi în funcţiune într-un singur ficţional.

— Dar ştim că minunată artă a navigaţiei ne-a desluşit că dacă barajul nordicelor sau oricare alt baraj ar fi limită absolută atunci nu ar mai fi nimic, vru să se ştie un melc în care stăturăm pitiţi vreo câteva clipe nebune.

Formele acvatice ale registrului de navigaţie s-au vânzolit după venirea ploii şi sub presiunea furtunilor oceanice am intrat într-o instantaneu acvatic de rangul I restrângând domeniul imaginarului.

Prezentul, trecutul şi viitorul s-au regăsit în acelaşi plan şi pentru o milionime de secundă ne-am privit pe noi înşine. Nu eram interesaţi de rebeli, de revoluţionari, de conspiratori, de vizionări, de intriganţi şi de inocenţi.

Eu, moreaugarinul, amestecând ficţiunile, am construit o aparentă.

— Secretizând universul acvatic, am ocupat întregul concept spaţio-temporal al registrului de navigaţie, zise peştoaica peştoaicelor mirându-se şi ea de ce bazaconii era în stare să zică.

Haosul deveni o construcţie simbolică iar timpul acvatic se pulveriza în inelul magic aflat dincolo de periferiile nordicelor. Lipsirea de istorie şi lipsirea de timp prin deconstrucţie a normei şi reevaluarea atitudinala într-un iluzoriu continuum par a fi tendinţa către sensul ultim în lumile acvatice. Şi locuirea celuilalt.

Fragmentarea şi simultaneizarea centru-periferie arestează elanul omului de ştiinţă care decade din dreptul său natural devenind încet, încet un Pitoşkin.

Marile acvarii publice şi hărţile maritime nu vor fi ale sensului

ultim iar navigatorul nu va mai fi navigatorul ideal.

Dar nu vedem în această moartea navigaţiei ci o metamorfoză, o schimbare de ritm în lumile acvatice ale atotcuprinzătorului.

Imaginea celuilalt nu va mai fi obiect de studiu şi nici eveniment al stării civile, el nemaifiind al grupului acvatic ci al lui însuşi. Eul multiplicant, multiplicat în serii de comportamente şi atitudini, îl face pe navigatorul conservator şi lipsit de orizont să creadă că faptele navigaţiei nu vor mai fi, nivelarea fiind prin multiplicare.

Societăţile acvatice nefiind pe moarte ci într-un vârtej informaţional, structurile lor semantice se vor prăbuşi în ele însele fie prin regim inflaţionist fie prin constrângere la comportament copiat sau indus.

Marele orgasm al universului acvatic va pustii registrele de navigaţie şi va exploda asurzitor stabilind tendinţa în mai toate lumile acvatice.

— Bunăăă searaaa! Bună seara, fabuloaselor, dragelor! strigă tambur-majorul fanfarei navale ţâşnind dintr-un fulger globular pornit din inima norilor trandafirii, semn ca marele orgasm era pe cale să se producaaa!

— Huooo! urla nestăpânita sepia orientalelor.

— Huooo! îi ţinu hangul comis-voiajorul caşaloţilor scuipând un vierme marin trandafiriu, mare şi gras.

— Doamnelor şi domnilor, sunt sigur că doriţi să începem cu marşul acvatic vechi de o mie de ani! răcni tambur-majorul fanfarei fără să ia în seama urletele.

— Marşul acvatic! Marşul acvatic! Marşul acvatic! strigară fiinţele fabuloase cu toatele, cucerite parcă, pe dată, de noul personaj.

— Marşul acvatic ăla feroce?!

— Ăla! ăla! ăla! Urlară fiinţele fabuloase în delir.

— Marşul acvatic cel bubuitor? răcni tambur-majorul ridicând bastonul cu măciulie de argint prin văzduhul trandafiriu.

— Da, domnule! îi striga guvernatorul aricilor de mare. Să ni se încreţească pielicica asta putredă, ha, ha, ha!

Tambur-majorul se îndrepta către fanfară. Dum. Dum. Dum. Cel mai tare din parcare, se vedea de la o poştă. Fanfaragiii îl primiră cu toţii în poziţie de drepţi.

Nici nu clipeau, hahalerele! Tocmai îşi lustruiseră bine, bine, de tot instrumentele. Nu suflau. N-aruncau pe gura nori de spumă

trandafirie. Nu-şi dădeau coate. Nu rânjeau. Nu hahaleau.

Unul nu mai mişca!

— Băieţi! Băieţiii! strigă tambur-majorul. Ascultaţi comanda la mineee!

Bum. Bum. Blap. Blap. Trom. Trom. Fing. Fing. Marşul acvatic vechi de o mie de ani bubui maiestuos sub cupola circului de ape făcând să trosnească bărcile proaspăt calafatuite. Ce grozăvie!

Fiinţele fabuloase băteau tactul. Ce le mai plăcea! Pocneau din aripioare, fluierau ca nişte apucate. Una dintre ele, nestăpânită, striga ducându-şi aripioarele descărnate pâlnie la gură:

— Curaj, curaj, foca de sticlă din largul nordicelooor! Dă-le la moaca, fă-i praf! Toaca-i, bine de tot, până la atom! Nu te lăsa! Ia-i în unghii, fată dragă! Înhaţă paşaportul nostru pentru crunta realitate! Sunt gata să-ţi vin în ajutor! Hei, hei, foca de sticlă din largul nordicelooor, mă vezi?! Aici, sus, la galerie! Pe rândul cincisprezece, aici, aici! Eu sunt, poetul mării din inima occidentalelooor!

Boaf!

Poetul mării se dezechilibră şi se prăbuşi printre bărci. Fabuloasele se repeziră să vadă întreaga comedie.

— Să crape bonjuristul! strigară pline de încrâncenare fabuloasele de jos, de lângă arena măturată de valuri înspumate.

— Ăsta-i tipul care mâzgaleste tot felul de porcarele pe hârtie!

— Şi le mai şi publică!

— Domnule, eu ştiam că e o fabuloasă respectabilă!

— Las-o moartă! Să-l tragem în ţeapă!

— Să-l bumbăcim!

— Asta-i ăla care face scenarii! E în cârdăşie cu guvernanta oceanicaaa!

— La care guvernanta te referi?

— Mă gândesc la toate guvernantele din toate timpurile şi din toate lumile acvatice! Şi din toate universurile pline de universuri!

— E un barosan, atunci!

— Aiurea! Un ticălos!

— Scriitoraş!

— Lasă că ştim noi ce ştim!

— Aşa e! Ne-a sucit minţile cu poveştile lui fără cap şi coadă!

— Încriptat!

— Misterios!

— Mincinos!

— Un neînţeles!

— Cică trage semnalul de alarmă! Ne avertizează!

— Cum aşa, domnule?! Păi nu s-au luat după scrierile lui şi ne-au tras-o la moaca atâta amar de vreme?!

— Nu vorbi, dragă!

— Dar ce credeai?! Pe ăştia de la guvernanta oceanica nu-i prea duce capul!

— Fac şi ei pe nebunii! Dar să-i vezi cum răsfoiesc o mie de cărţi să găsească vreo chestie care să le convină!

— Zău?!

— Dar ce credeai, dragă, ca ei conduc aşa, după ureche?!

— Şi zici că scriitoraşul acesta e cu ei?!

— Vezi bine! Lucrează mâna în mâna!

— Să-l dăm la groapa cu insecte!

— Să-l împroşcăm cu vitriol!

— Să-i tăiem ouşoarele!

— Să-l facem tăiţei!

— Să-i bem sângele, mama lui de scribalau!

Şi tot aşa până curva aia de pisică de mare din inima sudicelor începu să-i pocnească pe toţi cu poşeta după scăfârlie şi să-i împungă cu umbreluta-i rozalie, cam ferfeniţa, ce-i drept.

— Măgarilor! Ageamiilor! Malagambiştilor! Vă legaţi de unul de-ai noştri tocmai acum când Demonul apelor sau ce-o fi arătarea aia vrea să ne facă felul?! Lasă că v-am însemnat eu pe vreo câţiva! Habar n-aveţi ca domnul scriitor aici de faţă a fost primul care a avut curajul să zică, nu-i aşa, ca totul e o ficţiune exemplară!

— Nu vorbi, dragă! strigă contele bureţilor de mare frecându-şi un cucui răsărit în creştetul însângerat.

— Să vă spun eu, porcovanilor! Poetul mării din inima sudicelor a spus că iar au început să fabuleze guvernantele oceaniceee! Ca în fiecare zi ne afundăm fără doar şi poate în imaginarul colectiv! Ca imaginarul ăsta e alimentat de maeştrii ficţiunii generalizate şi generalizante!

— Care-or fi aia? întrebă plin de curiozitate guvernatorul aricilor de mare.

— Păi cine să fie?! Activiştii năimiţi ai tuturor ismelor care controlează inteligenta lumilor acvatice şi care umbla şi cu lumânarea

după copii supradotaţi! Şi care smulg matricea informaţionala tuturor celor care nu sunt pe linieee!

— Şi ce-i rău în asta?!

— Activiştii ăştia ai tuturor ismelor le pregătesc tuturor un viitor sumbru! îi vor înrobi! Or să-i pună să lucreze în contul unor forţe oculte!

— Ne pui pe jeratic!

— Staţi că nu-i totul! Printre maeştrii ficţiunii generalizate şi generalizante se număra mai-marii televiziunii, presei şi radioului şi ai tuturor digitalelooor!

— Aia pe care-i vedem toată ziua leorpaind pe micul ecran!? Întreba dragonul marilor liliachii tremurând tot de furie.

— Nicidecum! Sunt unii pe care nu-i vede nimeni! Şi-apoi vin la rând cei care trag sforile politicii şi unii de prin serviciile secrete.

— Auzi, drăguţă! răcni comis-voiajorul caşaloţilor strivindu-şi sub pleoapa un vierme marin trandafiriu. Am mai auzit noi chestii dintr-astea! Nu-i nimic nou. Hai, nu te mai prosti! Zi mai degrabă că ţi-a căzut cu tronc scriitoraşul şi că ai vrea să te drăgălaşti cu el şi să-ţi schimbi credinţa acvaticaaa! Ha, ha, ha! Ai de gând să te lepezi de sentimentul tău religios primaaar!

Dar oare schimbarea sentimentului religios atât prin schimbarea obiectului cât şi prin reciclarea subiectului nu da îndreptări asupra tendinţelor?

Cardinalii trandafirii ai occidentalelor, călugării orientalelor şi molahul orientalelor îndepărtate şi multe alte feţe bisericeşti s-au întâlnit în acele zile departe de ochii lumii încercând să găsească o limbă comuna într-o lume acvatica a diversităţii şi a nebuniei oceanice.

— Unitatea diversităţii şi descoperirea limbilor sunt însă iluzorii, unitatea nefiind căci autoritatea se deconstruieşte construindu-se, aflându-se în plin proces de eroziune a relaţiilor care, numai ele, definesc aparentă. Aceasta fiind dinamica haosului, credem noi, navigatorii secretului.

Căci eroul, fermentul navigaţiei, catalizatorul istoriei, fie erou exemplar prin comportament exemplar, fie erou al actelor sociale şi al prospectării navigaţiei prin legătura şi atitudine, prin concept şi tendinţa, se prăbuşeşte în el însuşi.

Nu reţeaua îl egalizează cu el însuşi ci multiplicarea celuilalt. Celălalt nu mai admite eroul ca funcţie socială negându-i funcţia.

Societăţile oceanice din lumile acvatice nu mai pot fi categorisite şi inventariate, numite şi definite.

Instrucţiunile registrului de navigaţie sunt pe deplin secretizate.

— Valurile nu sunt aşa cum nu sunt nici limitele navigaţiei ea nemaifiind ştiinţa ce poarta structura aparţinătoare magicului, spuse un batracian de sticla băgându-se şi el ceva mai în faţa să-l vadă lumea ce deştept mai era şi el.

— Noile comportamente, noile manifestări ale spiritului religios, actele habitatului şi ploile acide construiesc chipul celuilalt, se prosti un vierme marin.

Navigatorul nu va mai fi în opoziţie. El nu va mai fi martorul. Rămânând martor el se va sfârşi. Dăruindu-se acţiunii, el va fi eroul. Eroul şi celălalt, iată norma admisă. Călătoria viitorului, în submarinul galben, nu este a obiectelor moarte sau simplă citire a scării valorice şi a hărţilor maritime, valoarea nemaifiind un construct static, amorf.

Valoarea nu este un asumat şi niciun dăruit aşa cum călătoria nu este periferic, ea fiind corpul împotriva corporalităţii ca şi stigmat social.

Mesajul acvatic este aici şi acum.

Oare nu o fi cumva şi asta o gogoriţă a filosofilor desueţi din Tambo Tamboree, Ghemba, Matapahapamar, Bulbona, Ogabonda, Tazamo, Bankusai, Tulubras, Gaian, Wenda, Gutumbe, Halafaas, Hoştina, Mataras, Bunghurg, Tahomm, Wahstand, Burbaansk, Cammelor, Rafadda, Massa Gome, Kalodda, Gaspirias, Tulbonna, Has Masan, Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, Masam La Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, Gavaonia Gao, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalamatahar, Kumbra Kumbrali şi luminosul Gontaro?

Haosul oceanic este mesajul iar nu componentele lui, nu statisticile, nu anchetele, nu sondajele şi nu actul politic. Instantaneul acvatic este cheia de boltă a noilor navigatori care nu vor fi ai proximităţii, ai alăturării sau ai limitei autorităţii ci vor fi, deconstruindu-se autoritatea, chiar acestea.

Navigatorul va fi un celălalt construindu-se pe sine şi subminând autoritatea, evenimentul, aici şi acum, fiind al întregului.

— Matricele societăţilor vor fi ale navigaţiei şi ale sfârşirii limitei, complexitatea fiind mai mult decât structura complexă sau dinamică a obiectului social, obiectul social nemaifiind. Marea construcţie, prin deconstrucţia autorităţii, nu înseamnă disoluţia acvatica ci e calea către instantaneu acvatic şi lipsire de opoziţie, matricele societăţilor construindu-se odată cu analiza navigatorului, iluzorie fiind graniţa dintre observaţie şi construcţie şi interpretare, se prosti o stea de mare vorbind cu vocile noastre deodată, zise Vacesław Walkauskaas ieşit ca prin minune dintr-un vârtej virtual care se rotea chiar pe deasupra circului de ape.

Moartea autorităţii nu este nimic altceva decât moartea discursului autoritar şi conservator şi moartea pasivităţii. Ţâşnit de sub conul de lumină al academicului subordonat ministerialului prin fonduri şi simpozion şi medalii ale conjuncturii şi funestului carnaval al autorităţii închistate, actul navigatorului va fi al războinicului acvatic demiurg care distruge pentru a construi.

Când spun aceasta îmi aduc bine aminte că, într-o bună zi, urcând prin ceţuri, Argomanian din Bankusai zări venind pe luciul apei o corabie pântecoasă.

Făcu semne cu bereta, săracul. Brollo, gabierul, îl zări şi-l împuşca drept în inimă. Azario Makeba din Galeea păţi acelaşi lucru, la fel şi gheridonul din Togai.

Căpitanul Frankustan îşi lauda gabierul guvernatorului din Nulome dând semn despre iminenta moarte a autorităţii.

Guvernatorul păru doritor să-l cunoască pe Brollo şi chiar pregăti un ospăţ în cinstea vajnicului gabier. Alseda Mantali, sosită din Tauwa Cetao îşi încolăci cele şapte ţâţe în jurul guvernatorului şi-l ceru pe Brollo numai pentru ea. Gărzile imperiale au năvălit însă în Nulome şi i-au trecut pe toţi prin foc şi sabie. Corabia zace acum în golful Bengali. Erzamo Marachet s-a jurat ieri dimineaţa că l-a zărit pe Pitoşkin pe puntea corăbiei dar nu e nimic sigur. Şi Ramika Lambanga s-a lăudat că a văzut şi el pe cineva, persoană importantă.

Clonele lui Gian Bazem s-au certat din pricina asta vreo trei zile. Zece dintre ele afirmau că l-au văzut pe nebunul de Pitoşkin, celelalte cincizeci s-au lăudat că l-au zărit pe Weng Shu, şeful serviciilor secrete din Kumpala.

Ne-am dus şi noi, moreaugarinii, într-o dimineaţă să căscam gura la epava ca nişte aiuriţi care eram. Nişte crabi gabrioles râcâiau

coca iar nişte albatroşi ne-au înjurat cu vârf şi îndesat crezând că vrem să le furăm peştele de lumina veche ascuns în cala de nişte piraţi.

Pe plajă se tot rostogolea un butoiaş cu rom. Wangala a zis să tragem o duşcă două să ne mai dezmorţim oasele. Am cântat cântecele porcoase până noapte târziu.

În zori, a ieşit din cambuză matricea remanenta a ticălosului de gabier şi ne-a plumbuit fugărindu-ne pe plajă.

Cum altfel când era cât pe-aci să zădărnicim întâlnirea unor barosani de la Vest şi de la Est care se pregăteau să mute lumile acvatice de pe orbită!?

Acvatica oficială va sucomba prin astfel de încercări. Punând în lumina matricele acvatica şi structurile dinamice ale lumilor acvatice, navigatorul va fi în noul său drept natural să recompună partitura acvatica nu pe potriva mesajului său împotriva lui, nu pe potriva instrumentarului şi dicţionarului.

El va fi acela care va schimba aici şi acum instrucţiunile acvatice reunind sentimentul religios cu opinia publică. Şi va construi astfel noul mesaj, nouă structură care vor fi supuse derizoriului şi sfârşirii într-o lume a vecinătăţilor şi nu a limitelor iluzorii şi apocaliptice.

Registrul de navigaţie conţine actele navigaţiei şi le instrumentează cu perversitate lucrând asupra navigatorilor secretului.

Noi, navigatorii secretului lucram asupra verdictului învăluind şi aruncând valul şi năvodul asupra lumii.

Formele cuprinse în atotcuprinzător sunt prinse în conflicte navale imaginare pe care le comentează adeseori cu însufleţire. Ele nu se afla în căutarea adevărului ci doresc să explice fiinţarea prin propoziţii simple constrângând conceptul şi arestând miturile şi istorisirile în structuri precare punând sub semnul întrebării acvatica oficială din toate timpurile temporalităţii acvatice.

Acvatica oficială polemizează cu detractorii guvernării punând la cale spectacole acvatice de strada ieftine. Din pricina asta, într-o zi de septembrie, când ceaţa s-a ridicat dintre case, ne-am trezit în faţa primăriei cu un elefant roz.

Bagdosabor de la Arsenal a leşinat de emoţie. În cădere, frumoasa lui pipa s-a zdrobit de caldarâm. Lubomir, directorul băncii comerciale, a izbucnit în plâns din pricina asta. Umerii îi tresăltau. Peruca i se strâmbase.

Reverul hainei sale cadrilate s-a pleoştit de atâtea lacrimi. Îmbolbina a încercat să-l liniştească. Dar Lubomir a continuat să plângă în hohote după pipa pe care o râvnise atâta vreme şi pe care Bagdosabor refuzase să i-o vândă. Pitoşkin s-a repezit şi el să-l împace pe bietul director asigurându-l că la întoarcerea sa din Kumbra Kumbrali îi va aduce un set de pipe agasiniene. Lui Pitoşkin i se zbătea o pleoapă şi avea un oarecare vertij din cauza fenomenului.

El s-a întors către Bhartola Bharola, asistenta medicală de la spitalul municipal şi i-a cerut un calmant. Bhartola Bharola căsca gura la uriaşul elefant roz şi nici nu-i pasa de ce se petrece în jur. În viaţa ei nu văzuse o grădină zoologică şi nici măcar un spectacol de circ. Avea o bonetă alba bine scrobita pe cap şi purta un halat scurt care-i lăsa picioarele în văzul lumii în toată splendoarea lor.

Ţin minte ca Bagdosabor se bătuse pe viaţă şi pe moarte cu spiţerul Fabian din cauza ei. Amândoi o iubiseră nebuneşte în urmă cu câţiva ani. În cele din urmă, comisarul Agamemnon s-a văzut nevoit să-i aresteze pe amândoi şi să-i pună la popreală timp de o săptămână pentru tulburarea ordinii publice. Bagdosabor a încercat să evadeze într-o noapte fără lună.

Unii spun că Îmbolbina i-ar fi strecurat o pilă la vorbitor şi că ar fi tocmit un taximetrist să-l aştepte pe Bagdosabor în spatele închisorii. Primarul Bonifaciu a muşamalizat întreaga situaţie încercând astfel să mai câştige un pic de capital electoral. Bhartola Bharola a refuzat însă mâna întinsă de primar şi nici n-a vrut să audă de o împăcare. Ea s-a considerat ofensată multă vreme şi nici nu s-a mai salutat cu cei doi bătăuşi. Îmbolbina i-a spus de la obraz că nu se cade aşa ceva şi ca, dimpotrivă, ar fi trebuit să fie mândră că doi bărbaţi bine s-au luptat s-o cucerească.

Între noi fie vorba, Bagdosabor era un pirpiriu.

N-ar fi fost în stare să alerge o sută de metri fără să-şi dea duhul. Iar spiţerul Fabian, rotofei şi bucălat, abia reuşea să urce scările primăriei când avea de adus câte o reţetă vreunui consilier. Dacă nu mă înşel, Pitoşkin l-a luat cândva peste picior. A fost tevatura mare. Spiţerul s-a plâns primarului şi a ameninţat că-l va da pe în judecată pe Pitoşkin pentru insulta. Asta ne-a însufleţit pe toţi. De-abia aşteptam un eveniment care să ne pună pe jeratic şi să ne dea subiect de bârfă. De ce să nu recunosc, am pus cu toţii paie pe foc. Îmbolbina însă a reuşit să-i împace pe cei doi.

Ba chiar au fost la terasa la Egozaonasis şi au petrecut o seară întreagă. Au mâncat nisetru, pui de baltă, supa de broască ţestoasă, omleta din ouă de struţ şi câte şi mai câte. Gurile rele au spus că ar fi băut peste douăzeci de sticle de şampanie franţuzeasca dar eu n-am crezut niciodată.

Nici Lubomir n-ar fi fost în stare să bea atât cu toate că era câştigătorul tuturor concursurilor din timpul acvatic sărbătoririi vinurilor. Să-l fi văzut numai cum golea cana după cană fără să dea ochii peste cap, fără să gâfâie, fără să cadă-n nas. Primarul Bonifaciu i-a aninat de fiecare dată câte o medalie de aur de reverul hainei şi l-a pupat pe amândoi obrajii.

Ştiam cu toţii de ce o făcea cu atâta frenezie. Lubomir îi promisese că-i va transfera contul în Elveta. Asta ar fi fost o ilegalitate strigătoare la cer dar comisarul Agamemnon nici nu s-ar fi sinchisit.

Îmbolbina l-a avertizat de vreo câteva ori, ba chiar a ameninţat că vă suna la centru sau că se va adresa unor foruri internaţionale. Eu i-am spus Îmbolbinei să se liniştească pentru că avea să-şi atragă ura lui Bonifaciu şi avea să piardă garsoniera închiriată de la primărie. Îmbolbina era însă o mare luptătoare pentru adevăr.

O organizaţie neguvernamentala care-şi avea sediul la Wahstand îi trimisese o diplomă de merit iar o revistă din Qualimbo îi publicase fotografia pe prima pagină.

Sigur că ar fi trebuit să fim mândri ca Îmbolbina ne reprezentase peste hotare.

Mulţi dintre noi însă nu vedeau cu ochi buni acţiunile ei şi o considerau o uşuratica şi o înfumurată. Probabil că la asta au contribuit şi toaletele ei extravagante şi limbajul ei cam fără perdea.

Îmbolbina nu se sfia să înjure copios şi pot să spun că o făcea mai bine decât şoferii de pe camioanele de la fabrica de sticlă sau decât hamalii din port.

Andreas, directorul exploatările miniere subacvaticei de sticlă, a cerut-o în căsătorie de vreo câteva ori dar fără succes. Îmbolbina avea de gând să-şi închine viaţa salvării oamenilor şi luptei împotriva răului din toate lumile acvatice.

Bătălia dintre bine şi rău era unul dintre subiectele ei preferate. Andreas n-a reuşit însă niciodată să-i ţină piept. Lui îi plăceau mai mult pescuitul şi berea neagră.

Uneori, vara, pierdea nopţi în şir pe mare împreună cu Lubomir

încercând să prindă în cârligele lor de oţel ceva câini de mare. În zori se întorceau lălăind de mama focului. Se împleticeau până la bodega la delfinu' şi acolo se îmbătau turtă. Acolo au pus pariu cu un harponier de pe o balenieră din Bankusai că or să prindă într-o lună cea mai grozavă balena din lume, marea balena albastră. Harponierul i-a luat peste picior dar le-a făcut hatârul. A pus la bătaie un harpon de argint pe care îl primise în dar chiar de la împăratul Owagama în persoană.

Noi ne-am amuzat foarte tare şi am aşteptat să treacă luna. S-au ţinut de cuvânt. Au adus în port cea mai mare balena pe care am văzut-o vreodată. Memoria s-ar putea să mă înşele şi toată tărăşenia asta să se fi întâmplat după ce elefantul roz a apărut din ceaţă în faţa primăriei.

Despre soarta lui n-aş putea să spun mare lucru pentru ca în acele zile am plecat cu nişte treburi la Forgossa. Îmbolbina mi-a trimis o scrisoare din care însă n-am înţeles mare lucru. Îmbolbina avea un scris tare ciudat şi dezordonat.

Stând într-unul din balcoanele hotelului meu, în bătaia soarelui, în faţa unei cafele, am încercat să descifrez mesajul primit. M-am încurcat de vreo câteva ori.

Când i-am dat cât de cât de capăt, am fost sunat de la recepţie şi rugat să cobor pentru că izbucnise un incendiu la un etaj inferior. Am ajuns cu greu în stradă.

Hainele-mi erau boţite iar părul vâlvoi. Un poliţist m-a întrebat politicos dacă am nevoie de asistenţă medicală. I-am mulţumit grăbit şi am intrat în cafeneaua de peste drum. Barmanul mi-a spus că nu mai erau locuri libere, lucru pe care însă îl constatasem şi eu cu destulă uşurinţă.

M-a invitat însă la bar să-mi facă cinste cu un păhărel aşa, din partea casei.

Era un bărbat înalt, voinic, tuciuriu. Avea o cicatrice care-i brăzda faţa până sub lobul urechii stângi. Am stat la taclale. A fost curios să ştie dacă mi-a fost frică în timp ce coborâm prin infernul acela. Mi-a mărturisit că, deşi făcuse lupte în tinereţe, nu reuşise niciodată să-şi stăpânească frica.

Aproape orice îl îngrozea. Un incendiu, de pildă. Sau sirenele poliţiei. Sau spectrul negru al şomajului. Într-un târziu mi-a spus că are un unchi sus-pus care ar putea să mă ajute să obţin cetăţenie în doar câteva luni şi care îmi aprecia romanele science fiction pe care le citise

din scoarţă-n scoarţă.

Ideea mi-a surâs şi peste câteva zile m-am dus cu el şi l-am rugat foarte frumos să-mi fixeze o întâlnire cu unchiul său cu care speram să discut o mulţime de lucruri interesante despre literatură.

Literatura science fiction virusata de malagambiştii literari vine să sprijine retorica găunoasa înlocuind spiritul de navigaţie şi preschimbând constructul filosofic într-o nesfârşită logoree. Fiinţele acvatice se revendică a fi ale autorităţii fără de margini şi emit sentinţe pline de dezinvoltura şi perversitate. Din această perspectivă, limbajul sentenţios, dincolo de autoironia pură, nu se vrea cuprins confuziei el nefiind predicţie şi nici măcar profeţie.

— Limbajul sentenţios pare mai mult o prăbuşire a semnului sprijinind eretica interpretare a simultaneităţii, zise tambur-majorul fanfarei navale semn ca şi el e animat de către noi, navigatorii secretului porniţi în căutarea ultimului sens.

Nesfârşitele polemici dintre centrul şi periferiile acvatice ne pun de multe ori în pericol în călătoria noastră aparenta prin universul acvatic. Ne orizontalizam însă în cascadă în plină corporalitate perversă a valurilor. Trecem razant pe lângă o groapă marina ivita în urma unor furtuni oceanice şi a ploii ascunse în corporalitatea norilor trandafirii. Punem capcane semantice în inelele magice pentru spionii veniţi de dincolo de orizontul vizibil.

La sfârşitul lui august, întregul Adamville a pornit în căutarea piraţilor.

Unii spuneau că e vorba de încarnarea universului acvatic, alţii ca cel care adusese ploaia de dincolo de orizontul vizibil nici nu şi-ar fi avut sălaşul în lumile acvatice. Unii vorbeau despre nişte navigatori suspecţi.

Madam Zenobia era cât pe-aci să mă dibuie, dar i-am făcut două, trei pase acvatice şi şi-a mutat gândul de la mine.

Klaps, antrenorul de fug-gi, m-a oprit într-o bună zi pe stradă şi mi-a spus că-mi face cinste cu o halbă, două. Mi s-a plâns în fel şi chip ca universul acvatic refuza să i se arate în toată splendoarea lui, deşi ţinuse dieta şi respectase codul Wudo cu cea mai mare sfinţenie.

— Crezi că o să mi se arate într-o formă oarecare? Zi, moreaugarinule, se va întâmpla această minune?!

I-am cântat în strună. De bună seamă că universul acvatic, sub a cărui vraja trăiau cu toţii, avea să-l aleagă. Şi de ce nu, la urma urmei?!

— Crezi că o să am norocul ăsta? Să pun mâna pe cel mai mare mare premiu?!

Alergau cu toţii după milioanele puse la bătaie de nu ştiu cine, un pervers care pusese lumea pe jeratic, lăsând că indiciu doar numărul unei căsuţe poştale.

Pitoşkin trebuia să fie, nebunul!

Până şi Îmbolbina umblă să afle ultimul sens al universului acvatic, vrând să-i pună câteva întrebări despre structura intimă a oceanului virtual şi despre mersul ascuns al lumilor la sfârşit de mileniu. Îmbolbina mi-a telefonat într-o seară cu gânduri neruşinate.

Nu mai ţin minte ce scuză am invocat. Nu m-am întâlnit cu ea şi nici n-am căutat-o. Nu e oare dragostea una din căile sigure către atotcuprinzător?!

În sfârşit, până şi garda civilă a început să umble după universul acvatic, vrând să-l someze în numele republicii să dezvrajeasca oraşul.

Uneori, seară îi aud pe gardieni tropăind pe trotuar, gata, gata să-l burduşească pe cel care s-ar prezenţa a fi universul acvatic în duba lor argintie.

Am o oarecare simpatie pentru aceşti vajnici apărători ai ordinii publice.

Deschid fereastra şi îi îmbărbătez. Ei mă salută cu mâna la chipiu, pocnind din călcâie. După ce se pierd prin aburul înserării, eu mă privesc îndelung în oglinda şi-i fac cu ochiul moreaugarinului meu ştiind că personajele mele erau cât pe-aci să se răzvrătească, să ia cu asalt ultimul sens.

Formele registrului de navigaţie, fabuloasele, se răzvrătesc uneori cuprinse de fervoarea cunoaşterii ştiinţifice. Vor să arunce în aer circul de ape nevăzând taina lucrării noastre acvatice. Regele marilor vrea să se preschimbe într-un albatros imperial. Contraamiralii vor să se metamorfozeze într-un apus de soare pe mare.

Meduzele, multiplicantele mele, vor să ajungă preotese.

Împăratul norilor ia legătura cu spionii şi le promite un diamant de lumina veche cerându-le în schimb să-l transforme în sunetul primordial pentru a gâdila urechiusele unei contese suave.

Delfinul cicălitor tunelează crunta realitate preschimbându-se din când în când în peştoaica peştoaicelor.

Pisică de mare din inima sudicelor se metamorfozează şi ea. E

fie punct, fie principiu sau gramatica perversă a universului acvatic.

Circul de ape e fie un unu care se multiplică, fie nor trandafiriu fie doar punct ce va intra în vibraţie miraculoasă în clipele imediat următoare iar eu pendulez între prezent, trecut şi viitor fiind un punct aflat în vibraţie.

Corpurile sunt în derivă. Celulele se hârjonesc prin valurile înspumate chemându-se unele pe altele. Infinite sunt mişcările corpului urmând credinţa. Cercul magic al mişcării apelor conţine o infinitate de coduri. Dacă axa longitudinala se sfârşeşte la mijlocul bolţii cereşti, imaginarul e asemenea unui turbion.

— Ne vom lupta pe potriva cu nimicnicia şi ipocrizia, spuse o broască ţestoasă ieşind cumva la liman dintr-una din bătăliile războaielor semantice. Dacă axa transversala e prea rigidă, atunci vom fi sortiţi slugărniciei şi doar revelaţia ne-ar putea sustrage violent nemerniciei şi compromisului! Poate că momentul naşterii nu e guvernabil şi imaginarul, conţinându-se, are o târzie descoperire a sa. Axele imaginii sunt conţinute în numerele fiinţei şi în van am încerca să le schimbăm!

Dragonul marilor liliachii zise, ca, după părerea lui, pisică de mare din inima sudicelor avea dreptate să-l apere pe poetul mării de vreme ce axele imaginii sale nu putea fi schimbate una cu două. Caracatiţa portocalie striga ca şi ea e de partea literatului şi că simţise şi ea, din plin, cum ficţiunea generalizată şi generalizanta otrăvea bogăţia de minuni a lumii. Rechinul melancolic nega orice amestec în chestii ficţionale. Peştoaica peştoaicelor mărturisi că amiralul ei bâiguise ceva despre o posibilă ficţiune atunci când se afla pe patul de moarte.

Ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterica râse în hohote şi spuse ca-n singurătate văzuse totul foarte clar.

— Ce-ai văzut, dragă? întrebă Murena indigo, maliţioasa şi ţâfnoasa.

— N-ai auzit? Se strâmba ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică. Am văzut tot ce era de văzut. Într-o clipă! Stăteam întinsă-n pat şi mă uitam în tavan. Mă dureau ochii de-atâta alb.

— Şi?! Întreba delfinul cicălitor tremurând foarte tare de emoţie.

— Şi cum stăteam aşa am văzut totul.

— Şi? strigă neliniştita sepia orientalelor.

— Şi m-am dus în bucătărie şi-am luat un cuţitoi şi mi-am tăiat gâtul!

— E clar! Oracolul tău ţi-a jucat o festaaa nasoală de tot!

— Împăratul Owagama ar plăti bani grei oracolului nordicelor ca să afle care numere îi anunţa un destin implacabil. Regele marilor are o numărătoare magica adusă din inima orientalelor iar savanţii desueţi vorbesc uneori despre numerele tainice care guvernează corporalitatea în artele navigaţiei, am zis eu cu aplomb căutându-l din ochi pe nebunul de Pitoşkin.

Mişcările corpului în imensitatea oceanului fie digital, fie virtual sunt pecetluite de axe determinate. Iar codurile sunt definiţia şi, avându-le, putem reinterpreta imperfecţiunea. Insurgenta este explicitarea forţei imaginarului. Iar forţa imaginarului este împotriva dictatului şi autorităţii colectiviste.

Comunităţile acvatice şi nu colectivităţile sunt ţinta piraţilor veniţi de dincolo de orizontul vizibil.

Spionii produc fenomene stranii. Pitoşkin a trăit asemenea momente construind o altă realitate din povestirile science fiction scornite de mine.

Pe când lucra în Tambo Tamboree şi se întorcea de la muncă, de la exploatările marine de diamante de lumina veche, Pitoşkin deschidea reţeaua digitală, se bagă sub duş, îşi făcea nişte cartofi prăjiţi, golea în grabă o sticlă de sirop de trandafiri şi apoi îşi lipea urechea de perete. Se întâmplau lucruri ciudate dincolo, în corporalitatea ficţională a casei în care locuia cu chirie, se auzeau scârţâituri, gemete, râsete, un şuierat la fiecare jumătate de oră, trosnete, de parcă o uriaşă corabie ar fi intrat într-un recif de corali zdrobindu-se. Văzuse şi auzise lucrul acesta într-un film bestial cu piraţi despre care îmi povestise de nenumărate ori.

Apoi totul se liniştea şi rămânea doar un fâsâit. Atunci Pitoşkin îşi dezlipea urechea de perete, se apropia de fereastră, îşi aprindea o ţigară, se gândea, făcea tot felul de calcule. Uneori, vara, pereţii se răceau pe neaşteptate, se lasa frigul, cu toate că afară era un soare uriaş.

Ar fi dorit s-o întrebe pe proprietăreasa cine locuieşte alături de el, dar teama de a nu cădea în ridicol îl reţinea. Continua să asculte zile întregi cu urechea lipită de perete. Căuta să-şi imagineze ce se întâmplă dincolo. Cred că se gândea că locuiesc foarte aproape de el, că

îl urmăream.

Într-o noapte, îl trezi un vuiet, sări din pat speriat, casa se cutremură din toate încheieturile, odată, sub vânt, batiscaful pe care lucra se cutremurase la fel, îşi trase pantalonii la repezeală, vuietul creştea, ceasul de pe noptiera suna într-un mod ciudat, ceasul de la mâna se încălzi brusc, încât fu nevoit să-l scoată, cel de pe noptiera începu să se topească încet, ieşi pe palier, se îndrepta spre uşa aceea care îl atrăgea de mai bine de un an de zile, izbi în ea până când ceda, sari în lături, explozia de lumină îl orbi, nava piraţilor se desprinse şuierând, lăsând în urmă un gol, lumina o clipă cerul întunecat, se pierdu în adâncimea lui stârnind o grozavă furtuna acvatica în largul oceanului virtual.

Pitoşkin privi mirat golul acela unde nu existase vreodată o cameră, ci doar cealaltă faţă a peretelui lui, străveziu acum, atât de străveziu încât putea desluşi patul, aragazul, mica lui bibliotecă, ceasul de pe noptieră, topit, de parcă cineva, de altundeva, ar fi vrut să-i soarbă mişcarea, răsuflarea, orele şi toate celelalte lucruri.

Se pare că furtunile acvatice din largul oceanului şi din inima norilor trandafirii sunt provocate de spionii de dincolo de orizontul vizibil prin tehnici extrem de subtile. Formele noastre acvatice se multiplică sub presiunea câmpurilor şi pornesc pline de elan să înfăptuiască neînfăptuitul.

Fiinţe tragice ale colectivităţii, ele par a se deosebi prin maniera şi exerciţiu monden de fiinţele comunităţilor aflate întreţesute în structurile narative de profunzime ale registrului de navigaţie. Dar nu mondenitatea le diferenţiază ci insurgenta. Bănuim că reţelele noastre au fost deja virusate şi că spionii încearcă să pulverizeze orizontalitatea noastră prin centre şi periferii virtuale.

Vârtejurile virtuale mă smulseră din trecut aruncându-mă din nou în inima circului de ape din apropiere mândrului Bankusai.

Vânzoleala scăzuse. Fiinţele fabuloase tăcuseră cu toatele. Păreau nişte melcusori marini somnoroşi şi foarte moi.

Fanfaragii rupeau bucăţi din ele cu marşurile lor funebre bubuitoare.

Fiinţele fabuloase se bâţâiau. Îşi trăgeau mucii sângerii pe tăcute. Priveau pe sub sprâncenele albite de valurile înspumate.

Ca nişte mironosiţe!

— Alo! Alo! Când începe circareala?! strigă dintr-odată

comis-voiajorul caşaloţilor, strivind un alt vierme marin trandafiriu ce i se zvârcolea-n urechea stângă enervându-l foarte tare. Hai că mor de nerăbdare! Zău că-mi dau duhul! Dacă o fi demonul apelor în cauză, abia aştept să-l trag de corniţe! Dacă o fi vreo fiinţă venită din spaţiu o pun eu cu botul pe labe! Iar dacă-i vreun experiment pus la cale de oamenii guvernantei naţionale atunci să mă pupaţi cu toţii în cur!

Cum se mai prostea comis-voiajorul caşaloţilor!

Se cocoşea, nevoie mare. Că e cel mai tare din parcare! îşi umfla pieptul putrezit şi bătea cu piciorul de lemn în podeaua proaspăt calafatuita. Îşi închipuia că poate să-i facă praf pe agresori. Asta erau, fără îndoială!

Nenumiţi. Nevăzuţi. Necunoscuţi.

Şi ce chestii ieftine folosiseră! Se vedea de la o poştă! Holografie, jocuri de oglinzi, hipnoză! Ha, ha, ha!

Şi când te gândeşti ca vreo câţiva fiinţe fabuloase chiar crezuseră. Hapaisera pe nemestecate haleala aia puturoasă! Uite-aşa mai cade câte unu-n lat, gândi comis-voiajorul caşaloţilor. Cine o păţeşte? Naivul. Prostul. Cel cu capul în nori.

Îndrăgostitul. Da, asemenea oameni sunt foarte vulnerabili. Chiar şi împătimiţii cad uşor în lat. Ca fluturii pe lampă. Le iau foc încălţările şi inimioarele.

Le arde sufleţelul. Şi ce de lacrimi, ce de remuşcări, ce de scâncete! Şi-o grămada de regrete! Dar n-ai ce face! Marile afaceri nu ţin seama de sentimentul fluturelui gingaş. Elese-ncheie în umbră. Dospesc în măruntaiele unor pungaşi. N-au ele treaba cu sensibilitatea naivului. Praf îl fac. Îl scot la mezat. Îl licitează. Îl vând ca pe nimica, pe cuvânt dacă mint!

Vânzători? Vai, găseşti cu sutele, gândi întristat comis-voiajorul caşaloţilor.

Ştia el ce ştia! Văzuse o grămadă din ăştia. Interesaţi, mârşavi, fără de scrupule, ticăloşiţi. Îi agăţau pe naivi cu una cu două. Le turnau în urechi şi-n suflet tot felul de baliverne. Îi amăgeau. Ca ce frumoşi erau. Ce deştepţi. Că erau de viitor, oameni pe care se putea conta. Îi convingeau aşa, la minut, ca albul e negru şi negrul e alb. Nu, n-aveau scăpare naivii, prostii şi îndrăgostiţii.

Uşor de dus cu vorba. Uşor de păcălit. De mici o iau ăştia peste cap şi nu se-nvata niciodată minte. Nu se lecuiesc. Ei, unora le place, zău! Să-i gâdili. Să le umfli amorul propriu cu pompa. Să le poleieşti

orgoliul! Ce le mai creşte inima! Aia care-o să putrezească cât ai zice peşte după moarte!

Asta-i, gândi comis-voiajorul caşaloţilor oftând. Nici nu deschizi bine ochii la lume ca mârşavii hop, în cârca ta. Să-ţi înmoaie oasele. Să-ţi fure bruma de linişte. Să-ţi facă praf pojghiţa de înfiorare. Să-ţi înfulece averea. Sănătatea.

— Ăştia-ţi sug până şi măduva oaselor. Te-nghesuie într-un colţ şi-ţi cara pumni în stomac până zici şi faci ca ei. Nuse-ncurca, mârşavii! răcni un rechin melancolic.

— Nişte căcănari, spuse comis-voiajorul caşaloţilor. Să le rupi gâtul?! Să-i treci prin foc?! Să le smulgi limba?! Să le tai aripioarele?! Să-i jupoi de vii?! Să le scoţi ochii?! Ha, ha, ha! O mie vor răsări în loc. Mârşavii sunt ca microbii. Se-nmulţesc cu milioanele. Pe tăcute. Dintr-odată răsar. Din pământ din iarbă verde. În zdrenţe sau în frac, tot mârşavi se cheamă că sunt. Vin puhoi! La grămada le merge lor bine, ticăloşii. Tropăie prin lume. Doar, doar or găsi ceva de ronţăit. Vreun locşor unde să fitileze. Să tragă sfori. Să omoare cu bună ştiinţă!

— Ochesc câte un zevzec şi se-arunca asupra lui, hulpavii! Păi aşa-i trebuie zevzecului dacă n-a învăţat lecţia vieţii! strigă o tentaculata plângăcioasă.

— Alo, băieţii! răcni comis-voiajorul caşaloţilor scuipând un alt vierme marin trandafiriu mare şi gras şi smulgându-se dintre gândurile lui parşive. N-aveţi de gând să ne lămuriţi? E circareala?! E concurs? E vis? Sau e Sfârşitul Lumii?!

— De ce te grăbeşti aşa, iubiţel? Ce nu-ţi place?! Pari nefericit? îi şopti la ureche rechinul melancolic. Nu te mai zbate, îţi pierzi frăgezimea coapselor, ţi se lasa fesele, dragule! N-ai auzit că de-abia când atotcuprinzătorul va fi principiul unificator se va sfârşi marele joc al universului acvatic? De-abia atunci va fi rechemat universul acvatic în marea memorie! De-abia atunci se va schimba programul! Dar zău, avem atâta timp să ne destrăbălăm! Ce zici?! Vrei să te înfulec un pic? Doar un pic?

— Ia vezi! Ia vezi! Se înfurie comis-voiajorul caşaloţilor. Ia vezi că-ţi frig spinarea! Ce tot sperii lumea de pomană?! O să trecem de mascarada asta, aşa, fluierând! Pe cât punem pariu?!

— Bravooo! strigă melcul cu cochilie de lumina veche.

— Dă-i înainte, domnule! Să se-nveţe minte haimanaua asta de rechin melancolic! răcni sepia orientalelor.

— Foarte frumos! strigă ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică. Ce tot sperie fabuloasele cu dinţii lui ca nişte spăngi?!

— Ar trebui să-i tragem o bătaie soră cu moarteaaa! propuse dragonul marilor liliachii pus rău de tot pe scatolceala.

— O merită cu prisosinţă! Ha, ha, ha! râse piatra de mare din largul occidentalelor.

— Huooo, rechiniii! urla păianjenul oceanului.

— Domnilor, puţină decenţă! spuse guvernatorul aricilor de mare. Deocamdată, dânsul are aceleaşi drepturi cu noi! E o fiinţă fabuloasa ca şi noi, una gata, gata să se-ntoarcă printre cei vii, în crunta realitate! Atunci o să vedem. Dar acum?

— De ce s-aşteptăm atâta? N-ar trebui să clarificăm lucrurile pe loc? Întreba scoică de aur holbându-şi ochii de jur-împrejur. De asta am dat greş de-atâtea ori în întreaga noastră istorie acvaticaaa! Pentru că am lalait-o!

— Sanchi! oftă sepia orientalelor. De lălăit văd ca lălăie fanfaragii ăştia. Uită-te la ei! Cânta anapoda! Băă, ţineţi ritmul!

— Huooo! răcni delfinul cicălitor tuşind în draci şi împroşcându-i cu sânge pe toţi cei din fata lui.

— Domnule, când începe circareala?! Când schimbam în sfârşit structurile narative şi descriptiveee? vru să ştie din nou comis-voiajorul caşaloţilor. Când o să descifrăm mesajului primit de la norii trandafirii?

Noi, navigatorii secretului, interceptăm mesajele. Zgomotul de fond al universului acvatic e încărcat de amprente. Interpretarea mesajelor schimbate între piraţi ne duce la o concluzie stranie. În rândurile inamicilor noştri aparenţi se cuibăreşte confuzia. Sunt tot mai fascinaţi de acurateţea secretizării universului acvatic. Sunt cuprinşi de perplexitate. Tind să devină inversul nostru informaţional.

Ca şi cum ar vrea să ne legăm prin curenţi de apa secreţi.

Ca şi cum ar vrea să fim pereche în călătoria noastră aparenta, să ne confundam, să fim unul şi acelaşi Pitoşkin aflat în funcţiune sau fiinţând pervers în corporalitatea acvatica a universului acvatic.

Unii piraţi veniţi de dincolo de orizontul vizibil porniră în căutarea propriei lor identităţi, se chemară unii pe alţii, se tatonara, încheiară câte un armistiţiu.

Alţii încercară să descopere gramatici operaţionale şi grile de lectura hoinărind prin instrucţiunile registrului de navigaţie vrând să

dea de urma noastră.

Dar grilele de lectura sunt secrete. Aidoma nopţilor acvatice. În faldurile lor se ascund felurite întâmplări al căror înţeles scapa fiinţelor fabuloase arestate chiar în acest moment digital în inima inelului magic. Asta s-a întâmplat cu puţin timp înainte că domeniul cruntei realităţi să explodeze aplatizându-ne şi transformându-ne creierul în curenţi de apa de gradul unu tocmai pentru a înţelege cu mai mare uşurinţă artele navigaţiei în universul acvatic.

Dar ce ar putea fi arta navigaţiei? O secreta aşezare a punctelor într-o grilă imaginară care poate fi tratată drept fundal? O urmă de melc, o aparenţă şi ea, un semn al planului ascuns al lumii?

Cine să înţeleagă oare planul ascuns?

Poate noi, navigatorii secretului. Noi suntem fiinţele fabuloase. Noi, cei care ne întrupam în subdomenii care pot părea reale unor fiinţe bidimensionale aşa cum am fost odinioară, în vremurile primordiale.

Sub presiunea furtunilor oceanice, universul acvatic se umfla sau se dezumflă.

Curenţii de apa semantici sunt elastici. Şi ei navighează. În nodurile lor digitale se găsesc urme de lumina veche, materie stelară de la începuturi, matrice informaţionale care au fost aruncate de program şi aşa mai departe.

Se petrec apoi tot felul de fenomene.

Viaţa nu este decât o reflecţie. O aparentă. Materialitatea se deduce din viteza picăturilor de apă. Viteza este foarte importantă. Mai apoi, materia invizibilă. Acolo unde curenţii de apa semantici se fac ghem reţinând lumina.

Lumina însă scapa de foarte multe ori datorită furtunilor oceanice care se ascund în corporalitatea valurilor înspumate. Şi atunci apare circul de ape în care tot felul de fenomene sunt posibile dar de nemărturisit.

— Nemărturisirea grilei e primul act al iniţiatului! răcni peştoaica peştoaicelor având dintr-odată o teribilă revelaţie asupra lumii.

— Descoperirea grilei e actul subtil al celui trecut de utopice. Doar savantul desuet considera grila un moft, o construcţie iluzorie. Iniţiatul lecturează registrul de navigaţie cu ajutorul grilei dar nu o face pentru a proslăvi predicţia sau profeţia, aşa să ştiţi, fabuloaselor!

Adaugă comis-voiajorul caşaloţilor semn că a mirosit el ceva, ceva despre întreaga intriga din corporalitatea circului de ape.

Fanfara o lua de la capăt. Atacă un marş la modă.

Toboşarul bătu în tobe ca un apucat. Trompetiştii aruncară nori trandafirii până-n cupola circului de ape, tromboniştii umflară în valuri, valuri înspumate, cortina înstelată. Tambur-majorul îşi agită bastonul cu măciulie de argint şi-şi umfla burdihanul încins cu o cingătoare de argint, primită în dar de la regele mării.

Foca de sticlă din largul nordicelor bătea tactul cu pantoful ei de lac. Părea amuzată de toată tevatură. Lumea era a ei! Nu-i pasa că trece timpul acvatic cu repeziciune, nu se întreba dacă e o înscenare sau nu. Stătea aşa, în mijlocul arenei acvatice, plină de înfiorare. Mai făcea câte-o piruetă, mai scotea limba la fanfaragii. I se umflaseră nările delicate. Venea un damf de bălegar dinspre menajerie.

Doamne?! Erau oare animale adevărate? Lei, tigri, elefanţi, urşi polari, vulpi argintii, câini, iepuri, foci, delfini, porci mistreţi şi capre?! Nu cumva era o păcăleală?! Poate că acolo, în beznă, erau frumos rânduite o mulţime de cazane cu smoală fierbinte! Poate că nişte demoni ai apelor, mici şi trandafirii, cu cornițe ascuţite, le păzeau şi-aveau grijă să nu se stingă focurile, mama lor de ofticoşi!

Aşteptau, ticăloşii. Să calce pe bec vreo fiinţă fabuloasă. S-o scrântească. Să-şi dea în petic rău de tot. Şi-apoi? Hop cu obrăznicătură-n cazan!

Doamne, poate că era totuşi doar un caz clasic de trăire paradoxala!

— Instantaneul acvatic face însă inutila raportarea la trăiri paradoxale dând posibilitatea de a face interpretări prin lipsire de timp. Timpul acvatic e un construct căutat de spionii veniţi de dincolo de orizontul vizibil. Regimul lor imaginar acvatic e bântuit de fantasme. Din când în când, găsim în ochii fiinţelor fabuloase vârtejuri înspumate generate de afluxul de informaţii de dincolo de orizontul vizibil. Vârtejurile norilor trandafirii se cuplează la matricele informaţionale ale fabuloaselor conţinute în registrul nostru de navigaţie, intra în rezonanţă anunţând cu mare pompă nesfârşitele războaie matriceale, zise peştoaica peştoaicelor fiind animată cu grijă, din umbră, de navigatorii secretului.

Dar vârtejul nu e grila.

Structurile imaginare libere şi matricele virtuale ale artefactelor

acvatice păreau a le fi de trebuinţă pentru un plan ascuns. Organizarea superioară prin catastrofe dezvăluie fiinţarea-funcţionarea artefactului în structuri imaginare libere, morfologia lui aparţinând simultaneităţii şi fiindului. Numai din punctul nostru de vedere exista efectul de orizont al continuumului acvatic şi de aici iluzia evoluţiei tehnologice în domeniile acvatice.

Fiind instantaneu acvatic şi nu adăugare, fiind desfăşurare deodată şi nu construcţie şi nici evoluţie, artefactul este o preexistenţă aparţinând unui plan ascuns pe care îl cercetează absorbiţi desuetii astronomi şi gabierii tuturor mărilor şi oceanelor lumilor acvatice. În mod fals, spun eu, artefactul aparţine istoriei iar ficţiunea generalizată şi generalizanta aparţine furtunii sau adâncurilor sau naufragiilor.

Peştoaica peştoaicelor se fandosea şi ea. Avea şi ea o umbreluţă, un artefact, acolo, de vreme rea. Una portocalie. Mâncată bine de molii. I-o lăsase moştenire un rechin din marile sudicelor.

Să-i ţină de ploaie şi de vânt! Şi de vârtejuri virtualeee!

O tot cicălea peştoaica peştoaicelor pe de pisica aia de mare din inima sudicelor şi o tot dăscălea în fel şi chip.

— Ascultă-mă, dragă, să ştii, praf îi face nepoată-mea pe ăştia cu demonul lor cu tot, cu circul de ape, cu norii trandafirii, cu schimbarea structurilor narative şi cu cioarsă aia de registru de navigaţieee!

— Nu spune, dragă, chiar aşa?! Mă dai gata! Praf mă faci! şopti pisică de mare din inima sudicelor dând ochişorii peste cap.

— Ce crezi că demonul apelor e-un tip atât de bazat?! Aud c-ar fi de fapt o fiinţă extraterestră ceva mai evoluată ca noi. Iar dacă nu e demon al apelor şi e vorba de piraţi atunci să ştii că ăştia nu au sex! Sunt ca îngerii!

— Oare cum se înmulţesc ăştia, dragă? Gânguri pisică de mare din inima sudicelor ştergându-şi puroiul de pe faţa-i arsă.

— Curva tot curva! La ce să se gândească ea?! Se înfurie peştoaica peştoaicelor agitându-şi umbreluţa mâncată de molii. Ascultă aici, dragă. Am auzit spionii încearcă să obţină un rang superior. Ca s-ajungă printre cei care stăpânesc marele joc al universului acvatic şi să se poată bucura de marele orgasm! Şi asta e o chestiune care ţine de metafizică, de filosofie şi de principiul lui unu care se multiplică pentru că tot ceea ce este nu poate fi aşa decât dacă acceptăm ca aparenţă e aparenta prin puncte aflate în mişcare haoticaaa!

— Mă dai gata, dragă! Cât de multe mai ştii! Totul sună foarte complicat!

— Ei, nu prea cred. Trebuie să fie o ecuaţie unică! Înţelegi?

— Bine, bine, mai vedem noi! Mă năuceşti de cap iar ăştia, nu vezi, ăştia se mocăiesc cu circul de ape ceva de speriat?! Alo, alo! Direcţiunea sa!

Peştoaica peştoaicelor îşi băga şi ea aripioarele în bot şi trase-un fluierat straşnic de se cutremurară bărcile proaspăt calafatuite.

Fiinţele fabuloase se luară după ea şi începură să dea din antenele de sidef şi să bată furioase din aripioare. Răcniră cu toatele ca nişte apucate.

— Hei, câcâitilor! Ce ne tot aburiţi!?

— Foaie verde, foi de ceapă, hai mai repede să-nceapă!

— Unde sunteţi creaturi demonice?! Ce puneţi la cale? Hai că trece timpul acvatic regulamentar!

— Iuhuuu! Dracusorilooor! Matrozii sataaanici!

— Ah, Doamne, unde-s demonii ăia să le bem noi sângele?!

— Ziceau c-o să fie un concurs şi că pe urmă o să plecăm cu toţii acasă!

— Mincinoşii! Mincinoşii! Mincinoşii!

— Lasă-i domnule, nu vezi că suntem luaţi la mişto?! Au încălzit deja cazanele cu smoală şi vor să ne fiarbă pe îndelete!

— Ce să-i laşi?! A dat norocul peste noi şi ne-am trezit fiinţe fabuloase din cauza acelei teribile ploi venite de dincolo de orizontul vizibil şi acum vin spionii ăştia să ne facă bucata?!

— Aşa-i! Vor să ne treacă printr-o grămadă de chinuri! Dar în timpul acvatic vieţii nu ne-am rupt noi în cur pentru tot felul de prostii?! Nu ne-am dat noi, fabuloasele, de ceasul naufragiaţii după glorie, după bani şi după curviştine?!

— Domnule, cică ăştia au fugit cu sufletele noastre cu tot şi ne-au lăsat aici cu buză umflată!

— Vrei să spui c-au şters-o cu matricele noastre informaţionale sau cu câmpurile noastre informaţionale remanente?!

— Tot ăia!

— Auzi! auzi cum vorbeşteee!

— Prea-i linişte!

— Adică să fi crăpat demonul apelor?!

— O fi murit domnule, prea a fost grozavă ploaia aia informaţionala venită de dincolo de orizontul vizibil!

— Taci! Nu moare asta cu una cu două! Are tot felul de tehnologii acvatice de ultima oră, e bine pregătit, e bine pus la punct!

— Tehnologia acvatica este o stare a lumilor fiind a structurilor imaginare libere care nu au a-şi căuta vreun suport, ele nefiind în funcţiune. Artefactul şi tehnologia nu sunt importante prin funcţiile lor care ar fi spre buna funcţionare a registrului de navigaţie! răcni comis-voiajorul caşaloţilor făcând pe interesantul.

Artefactul şi tehnologia acvaticului aparţin structurilor ascunse ale universului acvatic, registrul de navigaţie revendicând artefactul spre folosinţa lui.

Noi, navigatorii secretului, nu facem o delimitare între fiinţă şi artefact, ele fiind unul şi acelaşi obiect al viului acvatic şi, în ultimă instanţă, a ultimului sens, fiind al profunzimii fundamentale care se revendică a fi ocean digital sau, după caz, ocean virtual. Arestarea artefactului, proastă lui folosire şi greşită interpretare a funcţiilor sale, reduc fiinţa fabuloasa la acte vulgare, la un pragmatism minor şi la sfârşitul istoriei ca desfăşurare iluzorie pe marea înspumata.

Motorul unei fregate va fi strivit de gravitaţie în timp ce un motor virtual va scapă controlului, el manifestându-se nu atât liber cât condus de forţe subtile către executarea unor sarcini cuprinse în registrul de navigaţie.

Toate acestea nu pot împiedica revoluţia tehnologică acvatica să se desfăşoare în mod aparent către un ultim sens. Fiind acesta sfârşitul registrului de navigaţie sau desecretizarea universului acvatic.

Problema ar fi destul de simplă în lipsa unor structuri imaginare libere, a unui act de reflecţie susţinut într-un univers plin de universuri lipsit de fiind.

— Haosul oceanic nu ar putea fi însă eveniment nefiind construit după instrucţiunile unor structuri imaginare libere astfel ca însuşi haosul oceanic este dovada funcţionarii unor astfel de structuri care reclamă, în bifurcaţii, dezvoltarea tehnologiei şi tehnicii, se grăbi să adauge delfinul cicălitor vrând să arate tuturor că putea citi gândurile navigatorilor secretului fără prea mult efort.

— Atenţie, doamnelor şi domnilor! Adineauri am tras o raită pe la cabine! răcni melcul cu cochilie de lumina veche dându-şi importanţă. Mă jur pe crucea mea, l-am zărit pe demon al apelor! Am

deschis o uşă din întâmplare! Şi, ce să vezi?! Era acolo, pocitania, se moşmondea! L-am cercetat din cap până-n antenele de sidef! Era ca un lujer luminos! Mişto mai strălucea! Aerul trandafiriu era tare îndesat în jurul său! Şi tipul se tot juca cu o tastaturaaa!

— Cântă la pian?!

— Tastatura nu tastatura, am spus! Domnule, eu cred că erau nişte calculatoare, matrice bâzâitoareee! În mod sigur, calculatoare!

— Poate era o fantomă şi nu te-ai uitat tu bine!

— Aiurea! N-am orbul găinilor! strigă melcul cu cochilie de lumina veche simţindu-se pe deplin jignit. Tastaturile erau ale dracului de barosane! Să mor dacă mint! E clar că ni se pregăteşte cevaaa!

— Ia dă-i în mă-sa! Fac pe nebunii! Şi demonul apelor şi fanfaragii şi matrozii şi spionii veniţi de dincolo de orizontul vizibil şi care-or mai fi! Ne-au carat până aici şi-or să ne taie gâtul şi cu asta basta!

— Huooo!

— Or să ne toace ca pe altceva!

— Ce vorbeşti, domnule? Ce să mai toace? Nu vezi ce descărnaţi suntem?!

— Ciuciu!

— Ia vezi! Ia vezi! Fii cuviincios!

— Nu mai ţipaţi! Uite, se mişca ceva acolo, după cortină!

Aşa-i la îmbulzeala.

Fiinţele fabuloase-şi cereau dreptul de-a fi luate în seamă. Urlau. Răcneau de mama focului. Îşi fluturau cioturile însângerate. Se burzuluiau. Îşi dădeau cu presupusul. Ardeau de nerăbdare să înceapă circareala. Voiau să afle dacă-i albă sau neagră. Ce să se mai perpelească atâta?! Unele strigară pline de înverşunare celor din fata tot felul de mascări.

— Staţi, ba, jos, că nu se filmează!

— Nu vezi că aduc o maşinărie? Uite-o acolo! Are şi ecrane!

— Proştilor! Acela e un generator de câmp oceanic. Nimeni n-o să se mişte de-aici! Ne ţin ostateci! S-a dus libertatea noastră!

— Nu-i generator! E un automat de cafea! S-au gândit să ne omenească!

— Să ne demonizeze, vrei să spui?!

— Ia, tăceţi, e un detector de minciuni! Or să ne ia pe fiecare-n parte. Să spunem ce porcării am mai făcut în amarul de vreme de când

am stat scufundaţi bine de tot în oceanul virtual!

— În oceanul digital, vrei să zici?

— Tot ăia!

— Ce tâmpenie! Am stat o mie de ani înghesuită în corabia aia naufragiată! mai rău ca o sardea!

— Dar ce domnule?! N-au avut rudele bani să-ţi cumpere o naufragiată ca lumea?! Nu s-au îngrijit de tine?

— Dracul să-i ia de zgârciobi! Toată viaţa au cumpărat artefacte de la second hand! Nişte marţafoi!

— Un artefact aidoma lui Pitoşkin nu s-ar putea produce fără o matrice virtuală care să-l organizeze şi care să se afle înaintea lui în existenta-funcţionare, se prosti rechinul melancolic făcând şi el pe interesantul.

Intuiţia, descoperirea, proiectarea şi experimentul nu sunt decât exerciţii minore care pun în lumina matricea virtuala acvatica desecretizând-o fără a cunoaşte sarcina de profunzime şi săgeata catastrofei prime şi fără a da indicaţii sigure asupra artefactului oceanic.

Scepticii sau academicianul desuet ar întreba cu maliţie la ce i-ar trebui universului acvatic o ancoră sau un manometru sau un telescop sau pânze de corabie iar filosoful arogant ar spune că universul acvatic ar încerca să se cunoască privindu-se prin uriaşa lentilă acţionată de un motoraş pus în mişcare de puterea vântului.

Niciuna nici alta.

Trebuinţa nu este o funcţie a universului acvatic şi nu este o fundamentală unui artefact. Viitorul, conţinut în instantaneul acvatic, ar putea dezvălui martorului ultim adevărata natură a artefactului şi tehnologiei acvatice.

Problema dacă acest martor va fi un artefact aflat în funcţiune sau nu este fundamentală. Dacă s-ar afla în funcţiune, structurile imaginare ar fi nesfârşite şi ar pregăti o nouă stare de intenţionalitate, intenţionalitatea fiind starea supremă a universului acvatic.

— Dacă nu s-ar afla în funcţiune, artefactul-martor ar fi un pasiv al inventarului pe care matricea virtuala îl va fi părăsit întorcându-se în instrucţiunile atotcuprinzătorului, moreaugarinuleee! răcni peştoaica peştoaicelor.

— Aceasta fiind o lipsă exemplară, spionii pun la cale un atac pe un front de adâncime. Ar putea fi doar o simulare, zise grăbit

comis-voiajorul caşaloţilor.

— Suntem pregătiţi pentru atac şi contraatac! Se lauda un şarpe de mare care dormita sub carena un bărci proaspăt calafatuite.

— Potrivit unor responsabili de ordin superior, virușii produși de piraţi ar putea induce centre şi periferii în profunzimile noastre acvatice. Dar noi suntem esenţa structurilor narative şi descriptive. Noi suntem picurii de ceaţă, noi suntem vântul de seară, noi suntem vârtejul ameţitor al norilor trandafirii! răcni dragonul marilor liliachii vrând să arate că el a înţeles deja care ar fi sensul ultim.

Asta-i! Făceau mare caz de inteligenţa lor. Se cocoşau.

Îşi dădeau ochişorii peste cap, ce să mai vorbim.

Le ştiau ele pe toate.

Cârâiau. Guiţau. Mârâiau. Chitcaiau. Macaiau. Doar, doar le lua în seamă cineva. Vorbeau în dodii. Cică norii trandafirii erau de fapt agenţi secreţi ai unor alte lumi. Şi cu asta, basta. Fiinţele fabuloase nu mai aveau scăpare. Spionii din străfundurile universului acvatic le aduseseră din nou la viaţă. Şi-acum se pregăteau să experimenteze nişte gaze toxice de luptă.

Unele fiinţe fabuloase îşi exprimară opinia potrivit căreia era vorba de o bombă nemaipomenit de periculoasă. Altele spuseră că de fapt se experimentau nişte furtuni oceanice folosite drept armă de luptă.

Câteva fiinţe fabuloase afirmară ca lucrurile erau mai teribile. Că aveau ele informaţii sigure. Anume că au fost transformate din mici vârtejuri virtuale în fiinţe fabuloase pentru a fi retuşate structurile descriptive ale tuturor lumilor acvatice.

Pentru ca formele viului să poată primi alte chipuri şi alte identităţi. În mod sigur ale unor politicieni de marca din corporalitatea întregului univers plin de universuri. Urma apoi ca originalele să fie ucise şi înlocuite cu copiile lor.

Conspiraţie oceanica în toată regula! Ce să mai vorbim!

Rechinul melancolic se prosti şi el. Zise că vor fi pregătite cu toatele pentru un lung zbor interplanetar. Că vor fi trimise într-o expediţie către sensul ultim. Şi ca, odată ajunse acolo, o vor lua de la capăt. Cu sârg şi spor. Plini de avânt. Şi că vor construi o lume mai bună şi mai dreaptă!

Sigur că la grămada puteau vorbi vrute şi nevrute. Nu era pentru careva vreun pericol. Nu le bagă nimeni în seamă, nu le lua

nimeni la ochi. Puteau să se prostească foarte bine. Fiecare putea flecari liniştită pentru ca mai erau o mie în jurul ei.

Puteau să-i dea înainte. Cu toată viteza!

— Domnule, ne prinde anul 0101001! strigă dragonul marilor liliachii dând ca un smintit din antenele de sidef. Hai că de-abia aştept să o şterg de-aici şi să dau ochii cu ceea ce numiţi voi crunta realitate!

— Lasa dragă, zise ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică. Până ajungi tu să te întorci în crunta realitate or să ne sugă noua sângele şmecherii ăştia care pun la cale întreaga intriga din circul de ape! Nu vezi ce fioroşi sunt cu toţii?!

— Prostii! făcu neîncrezător păianjenul oceanului.

— Ehei! zise comis-voiajorul caşaloţilor. Chiar aşa o să fie!

— Cum adică? Se sperie păianjenul oceanului.

— Păi chiar acum au descărcat un lot proaspăt de vampiri în spatele menajeriei!

— Vorbeşti serios? Întreba păianjenul oceanului.

— Îhî. Acuşica or să ne sară în cârcă! rânji comis-voiajorul caşaloţilor.

— Măgarule! răcni piatra de mare din largul occidentalelor.

O uriaşă balena albastră se arătă m şi flecari despre câte-n luna şi-n stele cu unii şi alţii, malagambişti literari, scriitori ai mării. Povesti cum îl înghiţise pe nebunul de Pitoşkin confundându-l cu o anemonă. Amiralitatea îşi trimise scafandrii să afle ce şi cum în circul de ape iar împăratul norilor porni un război pe viaţă şi pe moarte cu regele mărilor. Prinţesa lacurilor trimise matrozilor un mesaj secret prin care îi avertiză asupra unui posibil atentat, regele marilor ceru vânătorilor săi pielea balenei albastre iar contraamiralul sudicelor îşi duse crucişătorul portocaliu în apropiere de norii trandafirii pentru un bombardament de seara.

Contraamiralul nordicelor se grăbi să încheie o alianţă secretă cu acvatica oficială iar femeile orientalelor îşi făcură apariţia pentru prima oară pe creasta munţilor pregătindu-se să se preschimbe în nori trandafirii. Dansatoarele de la periferia occidentalelor povestiră ca noi, navigatorii secretului, am anima uriaşa balena albastră şi că forţe tainice puneau la cale schimbarea lumii odată cu venirea ploii de dincolo de orizontul vizibil în inelul magic.

Fanfara navală, animată de o asemenea veste nebuna, începu un marş vesel ca să mai îndulcească atmosfera. Se-aprinseră în cupola

stele trandafirii. Mantia înstelata se undui. De nicăieri se stârni vântul.

Bum. Bum. Bum. Bătu toba mare. Tu, tu, tu, anunţară trompetii, glumeţii, trumbt, trumb, trumb, adăugară tromboniştii într-o notă gravă.

În sfârşit îşi făcu apariţia prezentatorul!

Intră-n arenă în pas săltat. Mustăcind. Cercetând plin de şiretenie chipurile fiinţe fabuloaselor. Se opri. Făcu o plecăciune. Le trimise câte-un pupic neruşinat. Îi salută din vârful buzelor bâţâindu-se.

Parcă-l ştiam eu pe ticălos!

— Doamnelor şi domnilor, bine v-am găsit!

— Tâmpituleee! strigă comis-voiajorul caşaloţilor scuipând un ghem de viermi trandafirii drept în scăfârlia rechinului melancolic.

— Pardon? făcu mirat prezentatorul trăgându-se de reverul fracului sau negru.

— Trebuia să zici… începu comis-voiajorul caşaloţilor.

— …rău v-am găsit! îl completă delfinul cicălitor.

— Chiar aşa, domnule! Rău ne-ai mai găsit. Nu vezi că suntem în plin proces de putrefacţie?! Nu vezi, oareee?

— Trebuie să ieşim la suprafaţă! Trebuie să ne eliberăm din această aparentă!

— Să ne revigorăm!

— Dar dumneata, prezentatorule, nu vrei, nu-i aşa?! Eşti mână-n mână cu arătarea aia! Demon al apelor o fi? Sau inversul informaţional al piraţilor veniţi de dincolo de orizontul vizibil?! Dar ce ne pasă?! Trebuie să ieşim la aer curat! E o putoare cumplita aici! Ne-am câştigat dreptul de a ne reîntoarce printre cei vii, în inima cruntei realităţi!

— Nu faci bine că te împotriveşti!

— S-ar putea să-ţi pară rău!

— S-ar putea să-ţi pară chiar foarte rău! strigă delfinul cicălitor.

— Doamnelor şi domnilor, această fiinţă fabuloasa minte, minte de-ngheaţa apeleee! strigă prezentatorul aruncând pe gură un nor trandafiriu. Arăt eu ca unul care va vrea răul?!

— Huooo! Tipa pisică de mare din inima sudicelor.

— Vă rog, puţină disciplina! ceru prezentatorul. Nu-mi faceţi probleme. O să terminăm foarte repede! Vă promit! Vă rog să daţi dovadă de responsabilitateee!

— Îngâmfatuleee! Tipa piatra de mare din largul occidentalelor.

— Căcănaruleee! răcni ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterica râcâindu-şi rana de la gât.

— Jos bonjuriştii! strigară la unison contele bureţilor de mare şi melcul cu cochilie de lumina veche.

— Afară din circul de ape cu mitocănii! se grăbi să adauge scoică de aur.

— Ia mai tăceţi! Se burzului păianjenul oceanului. Să ne spună cine este. Să ştim şi noi cu cine stăm de vorbă!

— Să ştim pe cine înjuram, ha, ha, ha! râse guvernatorul aricilor de mare.

Prezentatorul îşi scoase jobenul trandafiriu. Făcu o reverenţă. Se scotoci prin buzunare. Dădu la iveală o tastatură. Apăsă repede pe taste. Instantaneu, începu să plouă cu brotăcei. Apoi începu să ningă cu bănuţi de-argint uşori ca fulgul. Şi, la urmă de tot, răsări în talasul umed o corabie uriaşă din care matrozii aruncară zeci şi sute de cărţi şi de manuscrise vechi.

— Eu sunt Pitoskiiin! răcni prezentatorul făcând o nouă reverenţă.

— Bravo, domnule! Aşa mai vii de-acasă! spuse mulţumit păianjenul oceanului.

— Şi dacă tot cine eşti… începu sepia orientalelor.

— …să ne pupi în cur, Pitoskiiin! Se prosti melcul cu cochilie de lumina veche fudulindu-se, cocoşându-se şi dându-şi ochişorii peste cap plin de arogantă şi trufie.

Asta e. Perversul de Pitoşkin era. Scamatorul!

Voia el să se fudulească. Să-mi arate cum putea să ia în stăpânire realul. Să dea ştiinţele cu cracii în sus. Să pună la cale un act de magie susţinut, vezi bine, de un riguros experiment ştiinţific. Să supună aparenta universului acvatic la tot felul de perversiuni intelectuale.

Fudulia, arogantă, lipsa de program intelectual, iluzoria glorie, nemoartea prin act literar, falsa retorica despre moartea romanului science fiction, subretele sau malagambiştii literari care trec drept critici cu ştaif sunt doar câteva dintre elementele unui carnaval nebun şi periculos al imaginarului pus la cale de Pitoşkin.

Plăcerea lui Pitoşkin, nărăvit şi insuficient, maestru declarat al referinţei, pare să fie doar execuţia în piaţa publică a moreaugarinului care, chipurile, ar trebui să îndeplinească un ritual al scrisului.

Moreaugarinul meduzei ar trebui să facă orice numai să încapă

în meschinele canoane şi regulamente instituite de acvatica oficiala, oricare ar fi ea, sau în molatecele sau vulgarele hărţi maritime, chipurile critice, vânzolite prin lumile acvatice ale sudicelor, nordicelor, orientalelor şi occidentalelor. Moreaugarinul ar trebui să fie o trompetă inspirată a vremurilor ce vin, este salvatorul şi învăţătorul.

Malagambiştii literari considera chiar ca moreaugarinul e un căpitan de vas gata, gata să bată în clopotul de punte spre vestirea apocalipsei acvatice.

Pitoşkin se hrăneşte din vechile canoane critice împărţind cu mânie sau dispreţ bonuri valorice de glorie sau de prosperitate literară.

Spiritul de navigaţie e mort şi îngropat în timp ce popoarele acvatice digitalizate şi fragmentate digitalizate şi fragmentate sunt guvernate de mituri desuete şi nefuncţionale care smintesc imaginarul colectiv.

— Popoarele acvatice digitalizate şi fragmentate trăiesc moartea propriului lor imaginar dănţuind fantomatic, îngurgitând evenimentul, dănţuind pe plajă, tăind valurile vitejeşte, neştiind că sistemele liniare sunt defuncte, moarte, moarte şi că secretul navigaţiei este de fapt o complexitate! răcni comis-voiajorul caşaloţilor gata, gata să-l ia în fălci pe Pitoşkin, să-l facă harcea-parcea în faţa fabuloaselor.

Mare tevatură. Acum că aveau şi prezentator. Adică lucrurile se complicau, aveau un adversar. Era puternic, oare?! Ce forţe oculte îl manipulau?! Care oare îl adusese în faţa lor, în mijlocul arenei?! Sau era chiar artizanul întregului spectacol?!

Uite-l cum se juca nemernicul cu tastaturile alea! Putea oare să construiască tot felul de lumi din marele nimic?! Să facă să crească un univers plin de universuri fără de sfârşit dintr-un degetar de materie?!

Pitoşkin părea stăpân pe sine. Prezentator?! Demonul apelor deghizat. Pirat pervers. O mască, ce mai încoace şi-ncolo! O amăgire. Aparentă.

Oare nu cumva şi arătarea asta de Pitoşkin era în plină trăire paradoxala?!

Avea frac trandafiriu. Avea joben trandafiriu. Avea un surâs subţire şi el, surâsul, trandafiriu. Avea o mie de înfăţişări. Avea degete ca nişte şerpi de mare.

Avea nas acvilin şi urechi ca nişte frunze de lotus.

Oare ce ascundea prin buzunarele lui ca nişte găuri de vierme, obiecte cosmice imposibile şi foarte periculoase?! Ce coridoare subterane? Ce comori? Ce animale acvatice de pradă?! Sau poate se găseau acolo marele interes, marile afaceri, întregul atotcuprinzatooor! Doamne, dar se părea ca prezentatorul acesta părea să fie mai sus şi de marele interes şi de marile afaceri.

Poate chiar şi de marea revelaţie.

— Hai, domnule Pitoşkin, zi-ne care-i treaba cu concursul! Şi nu ne mai perpeli atâta că nu e frumos deloc! strigă ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică.

— Ai vreun regulament, ceva? se interesă peştoaica peştoaicelor sperând în sinea ei ca lucrurile se vor aranja în favoarea ei.

— Am înţeles că foca de sticlă din largul nordicelor vă va reprezenta, că va lupta pe câmpul de luptă al circului de apeee! strigă Pitoşkin.

— Da, da, da, de trei ori da! strigară în cor fiinţele fabuloase bătând nervoase din antenele de sidef şi bâţâindu-se foarte tare în bărcile proaspăt calafatuite.

— Ea va trebui să înfrunte cele şapte înfăţişări ale norilor trandafirii!

— Huooo! urla guvernatorul aricilor de mare.

— Trădareee! Se prosti piatra de mare din largul occidentalelor.

— Raportul de forţe e inegal! strigă mânios dragonul marilor liliachii.

Pitoşkin clipi repede. Zâmbi strâmb. Fiinţa marina perversă şi fără de leac.

Oftă. Ridică o aripioară cerând să se facă linişte. Li se adresa cu o voce când cavernoasă, când duioasa.

— Aşa-i regulamentul. Fiţi atente acum! După câteva minute vor veni cele şapte înfăţişări ale norilor trandafirii!

— Huooo! răcni guvernatorul aricilor de mare. Să vă fie ruşine! Ruşineee!

— Cele şapte înfăţişări vor pune focii câte o întrebare! Continua Pitoşkin arătând că nu se pierde el cu una cu două.

— Huooo!

— Dacă domnişoara vă răspunde corect, le vom tăia capul. Dacă nu, atunci foca de sticlă din largul nordicelor va fi descapatânata iar voi

n-o să vă mai întoarceţi printre cei vii, în inima cruntei realităţi! Asta e!

— Asasinilooor!

— Piratilooor!

Altfel cum?! Nu era oare diavolul cel mai de temut şi cel mai nemilos pirat al tuturor timpurilor?! Nu era el chiar lipsirea de spirit de navigaţie?

— Spiritul de navigaţie este văduvit de ani de zile de vigoare şi eficacitate. În schimb, noul val de navigatori este etichetat, încondeiat sau tratat paternalist de criticii desueţi pentru care istoria s-a oprit de mult din mersul ei maiestuos şi tragic, şopti comis-voiajorul caşaloţilor.

Spiritul de navigaţie e mort şi îngropat dar criticii desueţi se întrec în catalogări gomoase şi sentinţe arogante. Spiritul de navigaţie are nevoie de nerv.

Spiritul de navigaţie are nevoie de noii navigatori care se afla sub semnul disoluţiei nu prin lipsa de asociere vremelnica ci prin lipsa unui discurs viril şi devastator. De ani de zile penibilele bârfoteci insulare sau literare, în marginea infantilismului, ţin loc, anecdotic, spiritului polemic cuceritor, sănătos. Nişte nimenea se bat cu palma pe burdihan plesnind cu metafore stricate şi acreala intelectuala nodurile acvatice semantice.

— E libertate dar nu e spirit de navigaţie revoluţionar în lumile acvatice. E libertate dar nu e curaj în inima orientalelor. E momentul istoric al individualităţilor puternice, obsesii mortale pentru spiritul colectivist. Neaveniţii şi impostorii s-au aciuat la sânul spiritului de navigaţie gâdilându-l şi tembelizându-l prin act aşa-zis critic paternalist, prin construcţii acvatice hilare, prin structuri narative vulgare, şopti păianjenul oceanului.

O grămadă de fiinţe fabuloase se furişara pe sub bărcile proaspăt calafatuite, gata să comploteze. Să se organizeze. Să tragă sforicele. Puse pe fapte mari. Viaţă sau moartea! Nu se-mpăcau cu cele spuse de Pitoşkin.

Un asasin, tipul! Un pirat.

Cum să o descapatâneze pe foca de sticlă din largul nordicelor?! Cum să le împiedice să se reîntoarcă în crunta realitate?!

Totul era cusut cu aţă albă. Poate ca arătarea nici nu era atât de puternică pe cât îşi imaginaseră fiinţele fabuloase. Avea ea un punct vulnerabil!

Fabuloasele se tupilara pe sub carena bărcilor proaspăt calafatuite. Vorbiră în şoaptă. Puseră santinele pe flancuri, tocmira iscoade acvatice în corporalitatea valurilor înspumate care măturau arena neîncetat. Discutară aprins de tot. Cum să se organizeze? Într-o mare armată sau în grupe de gherilă? Să dea un atac frontal sau să pună la cale sabotaje şi ambuscade, sau să confecţioneze o disidenţă?! mai mulţi fiinţe fabuloase protestară. Disidenta însemna o superbie a valorii intelectuale. Iar valoarea intelectuală nu mai putea fi confecţionată pur şi simplu. Aşa cum ai pocni din deget.

Unele fabuloase, care muriseră cu vreo două sute de ani înainte într-un mare naufragiu virtual, îşi manifestară nedumerirea. Ar fi vrut să lupte făţiş, unu la unu, punct la punct, mulţime de puncte împotriva unei alte mulţimi de puncte.

Atac la baionetă!

Doamne, dar regulile s-au schimbat. În lumea modernă sunt altfel de strategii.

Sigur că au apărut tensiuni. Unele fabuloase au ameninţat că lasa totul baltă.

De-a lungul istoriei, în lumile acvatice, au fost disidenţi într-adevăr fabricaţi de poliţia secretă. Ca să adoarmă spiritele cu adevărat libere. Poate libertine, au opinat unii fiinţe fabuloase. Nu, domnule, au încercat să facă fabuloasele o rectificare esenţială, nu domnule, spirite cu adevărat libere.

Spirite libere şi nu altcumva. Disidentul, au spus ele, rămâne disident pe veci.

Nu-l confundaţi cu un oportunist.

Da, dar viaţa e făcută din nuanţe, au zis câteva fabuloase.

— Prostii, aşa rămânem în zona literaturii science fiction. A ficţiunii pure, aprecie pisică de mare din inima sudicelor.

Doamne, curva aia să intre aşa, triumfal, în imperiu oceanic al literaturii science fiction?! Câteva fiinţe fabuloase s-au agitat, s-au înfuriat, au dat să se retragă în bărcile lor proaspăt calafatuite, îmbufnate şi pline de acreala intelectuală.

— Revoluţie! Să facem o nouă revoluţieee! strigă o fabuloasă împătimita.

— Dar ce schimbam?! Întreba rechinul melancolic tremurând de frică.

— Asta-i întrebarea?! Se burzului contele bureţilor de mare

stând ciucit în barca lui proaspăt calafatuita să nu-l zărească cumva Pitoşkin. Schimbăm vechea ordine, gata, o aruncăm la groapa de gunoi a istoriei!

— Cum aşa?! Întreba guvernatorul aricilor de mare.

— Formăm o reţea! Ne organizam ca un nor de puncte vibratoriii! îşi dădu cu presupusul păianjenul oceanului. Asta-i singura soluţie! Moarte piramidei! Moarte geometriei! Moarte euclidianismuluuui!

— Domnule, fii mai explicit! Se ruga ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterica care tocmai îşi băgase capul printre bărci. Ce vrei să zici?!

— Ploaia de dincolo de orizontul vizibil a anunţat în mod evident că s-a sfârşit cu ierarhiile! Acesta este mesajul ei! răcni rechinul melancolic încălcând în mod evident regulile activităţii conspirative.

— Prostii! făcu neîncrezătoare ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică.

— Adică dumneata vrei să luptăm în contra vârfurilor administraţiei acvatice, draga de ea?! Păi nu ele duc lumea înainte? Nu ele dau forma marilor idealuri?! Nu mă prosti de la obraz că nu se cade!

— Să luptăm pe fată! propuse delfinul cicălitor. Şi-atunci se vor alege eroii!

— Ce zici? Întreba scoică de aur.

— Lasă, doamnă! Important e să câştigăm! răsufla înciudat delfinul cicălitor.

Dar cum?! Arme n-aveau. Unul zise să folosească catargele circului de ape ca pe-un berbec. Trebuiau să spargă câmpul informaţional care strângea ca într-o menghină inelul magic al nordicelor.

Rechinul melancolic se lauda ca-n timpul vieţii fusese expert în arme parapsihologice. Că dacă s-ar concentra, ar putea penetra norii trandafirii făcându-i praf pentru totdeauna. Păianjenul oceanului zise că singura modalitate era lupta corp la corp cu Pitoşkin, cu spionii şi cu alţii asemenea lor. Să le rupă gâtul. Să le facă praf matricea informaţionalaaa! Şi altceva nu, zău aşa!

— Îl luăm ostatic pe Pitoşkin! Gânguri murena indigo, maliţioasa şi ţâfnoasa vrând să-şi dea şi ea cu părerea asupra cazului.

— Fără prizonieri! Fără prizonieri! Fără prizonieri! urla înverşunata o fabuloasă agitându-şi antenele de sidef gata, gata nebună să încalece acordurile de război din inima occidentalelor.

— Doamnelor şi domnilor, onorată asistentă, singura noastră şansă e o acţiune de dezinformare pe un front larg! îşi dădu cu părerea comis-voiajorul caşaloţilor scuipând un ghem de viermi trandafirii.

— Zvonistică! Înspăimântare! Dezinformare generalizată şi generalizanta!

Iar zvonuri?! Dar nu se hrăniseră lumile acvatice în draci cu mii şi mii de zvonuri în toate războaiele semantice şi în toate perioadele de pace?! Nu spuneau unele fabuloase ca totul e o înscenare? Guvernanta oceanică, în disperare de cauză, avea de gând să folosească reînvierea lor?! Să o treacă în contul ei?! Să folosească ca întotdeauna cuceririle ştiinţei împotriva popoarelor acvatice! Savanţii desueţi făcuseră cercetări în secret asupra evoluţiei. Evoluţia era o bagatelă duminicala! Şi-acum erau acum scoase la lumina secrete înfiorătoare! Ce tevatură! Păi, sigur! Nu scria în toate jurnalele ca cei mai vestiţi revoluţionari ai lumii fuseseră de fapt agenţi secreţi infiltraţi?! Să te-apuce frigul, tremuriciul!

Rescrieţi istoria!

Acesta era cuvântul de ordine în toate cancelariile lumii! Au înviat fiinţele fabuloase?! Scrieţi că era prevăzut. Scrieţi ca filosofii, poeţii şi pictorii fideli acvaticei oficiale au prevăzut acest adorabil fenomen.

Adorabil? Ha, ha, ha! Ce nostimadă!

— Eu votez pentru gherilă! zise sepia orientalelor.

— Întâi să ne lămurim! strigă delfinul cicălitor. E vorba de demonul apelor în persoană sau de spionii veniţi de dincolo de orizontul vizibil!?

— Poate-i un experiment pus la cale de guvernanţă oceanicaaa, se grăbi să bage un fitil păianjenul oceanului.

Şi iar se puseră pe scandal. Şi dă-i cearta. Şi suduieli. Şi înjurături. Şi panaramă. Unele fabuloase vor să folosească, bineînţeles, furtunile oceanice în luptă.

Altele aveau de gând să scoată catargul din punte la înaintare. Iar unele voiau să lupte chiar cu aripioarele goale. Pe viaţă şi pe moarte.

— O să-i înfigem lui Pitoşkin catargul drept în piept! O să crape

într-o mare de flăcări! urla comis-voiajorul caşaloţilor.

— O să piară când îi vom penetra câmpul informaţional! Se lauda guvernatorul aricilor de mare.

Contele bureţilor de mare înjură cu năduf. Cum să vorbeşti de noua ordine a lumii dacă n-ai un plan ascuns?! Cum să te războieşti dacă nu ai o strategie?! Dacă nu faci parte din noile forţe de navigaţie! Şi cum să te războieşti cu demonul apelor sau ce-o fi fost el fără să promiţi combatanţilor câte ceva?! Trebuia să promiţi un post înalt, un sac de bani, o proprietate, un pumn de diamante de lumina veche, cel mai mare mare premiu sau, de ce nu, gloria şi numai gloria?!

Să vorbeşti despre un plan? Sau poate despre un plan ascuns? Să nu te umfli de râs când vezi cum mai chinuie nişte nimenea referenţialitatea de parcă adevăraţii navigatori ai secretului ar fi nişte sugari? Dar aceşti critici prăfuiţi pun, chipurile, talpă-n gât, vrând să-i înveţe pe noii matrozi cam ce va să zică navigaţia.

— Noii navigatori au poate o ultimă şansă de a revoluţiona spiritul de navigaţie! răcni păianjenul oceanului.

— Noii navigatori au o ultimă şansă de a porni nouă cruciadă a imaginarului spre deruta piraţilor de dincolo de orizontul vizibil. Sta în savoarea lor, în libertatea lor de expresie, în superbia fiinţării lor să înceapă cât mai grabnic revoluţia imaginarului. Altfel, toţi aceşti minunaţi matrozi, se vor bucura de o scurtă notă în pagina istoriei universului acvatic! strigă rechinul melancolic.

— Fervoarea lor, prospeţimea şi curajul de a sparge vechiul far şi de a arde falsul spirit de navigaţie care-i guvernează penibil sau gomos, în prefaţa cărţilor sau în punctele de tranzit, sunt atât de preţioase în această minunată cruciada. Li se vor opune unii, prin diverse mijloace, prin spirit de gâscă sau prin act arogant, paternalist şi leşinat în pieţele publice! strigă un vierme marin.

Ei şi?

Cântecele de sirenă, perverse şi înşelătoare, ideologiile prăfuite şi tămâierea ar putea fi oare pericole pentru noile forţe de navigaţie?

Fervoarea cruciadei acvatice le va arde căci organizarea superioară a registrelor de navigaţie se face prin fracturi şi bifurcaţii în timp ce sentimentalismul şi dulceaţă criticului desuet sunt ale evoluţiei şi ale deşertăciunii care duc sublimul şi spiritul de navigaţie în pustiu în inima de ape a Imagikoonului plin de miracole.

Sus, în bărcile proaspăt calafatuite, fiinţele fabuloase erau în

delir.

Erau pe deplin zăpăcite de lumină orbitoare a reflectoarelor. Erau asurzite de-a binelea de răpăitul tobelor. Băteau din aripioare. Îşi ridicau antenele de sidef-n valuri şi ţipau în toate felurile. Nici nu băgară de seamă când se întoarseră complotiştii, când se aciuară în bărcile lor proaspăt calafatuite, aruncând priviri furişe, gata, gata, să sară în gâtul lui Pitoşkin.

Pitoşkin ţipa ca un apucat:

— Începeeem?!

— Ea aa! Strigara-n cor fiinţele fabuloase.

— Sunteţi gataaa?!

— Da! Da! Da!

— Aveţi încredere-n mineee? întrebă Pitoşkin dând din aripioare ca un bezmetic ce era şi un bonjurist şi un malagambist al ficţiunii.

— Nu! Nu! Nu! Nicidecum! Nu suntem gata acum! răcniră fiinţele fabuloase dând şi ele din aripioare.

— De ce oare, dragi surioareee?!

— Eşti un gargaragiu! strigă pisică de mare din inima sudicelor.

— Doamnelor şi domnilor, dezmint această afirmaţie! Nu sunt gargaragiu dar timid, da, da, da!

— Da! Da! Da! Ha, ha, ha! Se hlizira fiinţele fabuloase fluturând din aripioare şi bătând din antenele de sidef.

Ce le mai plăcea. Hărmălaie. Scandal. Babardeala.

Le era dragă anarhia. Păi, nu?! După atâta amar de vreme în care fuseseră obligate să stea în poziţie de drepţi, frumos rânduite în corabiee!

Nimeni nu le întrebase dacă n-ar vrea să fie înmormântate în mormântul de ape confortabil, cumva. Poate cu aripioarele duse pâlnie la gură. Poate ţinând un discurs de pe un pachebot. Poate şezând într-o gabie comod şi scriindu-şi memoriile acvatice şi scandaloase. Poate cu nasu-n periscop studiind milioanele de microbi ce-şi fac mendrele în lumea nebună, nebună a tuturor oceanelor lumii.

Halal!

— Îi dăm drumuuul?! Întreba Pitoşkin, gata, gata să se joace cu tastatura computerului său.

— Hai, hai, ce mai stai! îl încuraja delfinul cicălitor.

— Şi-acum or să vină…

— Or să vinaaa! răcniră fiinţele fabuloase moarte de nerăbdare.

— Cei şapte…

— …magnifici!

— Cei şapte… reluă Pitoşkin netulburat.

— …samurai!

— Cei şapte…

— …pitici şi Albă-ca-Zăpada!

— Cei şapte… se încăpăţâna Pitoşkin.

— …fantastici! răcniră fiinţele fabuloase plini de înverşunare.

— Cei şapte…

— …negri mititei! răbufniră fiinţele fabuloase.

— Erau zece! Le contrazise Pitoşkin râzând în hohote. Or să vină cei şapte…

— …muschetari!

— Erau doar trei!

— Patru! răcniră fiinţele fabuloase pline de necaz.

— Or să vină cei şapte ninjaaa!

— Erau patru!

— Or să vină cei şapte luciferi care-s cele şapte înfăţişări ale…

— Huooo! urla sepia orientalelor.

— Nu-i mai vreeem! Tipa peştoaica peştoaicelor fluierând de mama focului, de ciudă că totul părea să fie o nemaipomenită cacealma.

— Vă rog! spuse Pitoşkin pe-un ton blând. Vă rog să aveţi încredere-n mine. O clipă, doar. Vă rog, faceţi linişte. Am uitat să vă spun un lucru important. Dacă foca de sticlă din largul nordicelor ghiceşte răspunsul corect vă primi un pachet informaţional care…

— Mincinoşii! Mincinoşii! Mincinoşii!

— Pachetul informaţional va putea fi folosit…

— Huooo!

— …să vă reîntoarceţi printre cei vii!

— Mizerabilule!

— Malagambistule!

— Mitocanule! Mitocondrieee!

— Adică ne aburești?! Ne duci de nas? Noi suntem vii chiar dacă suntem fiinţe fabuloase! O datoram ploii informaţionale de dincolo de orizontul vizibilil, domnule Pitoskiiin! strigă ofensat păianjenul oceanului.

— Săriţi pe el! urla pisică de mare din inima sudicelor agitându-şi umbreluţă.

— Nu-i momentul! Încercă s-o liniştească dragonul marilor liliachii. Eu am făcut armata la forţele speciale şi m-am antrenat în manipularea virtual a furtunilor oceanice. Vă spun că încă nu-i momentu' să acţionăm. Lăsaţi-mă să găsesc frecventa optima şi-l facem praf pe nesimţitul ăsta!

— Să nu-i mai cheme pe cei şapte luciferi! ceru în gura mare piatra de mare din largul occidentalelor. Cine ştie ce bazaconii ne mai îndruga şi tâmpiţii ăia!

— Nu se poate! spuse Pitoşkin. Aşa-i regulamentul!

— Suntem manipulaţi! zise grăbit guvernatorul aricilor de mare.

— Suntem foarte manipulaţi! răcni şarpele oceanic.

— Am fost, suntem şi vom fi! strigară fiinţele fabuloase-n cor.

— Aţi fost, sunteţi şi veţi fi! urla tambur-majorul fanfarei navale ca să se afle şi el cumva în treabă.

Miraculosul Imagikoon pune într-o altă lumină manipularea poporului acvatic fragmentat şi digitalizat şi relaţia ei cu furtunile oceanice.

Fie aceasta o metaforă care desemnează câmpul atotcuprinzătorului oceanic aflat în proximitatea privitorului, lector ideal.

Câmpurile acvatice ale atotcuprinzătorului pe care le analizăm noi, navigatorii secretului, sunt cele care formează şi susţin imaginarul iar noii navigatori ar putea porni o cruciadă pentru recuperarea registrului de navigaţie.

Registrul de navigaţie nu este o sumă dar conţine un inventar pe care noii navigatori l-ar putea intui. Ar putea porni cu ambiţie în căutarea lui. Sigur că l-ar putea inventa inventariind instrucţiunile registrului de navigaţie.

Ar lupta pentru distrugerea lui, pentru subminarea unei perfecţiuni semantice prăfuite pregătind răsturnarea puterii vechiului imaginar şi metamorfozându-se apoi în noii navigatori în toate instrucţiunile registrului de navigaţie.

Noii navigatori şi-ar putea construi timonieri, şi-ar putea hotărî eroii bătăliilor navale într-o lume a complexităţilor.

— Noii navigatori trebuie să navigheze într-o lume perversă şi să pună la cale noi instrucţiuni ale registrului de navigaţie. Cruciada

noilor navigatori ar putea fi nu doar revoluţie a spiritului de navigaţie. Cine se teme de vârtejurile semantice ale registrului de navigaţie aflate în mişcare haotica se va ţine cu dinţii de un iluzoriu promontoriu conceptual! răcni un vierme de mare.

Aşa cum, prăbuşindu-se în gol de la peste două mii de metri înălţime, regele vântului încerca să se agaţe de o bucată de nor trandafiriu venit înspre Beauburg de dincolo de orizontul nostru vizibil ca să vadă mai bine toată intriga din circul de ape şi să înţeleagă ce punea la cale Pitoşkin.

S-ar fi aruncat cu totii-n cârca lui Pitoşkin. Să-i care pumni în ceafă. Să-i spargă nasul acvilin. Să-l sature de luciferita.

Asta era boala de care suferea pramatia de prezentator!

— Nu vi se pare că-s cel mai simpatic, cel mai elegant, cel mai deştept, cel mai frumos, cel mai drăgăstos, cel mai bun prezentator al tuturor timpurilor?!

— Huooo!

— Vă mulţumesc! Sunteţi atât de generoşi! zâmbi Pitoşkin făcând o reverenţă şi-aruncând bezele în stânga şi-n dreapta. Şi-acum îşi va face apariţia-n arena pentru dumneavoastraaa vestitul profesor acvaaatic!

Cupola circului de ape se despica în două. Acolo sus, printre norii trandafirii, izbucniră fulgere trandafirii. Se lăsară valuri de ceata trandafirie.

Şuvoaie de apa sulfuroasă căzură de nicăieri. Se-auzira râsete. Fâlfâit de aripi de staniol. Scripeţi scârţâind. O flacără vâjâind.

Se zări o umbră uriaşă care plutea fantomatic pe-o rază de lună plină.

— Ce să fie, domnule?!

— Care-i acolo?!

— Bă, vine monstrul peste noi!

— O fi împăratul norilor cu satelitul!

— Poate că-i spionul spionilor cu hidroavionul atomic!

— Asta-i poetesa sudicelor! E Quambo Bamquaboaaa!

— N-are cum, n-a murit în cartierul nostru!

— O fi un pterodactil!

— Nu domnule, aceasta-i în mod clar sfârşitul lumilor acvaticeee!

— Ia mai tăceţi! Se-aude-un vâjâit!

— E răsuflarea uriaşului vulcan din inelul magic al orientalelor!

— V-aţi prostit?! E vorba de-un desant lansat de contraamiralul occidentalelor care s-o fi rătăcit prin timp!

— Uite-l baaa!

— Ce mare e!

— Păzea!

— O să-i strivească pe nebunii ăia care stau pe parapet!

— Foca de sticlă din largul nordicelooor! Atenţieee, atenţie, fataaa draaagaaa! strigă speriată peştoaica peştoaicelor.

Fiinţele fabuloase scoaseră un oftat de uşurare. Era doar un aerostat plin de orhidee, de colţi de elefant şi nuci de cocos.

Nacela cobori în arenă. Buf. Trosc. Pârr. Zdum. Prin aer plutiră fulgi de nea, pene de papagal, frunze lucioase de palmier.

— Cine-i ăsta, dragă? Întreba ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterica pufnind în râs. Vai, ce caraghios e!

— Mai că l-am ghicit! strigă pisică de mare din inima sudicelor. Acesta-i omul acvaticei oficiale din inima nordicelor! îl ştiu eu! Am citit toate cărţile alea magice nemaipomenite despre inelele aflate în vibraţie în corpul universului acvatic. Din scoarţă-n scoarţă! îl ştiu bine pe profesor!

— Baţi câmpii! strigă peştoaica peştoaicelor.

Profesorul acvatic sări sprinten în arenă. Făcu o plecăciune. Zâmbi galeş. Tuşi uşor. Aruncă un nor trandafiriu. Îşi scoase jobenul trandafiriu, trandafiriu. Salută întregul public plin de încântare.

Ochii-i erau apăraţi de ochelarii de motorist de pe vedetele torpiloare. Avea un nas subţire. O barbie ascuţită, foarte ascuţitaaa!

— Bine v-am găsit şi toate cele bune, navigatorilooor! Bine v-am găsit soldaţi ai nenorocului din cele mai sângeroase bătălii navaleee! Insurgenţilooor, va adooor! A venit vremea jertfei pe altarul ştiinţeei!

— Poate că vom explicita într-o bună zi propoziţia simultaneităţii care cuprinde atât predicţia cât şi profeţia care guvernează apariţiile subtile ale formelor noastre tunelând structurile narative şi descriptive. A lupta în bătăliile navale înseamnă a te pregăti fie pentru deziluzie, fie pentru jertfă, mârâi un câine de mare.

— A fi insurgent înseamnă a refuza, a stârni haosul pentru a-l guverna aşa cum se cuvineee! Insurgenta este o stare fundamentală a viului în exerciţiul sau sub presiunea furtunilor oceanice. Insurgenta e cuprinzătorul iar spiritul e necuprinsul tentat de a cuprinde, zise

tambur-majorul fanfarei acvatice.

— Noii navigatori vor descoperi ei singuri frumuseţea oceanului şi noile hărţi maritime. Altfel vor sfârşi în vulgaritate şi micime fiind în cele din urmă înghiţiţi de hulpava aparenta care, metamorfozata în furtuni oceanice, ţinteşte către desfăşurarea ei ca şi câmp material care asigura suportul interpretării, adaugă un monstru marin neluându-şi ochii de la noul personaj.

— Artele navigaţiei sunt ale insurgentei şi premerg interpretării şi descoperirii, adaug eu, moreaugarinul aiurit, prins în scamatoria lui Pitoşkin.

Noii navigatori pot interpreta altfel registrul de navigaţie provocându-i schimbarea şi deconstruindu-l pentru a-l stăpâni vremelnic.

În aceasta constă taina. Iar adevăratul drum de ape, care duce de cele mai multe ori în pustiu, e drumul către miracol. Noii navigatori ar putea înfăptui miracolul noului registru de navigaţie chiar dacă aceasta ar fi superba lor jertfă şi un act aparent minor în imensitatea acvatica a universului acvatic.

Dar iată că spionii iniţiază haoticele de rangul doi vrând să preia controlul informaţional asupra circului de ape rotit de furtunile oceanice în apropiere de Beauburg spre deliciul lui Pitoşkin.

— Avem însă ştiinţa turbulenţelor. Ştim foarte bine ca periferiile oceanice îşi conţin centrul aşa cum democraticele din structurile noastre descriptive îşi conţin dictatura acvaticaaa. Dominaţia centrului asupra periferiilor acvatice nu este o problemă de geometrie în domeniul imaginar. E mai mult o chestiune de relativitate, pe cuvânt dacă mint Regele marilor i-a scris cândva unui astrofizician invitându-l la curte să conferenţieze despre centre şi periferii. Astrofizicianul a refuzat dar a folosit un nod informaţional acvatic pentru a păstra legătura cu împăratul norilor. Regele marilor a crezut că are complexul centrului, povesti un cefalopod acordându-şi ţambalul gelatinos după vibraţiile oceanice.

Fiinţele fabuloase şuşotira-ntre ele speriate. Se zvoni în ultima clipă ca demonul apelor şi-ar fi schimbat scenariul. Se spunea că spionii ar trebui să fie de fapt un alter ego satanic iar Pitoşkin însufleţirea unui catren de Omar Khalam.

Mai mult, se părea ca marele interes, trăirea paradoxala, marile afaceri şi ficţiunea generalizata ar fi fost doar nişte vorbe goale.

Era tot mai clar că doar marea revelaţie părea să fie cheia întregii tevaturi.

— Cică nu-i profesorul acvatic, şopti pisică de mare din inima inimii sudicelor dezamăgita de-a dreptul.

— Parcă poţi să mai ştii, dragă? suspină peştoaica peştoaicelor. L-or fi schimbat în culise. Acolo se-ntâmpla tot felul de porcării. Or fi pus pe unul mai drăcos. O să ne ducă cu vorba şi-o să ne taie gâtlejul. N-ai văzut, n-are cumva un gater în nacela?!

— O fi măcelarul occidentalelor, îşi dădu cu presupusul păianjenul oceanului scobindu-se în nas. N-aţi auzit de maniacul acela?! A tăiat o mie de tipi într-o singură noapte sticloasă, sticloasaaa.

— E-un laborant de la arsenalul nordicelooor! ăla care a fugit cu douăzeci de grame de uraniu şi-a ameninţat c-o s-arunce-n aer jumate din imperiale! Cârâi delfinul cicălitor dându-se foarte bine informat.

— Ba-i cofetar! îl contrazise ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică. Mă jur că-i aşa. M-am îndrăgostit de el într-o altă viaţa aa!

— Nu se poate ce, madam! E popotarul vestitului amiral al nordicelor! şopti peştoaica peştoaicelor.

— Bucătar e sigur! spuse comis-voiajorul caşaloţilor. Ia uitaţi-vă ce bătături are în aripioare! De la făcăleţ le are!

— Poate s-aibă bătăturile alea şi de la frecuuus, frecuş! zâmbi subţire guvernatorul aricilor de mare.

— Nesimţitule! Îţi trag o poşetă peste cap de nu te vezi! îi striga ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterica pe-un ton înţepat şi foarte acid.

— Dacă-i un ciricliu fugit de la ospiciu?! Întreba temător melcul cu cochilie de lumina veche. Asta ne face bucata cât ai zice peşte. Nu mai pupam noi a doua viaţă, fabuloaselor, dragelor! Fiţi cu ochii pe el!

— Şi el e cu ochii pe noi! rânji dragonul marilor liliachii. Lasă ca descopăr eu frecventa optima şi-i dau gata pe netrebnicii ăştia…

— Vrei să zici, panglicari, nu-i aşa?! întrebă pe şoptite murena indigo, maliţioasa şi ţâfnoasa.

— Te pomeneşti c-are dinamita în nacela şi ne-o pune sub cur, exact în centrul nostru de greutate narativa să ne dea cu cracii-n sus! urla contele bureţilor de mare fâţâindu-se neliniştit în barca-i proaspăt calafatuita.

Centrul de greutate narativa?

Dar noi, navigatorii secretului? Ce ştim despre aceasta?

Noi nu avem complexul centrului susţinând astfel că libertatea noastră nu are nimic în comun cu defuncta geometrie euclidiană.

Noi nu ne organizam reţelele acvatice asemenea unor cercuri concentrice deşi uneori lăsam spionii veniţi de dincolo de orizontul vizibil să interpreteze astfel mişcările noastre pline de subtilitate.

Astfel de figuri reprezintă un model limitat al lumilor acvatice. Trasate în iureşul bătăliilor navale şi al rebeliunilor stârnite pentru supremaţia centrului, cercurile marine împresoară centrul ca nişte baraje de necucerit. Îl limitează. Îl definesc. Ca şi cum ar fi o instantaneu acvatic. Cercurile marine produc fie insolentă şi arogantă, fie imbecilizarea şi lipsa de credinţă a locuitorilor oceanului. În mod pervers, unii dintre aceştia lansează semnale de dragoste perversă periferiilor înspumate. Le preamăresc plini de ticăloşie. Le adorm simţurile. Se arata gata de a pune la cale proiecte grandioase. Luptă chiar pentru eliberarea lor iluzorie. Cheamă guvernanta oceanica în ajutorul periferiilor. Îi cer să emită legi şi decrete şi ordonanţe inspirate. Politicienii, oamenii de afaceri şi vizionarii desueţi curtează periferiile, valsează cu ele, le trimit scrisori parfumate sau armade înarmate până-n dinţi sau alimente şi medicamente şi un salut frăţesc, toţi oameni respectabili.

În construcţiile noastre simbolice, structurile descriptive se confunda unele cu altele, se lupta astfel pentru supremaţie, construiesc oameni respectabili instituind o normă imaginară care funcţionează la periferie şi la centru deopotrivă.

Unele periferii acvatice au vocaţia centrului prin mijlocirea valurilor înspumate. Altele aspira la universul acvatic. Conspira unele împotriva altora. Se revoltă. Fac revoluţie. Îşi trimit armadele neregulate şi spionii să jefuiască cetăţile sau oraşele plutitoare sau nodurile semantice. Văzduhul e plin de praf de puşcă. Reţelele virtuale pâlpâie fantomatic, trag să moară bine împănate de viermi informatici, spălate neîncetat de valurile înspumate.

Dar profesorul acvatic nici nu a luat seamă la ce spuneam noi despre periferii.

Era pus pe fapte mari. Scotea el din papuci fabuloasele, le fierbea el în suc propriu, le arata el lor. Acum era însă preocupat de siguranţa aerostatului său.

Sau submarin era?

Verifica ancora mare. O cerceta pe cea mică. Trase-un pumn unui sac cu balast. Cerceta arzătorul. Aruncă o privire pe fundul nacelei. Ciupi parâmele. Verifică bine de tot periscopul argintiu care sâsâia ca un şarpe cu clopoţei.

Îi zâmbi focii apreciind că, dintre toate fiinţele fabuloase, ea părea cea mai angelica, cea mai răbdătoare. Dar găsea el o întrebare grea, grea să-i ia capul, să-i umfle pachetul informaţional, numa, numa'!

Îi făcu un semn discret tambur-majorului.

Îl chema pe Pitoşkin. Să înceapă circareala.

Fanfaragii porniră un marş în cel mai straşnic ritm. Pitoşkin înota în mijlocul arenei. Dădu din aripioare emoţionat. Strigă:

— Doamnelor şi domnilor am plăcerea să vi-l prezint pe vestitul profesor acvatic, în carne şi oase şi matrice informaţionalaaa!

— Ura! Ura! Ura! Se dezlănţuiră fiinţele fabuloase ridicându-se în valuri şi aplaudând frenetic ca nişte nebune ficţionale ce erau.

Şi-ncepura cu întrebările.

Pisică de mare din inima sudicelor încerca să afle dacă profesorul acvatic avea vreo legătură ocultă, vreuna sentimentală sau poate una de afaceri cu acvatica oficială din inima nordicelor. Şi dacă era sau nu, împreună cu Pitoşkin, cu fanfaragii, cu matrozii şi cu oamenii de ordine o altă manifestare a navigatorilor secretului.

Şi dacă era, atunci ce rost avea toată mascaradaaa?!

Guvernatorul aricilor de mare vru să ştie dacă profesorul se ocupase în studenţie de cazuri celebre de demonizare. Dacă avea habar care era teoria cea mai la modă în privinţa asta. Dacă avusese ocazia să studieze vreodată ţesuturile organice ale unui demon marin. Şi dacă era în măsură să susţină o prelegere lămuritoare asupra acestui subiect atât de controversat.

Comis-voiajorul caşaloţilor întreba dacă profesorul acvatic descoperise în călătoriile lui ca şi alte fiinţe fabuloase erau atacate de viermi marini trandafirii.

Spuse că în trupul său, şi-aşa putred, viermii săpaseră adevărate galerii şi ca reuşiseră să-i bulverseze chiar şi câmpul informaţional remanent.

Păianjenul oceanic îl trase de mânecă pe vestitul profesor propunându-i să-i fie asistent la toate experimentele ştiinţifice. Făcuse dragul de el o grămadă de meserii la viaţa lui. Fusese cârmaci pe-un

velier din inima orientalelor. Fusese timonier şi vânător de balene de sticlă în inima nordicelor. Poate ca profesorul acvatic avea nevoie de un om iscusit şi de încredere în lungile sale călătorii.

Ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterica se interesa dacă profesorul ajunsese la vreun adevăr fundamental legat de călătoria către ultimul sens prin universul acvatic şi dacă-l putea comunica tuturor pentru ca toţi cei de-acolo aveau nevoie de o asemenea certitudine.

Rechinul melancolic dori să ştie dacă înghiţind din nou un pumn de stele pitice ar fi trăit aceleaşi simptome şi-ar fi urmat aceeaşi traiectorie spre moarte, asta demonstrând că forma câmpului informaţional al universului acvatic ar fi fost aidoma circului de ape din apropierea mândrului Beauburg.

Contele bureţilor de mare îl întreba aşa, de la obraz, pe vestitul profesorul acvatic dacă nu cumva are apucături de vampir.

— Nici măcar! spuse profesorul acvatic fără să clipească.

— Atunci de ce mama dracului te-ai mai pornit încoace, domnule? strigă peştoaica peştoaicelor moartă de curiozitate.

— Am auzit că-i rost de-un pacheţel informaţional. Am nevoie de unul pentru lucrările mele ştiinţificeee!

— Nu zău?! strigă pisică de mare din inima sudicelor. Dar dacă tot eşti un invers informaţional al navigatorilor secretului atunci de ce mama naibii se mai dau ei de ceasul morţii şi tot mint lumea cum că, în imensitatea lui acvatică, universul acvatic ar fi omogeeen!

Dacă universul acvatic ar fi omogen, insurgenta din structurile sale narative ar fi un paradox. Sau poate ar fi dovada sigură a atacurilor piraţilor de dincolo de orizontul vizibil. Neuniformitatea acvatica a universului acvatic ar pune sub semnul întrebării unele instrucţiuni ale registrelor de navigaţie. Ne-ar transforma într-un caz particular de organizare informaţionala acvatică.

Am putea fi un singular. Un finit. Nicidecum un fiind care trebuie să fie o structură oceanica deschisă, încântătoare, nesfârşită şi, fără îndoială, pe deplin haotică.

Problema e ce înţelesuri dăm omogenităţii. Fundul ar putea fi vârtejul dansatoarelor din insulele nordicelor, picăturile de ploaie de pe câmpiile occidentalelor, spumă zilelor din inima sudicelor.

Îndoiala agita spiritele. Ne lăsăm pradă îndoielii. Ai spune că suntem masochişti, că suntem navigatori de apă dulce şi, pe deplin

suficienţi.

Fiecare îndoială, adăugându-se una alteia în cascadă, produc momente de genialitate la periferie şi momente academice la centru. Produc vulgaritate la periferie şi atitudini arogante şi gomoase la centru.

Spiritele înfierbântate îşi exprima aceste îndoieli atunci când îşi dau întâlnire la vestitele conferinţe decembrice pentru a se confrunta, pentru a rostui asupra adevărurilor cutremurătoare ale lumilor acvatice.

Conferinţele au loc în fiecare an la observatorul astronomic al nordicelor.

Acvatica oficială e invitata adeseori să ţină şi ea câte o cuvântare.

Acvatica oficială împarte fondurile, are în grija bugetul şi medaliile. Nu are habar de neuniformitate acvatică. Nici nu-i pasa.

Dar noi, navigatorii secretului? Credem că neuniformitatea acvatica ar da lovituri mortale imaginarului. Imperiile oceanice s-ar dovedi astfel de neconceput.

La fel şi revoluţiile. Nici n-ar mai fi fiinţe acvatice. Poate doar forme hilare sau groteşti. Poate doar un ochi de apa primitiv. Din care ar lipsi sclipirea licuricilor, răsăritul învăpăiat, jocul stelelor.

Stelele? Oceanele? Sunt tainice instrucţiuni ale registrului de navigaţie. Închid în ele structuri narative de profunzime. Gata să ardă esenţa.

Dar suntem feriţi de pericol.

Trecerea de la periferie la centrul oceanic se face prin faptele de arme în corporalitatea vecinătăţilor şi nu prin vulgara insurgenta preschimbată-n banal vârf de lance îndreptat împotriva limitei.

Profesorul acvatic oftă. Zâmbi plin de tandreţe. Ne îmbrăţişa pe toţi cu o privire caldă, de-a dreptul dragastuoasa.

Ne spuse că-i în pragul unor descoperiri epocale. Descoperirile sale vor pune pe jeratic întreaga lume ştiinţifică din toate lumile acvatice.

— Stai, dom'le, nu ne aiuri! strigă păianjenul oceanului. De ce ne vorbeşti de aşa de parcă ai fi de altundevaaa! Nu eşti pământean?!

Profesorul se bâlbâi. Se făcu trandafiriu. Mai trandafiriu decât jobenul sau cel trandafiriu. Zise că s-a încurcat. Zise că lucrează la optimizarea fiinţei din orice ficţiune generalizată şi generalizanta. Zise

că-i aproape gata. Se lăuda că a găsit calea, că a găsit formula. Că a găsit leacul. O să modifice codul genetic al imaginarului. O să elimine sistemul digestiv al fiecărei ficţiuni din universul acvatic.

Nu era nemaipomenit?

— Nici măcar! Se bosumflă pisică de mare din inima sudicelor. Eu sunt moartă, moartă după prăjiturile cu ciocolata. Ce-o să mă fac?!

Profesorul acvatic râse. Stomacul ducea imaginarul de râpă. Fără el, dispărea poluarea. Fără el, minţile se eliberau. Fără stomac, după-amiezile aveau să fie mult mai frumoase. Fără stomac. Era hotărât.

— Domnule, mă impresionează până la lacrimi! Eşti romantic! Se înfurie comis-voiajorul caşaloţilor. Despre ce vorbeşti?! Vrei să dai o lovitură mortală imaginarului din corporalitatea universului acvatic?! Vrei să testezi opinia publică? Sau deja ai pus în practica planul ăsta monstruos?!

Se cam încurcă profesorul. Se cam fâstâci. Fiinţele fabuloase se burzuluiră foarte tare. Huiduiau acum cu toatele, nestăpânitele. Băteau din antenele de sidef, nebunele. Aruncau cu ghemotoace de staniol, cu pantofii de carton mucegăiţi şi cu brotăcei piscuitori şi alunecoşi. Scuipau. Făceau valuri.

Cum să fie scos din funcţie stomacul tocmai acum? Tocmai acum când se reîntorceau printre cei vii! Tocmai acum când, după atâta amar de vreme în care răbdaseră de foame, se pregăteau să chefuiască pe ruptelea! Tocmai acum când aveau de gând să înfulece fiecare câte o mie de purcei de lapte, câte o mie de curcani bine fripţi şi câte o mie de pâini!

Tocmai acum când nu mai aveau limiteee!

Limită e nefiindu-l. Nici nu există cu adevărat. Ar putea fi o convenţie stabilită de răzvrătiţii din lumile acvatice. Răzvrătiţii oceanului vor să arunce în aer academiile şi universul acvatic. Au virusat nodurile semantice acvatice. Se pregătesc să ia cu asalt câmpul informaţional universal.

Le domolim elanul acţionând prin catastrofe maritime pe care le păstrăm intacte de la începutul tuturor lumilor acvatice. Iniţiem noi catastrofe maritime sau câte o informare în cascadă. Artele navigaţiei ne dezvăluie noi profunzimi. Reorganizând structurile narative nu e ca şi cum ai pleca cu vaporul dintr-un centru către nord, către sud, către est sau către vest. Noi nu explicam periferia acvatica în raport cu

centrul prin puncte cardinale. Noi lucrăm cu îndoială.

Lucram cu haotice şi cu utopice. Din când în când, inspiraţi de totalitarişti sau de scrierile conservatorilor Tambo Tamboree, Ghemba, Matapahapamar, Bulbona, Ogabonda, Tazamo, Bankusai, Tulubras, Gaian, Wenda, Gutumbe, Halafaas, Hoştina, Mataras, Bunghurg, Tahomm, Wahstand, Burbaansk, Cammelor, Rafadda, Massa Gome, Kalodda, Gaspirias, Tulbonna, Has Masan, Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, Masam La Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad şi din inspirată Lamboda, folosim haosul oceanic pentru a construi un model esenţial.

Îndoiala e esenţa.

Vulgarizând, lumile acvatice sunt nişte biete înjghebări în raport cu un centru oceanic de putere iar acesta, la rândul lui, e o biată mărgica în spumă universului acvatic. Bineînţeles că minunată artă a navigaţiei ar fi ridicolă dacă lucrurile ar fi chiar atât de simple. Iar noi, navigatorii secretului, am cădea în desuetudine.

Nu suntem orgolioşi. Ne deosebim de savanţii şi scriitorii desueţi, copii imperfecte ale perversului de Pitoşkin. Bietele lor orgolii sucomba prin vulgarizare.

Ele aspira a fi ale centrului oceanic sau de a fi chiar centrul în timp ce ei ar fi autoritatea. Nordicele, sudicele, occidentalele şi orientalele ar fi expresia lor. Ei sunt cuprinzătorul iar structurile descriptive sunt ceea ce cuprind.

De aici încolo încep speculaţiile. Începe necuprinsul, absurdul, absolutul, începe să intre în scena atotcuprinzătorul sub toate formele lui perverse. Spre a fi descifrat, chipurile.

Dar fiinţa fabuloasa nu vrea schimbare de semne.

Ea e limitată.

Existenţa ei în atotcuprinzător pare fără de sens, pare lipsită de un plan ascuns.

La ce bun? La ce i-ar fi trebuit atotcuprinzătorului atâta amar de specii acvaticeee?! Să le aprecieze frumuseţea, culoarea, ingeniozitatea?!

Un atotcuprinzător plictisit în întregul lui poate fi o catastrofă. Un atotcuprinzător insurgent produce cutremure şi bulversează

bursele oceanice.

Bulversarea e chiar schimbarea!

Incontrolabilă, gigantică, perversă şi rea şi invidioasă şi intriganta. Sau poate infimă, ca o boare de primăvară, dată spre citire elitelor şi popoarelor acvatice. Să fie atinsă cu înfiorare, cu evlavie. Să fie imaginata sau inventată.

— Atenţiune! Atenţiune! strigă profesorul acvatic.

— Ce-i? Tipa peştoaica peştoaicelor. Era să-mi sară inima din piept!

— Nu mai mişcă nimeni. Unul să nu mai sufle! zise profesorul. Înregistrez o stranie deformare temporală!

— O ce, domnule? Întreba delfinul cicălitor.

— Timpu-i bulversat! Explică profesorul acvatic bombându-şi pieptul.

— Bulversat! Bulversat! Bulversat! strigară fiinţele fabuloase bucuroase ca se-apropia în sfârşit o mare aventură.

— În mod normal n-ar trebui să se întâmple aşa ceva, şopti profesorul acvatic punându-şi ochelarii de motorist de pe vedetele torpiloare. Vă rog frumos, controlaţi-vă ceasurile, să vedem ce nu e în regulaaa!

— Care are! spuse guvernatorul aricilor de mare. Pe-al meu l-au furat fabuloasele oceanului chiar în clipa-n care-mi prindeau în piept, la o paradă militară, medalia acvatica clasa a mai unaaa!

— Atenţie! Cât să fie ceasurile, doamnelor şi domnilor? întrebă profesorul acvatic dând vădite semne de nervozitate.

Comis-voiajorul caşaloţilor zise că după ornicul sau ar trebui să fie patru dimineaţa. Pisică de mare din inima sudicelor îl contrazise şi glumi pe seama lui. Era chiar nouă seara, spuse ea cu aplomb. Rechinul melancolic râse şi el. Era ora prânzului. Nu se înşela de fel.

— E chiar miezul nopţii! strigă peştoaica peştoaicelor.

— Ora pofticelelor! Se prosti pisică de mare din inima sudicelor.

— Curva tot curva! La ce să se gândească ea?! mormăi peştoaica peştoaicelor.

Pitoşkin se plânse că nu ştiu care-i şterpelise ceasul electronic. Fiinţe fabuloase, fiinţe fabuloase dar hoaţe!

— V-am spus eu? zâmbi parşiv profesorul acvatic. Timpul acvatic a fost dat peste cap, a fost bulversat! Cine bănuieşte de ce?! Ia să vedem?

Ticălosul! Ne-ntindea o cursă.

Se vedea însă de la o poştă, ca fabuloasele nu erau ele atât de uşor de prostit.

Foca de sticlă din largul nordicelor tăcea însă chitic. Îi plăcea, se simţea bine în mijlocul arenei! Iar fabuloasele se dădeau de ceasul naufragiaţii!

Ce voia profesorul acvatic?! Poate ca ploaia de dincolo de orizontul vizibil bulversase scurgerea timpului acvatic. Sau poate că era tocmai invers.

Ce factor perturbator să fi fost?!

Nimeni nu găsea vreunul!

Poate că toate întâmplările de până atunci aveau un înţeles. Poate că circul de ape în cuprinzătorul lui era cheia întregii tevaturi.

Sau poate culorile?! Sau focul?! Sau norii trandafirii?! Nu, era prea evident, prea uşoare păreau lucrurile! Îţi rupi gâtul taman când crezi că totu-i simplu!

Ce se ascundea-n ploaia cu brotăcei?! Ce era maşinăria din fata cortinei?! Ce era cu aerostatul? Cine era Pitoşkin?

Şi de ce întotdeauna timpul acvatic trebuie să fie bulversat?!

Şi fiinţele fabuloase-şi priviră vecinii aşezaţi lângă ele în bărcile proaspăt calafatuite. Chipuri descărnate. Pline de bube şi puroi. Cioturi însângerate. Nu, nimic nu se schimbase! Şi-atunci? Cum de o luaseră razna ceasurile?! Cum de nu se mai înţelegeau asupra orei exacte?!

— Ei, nu-mi spune nimeni de ce-a fost timpul acvatic bulversat? întrebă din nou profesorul acvatic zâmbind subţire.

— De chichi! strigă melcul cu cochilie de lumina veche încercând, săracul, să scoată lumea din impas.

— Extraordinaaar! urla profesorul acvatic. Ăsta-i răspunsul! Doamnelor şi domnilor să-l aplaudăm pe acest om!

Profesorul acvatic nu era în toate minţile! Cum să se prostitueze fiinţele fabuloase-n halul ăsta?! Cum puteau să aplaude impostura şi mediocritatea sa?!

Ele aşteptau marea revelaţie.

Ei bine şi?! Acum să aprobe impostura?! Nu, hotărât, nu. Destul ca impostorii îşi făcuseră loc pretutindeni şi-n toate timpurile. Să fi fost vreunul printre ei?! Poate.

Şi dacă profesorul acvatic le ceruse să aplaude impostura atunci, fără îndoială, demonul apelor era şi el un impostor.

Atotcuprinzătorul accepta astfel o serie de poziţionări şi chiar de atitudini, de stări confuze şi contradictorii. Spre oponenta să fie ficţiunea generalizată şi generalizanta-in-oglinda?!

Dar nu ar fi de neiertat să vorbim despre antiatotcuprinzător de vreme ce atotcuprinzătorul este unul lipsind limitele acvatice absolute? Şi nici aceasta propoziţie nu pare a fi valabilă de vreme ce atotcuprinzătorul impune nemăsura şi nemasurarea ca nefiind cantitate, corporalitate.

Iar corporalitatea este expresia schimbării nebănuite. Valurile înspumate în toată splendoarea lor. Schimbarea de ape. Lipsirea de celule marine prin tunelare aparţine ştiinţei, ea instituind instrucţiunea filosofică a registrului de navigaţie, spre recunoaşterea atotcuprinzătorului.

Atotcuprinzătorul pare a fi o calitate a autorităţii. Când cititorul de hărţi maritime, arogant, vrea să explice întregul, ficţiunea generalizată şi generalizanta, fie nuveleta său roman sau furtună pe mare, nimereşte în deşertul de ape. Îngrijindu-se de metoda sa, de registrul sau de navigaţie, de inventarul său, cititorul de hărţi maritime nu admite oponentă. El deţine secretul şi direcţionează.

Cu mâna întinsă spre apus sau spre răsărit, să afle direcţia vântului, cititorul de hărţi maritime cade în desuetudine pe măsură ce ficţiunea generalizată şi generalizanta se desfăşoară. El nu admite nedesăvârşirea şi striga aceasta în timp ce se scufunda în istoria acvatică.

Istoria acvatica nu pare a se desăvârşi atâta vreme cât numerele critice şi dimensiunile critice ale fiinţei guvernează elanul oceanic sau plictisul cotidian.

— Alo, direcţiunea! strigă sepia orientalelor ca o disperată. A trecut timpul acvatic regulamentar, gata, gata, vă iau cu lopataaa! Reprezentantul vostru, ha, ha, ha, n-a pus bubuitoarea întrebare!

— Aşa-i! sări ca arsă pisică de mare din inima sudicelor. N-a pus întrebarea, gata, a rămas fără cap!

— Păi?! Nu aşa scrie-n regulament?! cotcodăci sprinţară ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică.

— Foca de sticlă din largul nordicelor are dreptul la primul pachet informaţional! strigă înverşunat dragonul marilor liliachii.

Apoi se întoarse către peştoaica peştoaicelor şi-i şopti că dacă nepoată-sa mai punea mâna pe un pachet informaţional atunci îi va fi

mai uşor să descopere frecventa optima şi să-l facă harcea-parcea pe demonul apelor.

— Piratul piraţilor, vrei să zici? şopti peştoaica peştoaicelor.

Pitoşkin zâmbi strâmb. Bătu din buze. Îl cam prinseseră-n corzi fiinţele fabuloase alea neobrăzate. Îşi trânti jobenul în talasul umed şi-l calca nervos, nervos în picioare. Urla ca un disperat:

— Ce va pasaaa?! Ştiţi voi oare cât costă toată circareala asta?! Cât mă costă informaţia?! Sunteţi cele mai scumpe fabuloase din toate ficţiunile posibileee!

— Pupa-ne-n cur! strigă înţepat pisică de mare din inima sudicelor.

— Atâta ştiţi! urla Pitoşkin. Faceţi scandal! Va zgaibarati, va cocoşiţi! În van, dragile mele dragi! Soarta voastră e pecetluită! V-o spun aşa, de la obraz, sunteţi nişte hahalereee!

— Ce-a spus, dragă? se răsti ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterică.

— Cică suntem nişte hahalere! răbufni sepia orientalelor.

— Asta-i culmea! răcni delfinul cicălitor.

— Domnule, ce înseamnă asta?! Întreba melcul cu cochilie de lumina veche ridicându-se în antenele de sidef.

— Nu ştiu, dădu din umeri murena indigo, maliţioasa şi ţâfnoasa. Întreabă-l, dragă, pe poetul tău mariiin!

— Dar unde-i? Întreba scoică de aur. Nu l-am mai văzut de-o bucată de vreme.

Fiinţele fabuloase se uitară chiorâş în stânga şi-n dreapta.

Unde era, domnule, scriitoraşul?! Stătea ascuns?! Sau, cine ştie?! Poate că-şi scria memoriile din moartea fără de sfârşit care nu e altceva decât aparenta universului acvatic. Să facă şi el un bănuţ, acolo, când s-o întoarce printre cei vii. Să-i facă praf pe toţi. Să le spună adevărul şi numai adevărul. Despre singurătatea fiinţelor fabuloase, despre umezeala din fundul oceanului şi despre tâmpeniile pe care le spunea lumea pornita-n croaziera pe marea înspumata din inima orientalelor.

Oho! Cum se mai dădeau în stambă unii. Cum mai jucau teatru!

Sigur că se vedea de la o poştă! Fiinţele fabuloase au un al şaselea simţ, doar!

Şi-o gura, mama, mama!

— Hai, Pitoskiiin, care-i treaba?! îi dai pachetul informaţional

fetei sau nu?!

— Ha, ha, ha! Nu te mai codi! Ai pierdut primul tur!

— Capul lu' profesoru' acvatic vrem!

— Gata, domnule, v-aţi făcut de băcănie!

— Huooo!

— Malagambistuleee!

— Eşti un impostor!

— Mai fură taică-tău găini?!

— Bonjuristuleee!

— Domnule, dar nu eşti chiar aşa de fioros cum te dădeai! Ţi-a pierit glăsciorul, bibiculeee, ha, ha, ha?!

— Măăă, jobenistuleee!

— Pitoşkin! Pitoşkin! Pitoşkin!

— Mart l-am făcut, doamnelor şi domnilor, ha, ha, ha! râse pisică de mare din inima sudicelor agitându-şi umbreluta-i ferfeniţa.

— E gata, gagiul! Să-l dăm la groapa cu furnici!

— Să-l punem la stâlpul infamiei!

— Măgaresculeee!

— Te-ai dus pe copcă, ba!

Şi-alte înjurături. Miştocăreli dintr-astea. Vorbe de ocară. C-o fi, c-o păţi. Că habar n-avea de nimica. Era un conţopist adică. Un moftangiu. Un coate-goale. Un terchea-berchea. Un fanfaron. Jobenist murat. Rahat cu ochi. Două oase şi-un zâmbet, bou cu ţâţe. Panglicar. Palmagiu notoriu. Păcălici.

Ce să mai vorbim.

O mulţime de fiinţe la un loc.

Înmulţirea fiinţelor la nesfârşit ţine de o economie a simţului acvatic dar şi de filosofia ficţiunii, ficţionalul fiind constructul fundamental.

Poate că autoritatea este neutră, pe fond. Poate ca atotcuprinzătorul nu exista ca stare şi atunci nu exista un univers semantic prestabilit. Nu exista nimic. Totul nu e decât o fulguraţie iar atotcuprinzătorul o aparentă.

Pentru noi ea pare însă pe deplin consistentă, corpul dăruit perversităţii. De la început şi până la sfârşit încercam să descifrăm. Lectura plictisită sau insurgenta.

Aşa par a fi lucrurile. În lipsa metodei şi a registrului de navigaţie, orice spirit aparţinător universului semantic fundamental

poate oferi diverse interpretări, diverse soluţii. Ele nu sunt utile atotcuprinzătorului în niciun fel. Umplu doar singurătatea fiinţei. Altminteri, singurătatea fiinţei e luată cu asalt de psihanalişti, de hermeneuţi şi de navigatori şi de piraţi.

Singurătatea cititorului de hărţi maritime, aflat într-o călătorie aparenta prin universul acvatic, este violentata fără odihnă. Iar atotcuprinzătorul îl amăgeşte folosindu-l cu cinism, nemilos. Atribuindu-i acestea, încercam s-o personificam, s-o decuantificam, s-o explicam.

Pitoşkin bombăni în bărbia-i ascuţită. Era clar. Murea de ciudă. Nu putea să-mi ţină piept. Experimentul ştiinţific se sufoca în puterea magiei mele.

Era gata, gata să-şi muşte aripioarele osoase, Pitoşkin. De fraier ce era!

Striga după călău. Chemă nişte matrozi să strângă aerostatul să-l dea prin răzătoare. Păi ce altceva să fi fost maşinăria adusa-n fata cortinei?! Matrozii, iuţi.

Alergară iute să îndeplinească porunca lui Pitoşkin. Nu le mai venea să scoată limba la fiinţe fabuloase, să le strâmbe-n fel şi chip. Marş la treabă, derbedeilor!

Fanfaragii stăteau şi ei cu ochii pe Pitoşkin, gata, gata s-o ia la sănătoasa dacă s-ar fi zborsit la ei cumva. Cântau de mama focului. Un marş tembel, zaharisit. De prin anii ’30. Unul din acelea care puteau fi auzite prin tranşeele primului război semantic mondial. Bum. Bum. Tărâm. Tărâm. Ring! Cling!

Cortina se dădu în lături şi-aparu călăul. Unul plin de muşchi. Fornăitor.

Monstru marin fioros şi firoscos. C-o gluga trandafirie trasa bine pe cap, cu pieptar trandafiriu, trandafiriu. Numai ochişorii i se zăreau. Lasere, altceva nu.

Fiinţele fabuloase-şi pipăiră gâtul, pline de înfiorare. Ştiuca electrică sau mai bine zis vampa eterica râse mânzeşte. Ştia ea figura asta! Mare scofală.

Icneşti puţin, te zbaţi. Şi gata. Te-ai dus pe copcă. Se duc dracului marile afaceri, marele interes. se-nchide fereastra spre lume. Zdrang. Pun fabuloasele oceanului nişte scoici pe tine să nu-ţi fie frig. Vin să te bocească unii, alţii o vreme.

Apoi te uita.

Trec pe la debarcader din când în când şi-aprind o lumânare.

Să le ierte Cel de Sus păcatele.

Profesorul acvatic o vorbă nu mai scotea. Tremura ca varga. I se scurgeau lacrimi trandafirii pe obrazul scofâlcit. Cum se mai prefăcea dihania! Doar era un alter ego al lui Pitoşkin care, la rândul său, era un alter ego al demonului apelor.

Sau al acelui pirat al piraţilor care, iaca, nu prea avea imaginaţie. O cam dăduse-n bară. Aşa şuşoteau fiinţele fabuloase dându-şi coate.

Se cam sleise circareala. Nu mai avea haz. Ar fi trebuit să se care de-acolo, să-i dea cu tifla bonjuristului. Ca şi călăul părea să fie tot din mucava. Avea guturai, îşi tot trăgea mucii. Securea-i tot scăpa din mână. Iar sângele-nchegat de pe lama, era, fără îndoială, cerneala trandafirie, vopsea ori poate creta din aia de doi bani!

Pitoşkin citi un cap de acuzaţie. Fanfaragii îşi holbară ochişorii.

Matrozii făcură cerc în mijlocul arenei. Unul aduse o buturugă şi un coş în care urma să se rostogolească, vezi bine, scăfârlia condamnatului la moarte.

Scena ieftină, şuşotiră fiinţele fabuloase. Nu le impresiona în mod deosebit.

Unele traseră nişte huiduieli. Altele lâncezeau. Priveau aiurea-n sus cum se umflă şi se dezumflă cupola circului de ape. Flum, flum.

Călăul îl împinse pe profesor în faţa buturugii şi-l puse în genunchi. Întreba c-un glas sleit dacă avea vreo ultimă dorinţă. Nici măcar. Securea şuieră prin aer.

Hârşti.

Din trupul care se zvârcolea-n talaş ţâşnira-n arena eprubete viu colorate, computere, cabluri de forţă, un mojar, o lupă, un craniu gălbejit, un generator de câmp, nişte tabele logaritmice, un ecran de plumb, o diplomă de onoare, o lavalieră, tuburi de cauciuc, un balon meteorologic, benzi acvatice, viruşi împachetaţi cu grijă-n celofan, o mantie-nstelata, o mască de gaze, un ciclotron, un ghem de aminoacizi, o sută de grame de apă grea, un telescop, un ierbar, nişte pigmenţi, o droaie de cobai, un deşert pentru experimente nucleare, tuburi de oxigen, nişte seringi de unică folosinţă, o balanţă electronică, câteva oglinzi concave, un binoclu, o legitimaţie a clubului oamenilor de ştiinţa populari din Beauburg, hărţi astrale, un rastel cu microbi, cromozomi congelaţi, statistici, un anuar din anul 010100011, o pensetă şi-o pereche de papuci, o timonă ruptă şi-un periscop ruginit.

Matrozii culeseră cadavrul, capul, comoara profesorului şi le dădură prin răzătoarea cea periculoasă. Vuia maşinăria că altceva. Şi prin tulumbele ei arunca o grămadă de fulgi de nea trandafiri din castelul îngheţat al norilor de zăpadă.

Aşa, pentru impresia artistică.

Era indiscutabil ca un celălalt râdea de noi, ne lua peste picior.

Noi nu vedeam parcă această şi continuam să luăm lucrurile în serios. Tocmai de aceea, insurgenta noastră în vecinătatea universului semantic este de-a dreptul comică. Ne luam însă în serios atunci când analizam starea de spirit a piraţilor veniţi de dincolo de orizontul vizibil, de exemplu.

Potrivit ultimelor informaţii, spionii întârziau preschimbarea în forme pentru a-şi feri ficţiunile de un posibil atac de substituire din partea noastră.

Noi, navigatorii secretului, avem însă ştiinţa secretă a formelor acvatice şi putem lua înfăţişări diverse potrivit instrucţiunilor cuprinse în registrele de navigaţie care se rotesc aparent, undeva, în profunzimile universului acvatic.

Tocmai de aceea mişcările piraţilor ne apăreau ca fiind contradictorii, ei încercând probabil să ne inducă în eroare. Acesta e un indiciu sigur că deţineau informaţii despre capacităţile noastre de luptă.

Să fi fost oare semnul unei culturi superioare, să fi fost semnul că sunt organizaţi după un plan ascuns? Dar cum de nu ni s-a relevat?

— De ce nu am descoperit instrucţiunile lui acvatice, sarcinile lui strategice, săgeata lui informaţionala? Era un plan anterior operaţiunilor de secretizare a universului acvatic? Orizontalitatea noastră oceanica e vizibilă oare de la mari depărtări? Ce artefact miraculos a cercetat profunzimile descoperind activităţile noastre subversive? Ce structura vie a tunelat domeniul imaginarului punând în evidenţă uniformitatea noastră acvatică? Sunt total nemulţumitaaa! strigă nervoasă peştoaica peştoaicelor.

Dar ce să le mai mulţumească pe bietele fiinţe fabuloase?!

Un cadril? Un turnir?

Nimic senzaţional. Nimic deosebit. Să te cocoşeşti acum când nu mai erau în stare s-o facă? Să verşi tone de cerneala ca să ce?! Să tragi un semnal de alarmă?! Ce nerozie! Milioane de fiinţe acvatice crapasera în gropile marine ale istoriei.

Ce alt semnal de alarma mai trebuie tras? Şi care era impostorul care voia sa se-mpauneze c-o atât de iluzorie fapta?!

Să nu mai fie adus nimeni. Nici măcar figura de ceară a vreunuia. Nici măcar.

Iar dacă era vreo operaţiune secreta n-aveau decât!

Vulgarizatorii ideilor din Tambo Tamboree, Ghemba, Matapahapamar, Bulbona, Ogabonda, Tazamo, Bankusai, Tulubras, Gaian, Wenda, Gutumbe, Halafaas, Hoştina, Mataras, Bunghurg, Tahomm, Wahstand, Burbaansk, Cammelor, Rafadda, Massa Gome, Kalodda, Gaspirias, Tulbonna, Has Masan, Gabelo, Tando, Jaw Kadab, Kantom Pingall, Guasalaa, Pano Gabal, Batoa Butuba, Qintatocoatl, Hazean, Masam La Wetobanian, Kokusai, Kankaro, Cretona, Gavaonia Gao, Adavilla Villada, Quadaoda, Qualimbo, Gutumbe, Kamelar, Ositias, Gazaala, Quamtomatar, Mitombe, Bel Cantor, Zagadar, Ehurean, Beauburg, Badobadorabad, Lamboda, Gavaonia Gao, Kumbali, Nulome, Gugumbe, Kalamatahar, Kumbra Kumbrali, Gontaro, Paragas, Boble, Saon, Ghema, Bomblas, Zaraban, Prudella Qonto, Kankaro, Watanga şi războinicul Melisador, vorbesc despre operaţiuni secrete de semnalizare puse la cale de necunoscuţi conspiratori. Sau poate chiar de spionii de dincolo de orizontul vizibil. Nici rechinii n-ar fi străini de astfel de încercări. Şi nici caracatiţele şi nici monştrii marini care conspira în gropile abisale.

Contraamiralul nordicelor îl acuză pe regele insulelor de corali iar amiralul orientalelor arata un deget acuzator spre regele mărilor. Starostele bureţilor de mare avea şi el un cuvânt de spus. Petrolul îi învrăjbeşte pe toţi şi îi atâta să decorporeze imaginarul populând oraşele acvatice cu fantasme şi cu poveşti cutremurătoare despre piraţi şi despre războaie matriceale în inima inimii oceanelor.

— VA URMA – (VI??? SFera Online)